

European Union

Norwegian Ministry
of Foreign Affairs

Ministry of Foreign Affairs of the
Netherlands

Rialtas na hÉireann
Government of Ireland

This project is co-funded by the European Union, Norwegian MFA, The Netherlands MFA, and Irish Aid /
Bu proje Avrupa Birliği, Norveç Dışışleri Bakanlığı, Hollanda Dışışleri Bakanlığı ve İrlanda Yardım tarafından ortaklaşa finanse edilmektedir

Youth Engagement in Conflict Resolution Processes Comparative Study Visit Report

Gençlerin Çatışma Çözümü Süreçlerine Katılımı Karşılaştırmalı Çalışma Ziyareti Raporu

London & Cardiff / Londra & Kardif
3-7 March/Mart 2019

European Union

Ministry of Foreign Affairs of the
Netherlands

Rialtas na hÉireann
Government of Ireland

This project is co-funded by the European Union, Norwegian MFA, The Netherlands MFA, and Irish Aid /
Bu proje Avrupa Birliği, Norveç Dışışleri Bakanlığı, Hollanda Dışışleri Bakanlığı ve İrlanda Yardım tarafından ortaklaşa finanse edilmektedir

Dialogue in Difficult Times: Youth Engagement in Conflict Resolution Processes Comparative Study Visit Report

London & Cardiff,
3-7 March 2019

Published by / Yayınlayan
Democratic Progress Institute – Demokratik Gelişim Enstitüsü
11 Guilford Street
London WC1N 1DH

www.democraticprogress.org
info@democraticprogress.org
+ 44 (0) 20 7405 3835

First published / İlk Baskı, 2019

ISBN: 978-1-911205-32-6

© DPI – Democratic Progress Institute / Demokratik Gelişim Enstitüsü

DPI – Democratic Progress Institute is a charity registered in England and Wales. Registered Charity No. 1037236. Registered Company No. 2922108

DPI – Demokratik Gelişim Enstitüsü İngiltere ve Galler’de kayıtlı bir vakıftır. Vakıf kayıt No. 1037236. Kayıtlı Şirket No. 2922108

This publication is copyright, but may be reproduced by any method without fee or prior permission for teaching purposes, but not for resale. For copying in any other circumstances, prior written permission must be obtained from the publisher, and a fee may be payable.

Bu yayının telif hakları saklıdır, eğitim amacıyla telif ödenmeksizin yada önceden izin alınmaksızın çoğaltılabilir ancak yeniden satılamaz. Bu durumun dışındaki her tür kopyalama için yayıncıdan yazılı izin alınması gerekmektedir. Bu durumda yayıncılara bir ücret ödenmesi gerekebilir.

Contents

Welcome and Introduction from DPI	7
Kerim Yildiz, CEO, DPI	7
Overview of DPI’s Work, Aims and Objectives	11
David Murphy, Project Officer, DPI	11
Esra Elmas, Head of Turkey Programme, DPI.....	16
Sharing experiences of youth participation in conflict resolution.....	24
George Marrash, Founding Member, Global Youth Leadership Council, Search for Common Ground.....	24
Roundtable discussion at the Foreign and Commonwealth Office	37
Welcome and introduction: Timothy Smart, Head, Eastern Meditarranean Dept., Foreign & Commonwealth Office	38
Introduction to UK Devolution: Manjula Jayakody, Devolution Unit, Foreign & Commonwealth Office	41
Focus on Devolution in Wales: David Harries, Head of Constitution, Office of the Secretary of State for Wales.....	50
Focus on the work of the FCO’s Multilateral Policy Department (youth, peace and security) by Felix Cazalet	58
History of conflict in Wales: An Introduction and background to the situation in Wales today.....	65
Dr Daryl Leeworthy, Historian and Author	65
Roundtable discussion on Welsh and minority language rights	88
Meirion Prys Jones, Director, LinguaNi & former CEO of the Welsh Language Board and former Chief Executive at the Network to Promote Linguistic Diversity in Europe	88
Elin Haf Gruffydd Jones, Co-Director Mercator Institute.....	96
Meeting with Welsh Assembly Members to discuss the cross-party group	

on Welsh language 112

 Dr Dai Lloyd, Assembly Member, Plaid Cymru & Chair, Cross-Party
 Group on the Welsh Language 112

Meeting with Welsh Assembly Members to discuss the role of the Welsh
Assembly..... 129

 John Griffiths, Assembly Member, Welsh Labour & Member, Cross-
 Party Group on the Welsh Language 129

Meeting at Urdd Gobaith Cymru: Engaging Young People Across Wales
and Providing Welsh Language Opportunities 141

 Catrin James, National Training Officer, Urdd Gobaith Cymru.... 141

List of Participants and Staff 157

Welcome and Introduction from DPI

Kerim Yildiz, CEO, DPI

London, office of Democratic Progress Institute

Kerim Yildiz: I want to give you all a very warm welcome, firstly to the United Kingdom and secondly to the DPI office. It is very nice to see all of you here. Today, we will firstly talk about DPI's work and then we will continue on from there.

It is very interesting that many people are now talking about how young people are important, and how they have huge energy to deal with the kind of issues that we will be discussing here. But there is a problem – generally speaking, a very small number of those young people get responsibility and recognition. I think that you know that since 1965 the United Nations has begun to discuss the importance of youth, particularly in our area of human rights and conflict resolution. Every year, both in Geneva and New York, there are many sessions on the youth and how important they are, but they have never been formally recognised for the contribution they make to society. The first time this issue was raised was in 1965, and this was quite a long time ago. In 2014, the UN drafted a resolution that was sent to all UN member states before, interestingly, just a year later in 2015 the UN session in New York unanimously passed Security Council Resolution 2250. It has actually been very important to formally recognise the importance of the youth and their contribution to society, and this particular resolution was about young people's contribution to conflict. Around the world, the community that is most affected by conflict is young people.

In Latin America alone, 230,000 youth were killed within a couple of years. As a Security Council resolution relating to Chapter VII of the UN Charter (the maintenance of international peace and security), it is legally binding on States. The sheer number of youth around the world is huge. At the moment, there are about 1.2 billion individuals around the world between the ages of 15 and 29, and this number is expected to increase by almost a billion by 2025. This shows how important this is.

I want to stress another point. Recognition of youth in terms of conflict resolution is very important, but this recognition has also put obligations onto states. The state then has to provide opportunities for young people to get involved in these issues. For example, governments need to create the necessary mechanisms for young people to get involved. It has become an obligation, but whether or not every state actually follows this is a different matter. It is not enough to say that youth should get involved in conflict resolution; you have to establish mechanisms for them to get involved. This is important. This resolution is also open to interpretation. It is said that youth can understand a resolution process better than other groups. This is true, for example, in DDR, which stands for disarmament, demobilisation and reintegration, because we have seen the rise of extremism around the world during the course of the last 10 years, and young people are the most affected by this as they are vulnerable. An important case in the UK recently has been that of a young lady called Ms Begum, who went to join ISIS at the age of 15 as an 'ISIS bride'. She married a Dutch man in Syria and had three children, all three of whom died. The UK is now talking about reintegration and whether or not she should be allowed back

into the country or not. Our Home Secretary has removed her citizenship, and this raises very big questions.

The point I am trying to make here is that the government has a duty to provide all the necessary mechanisms and opportunities for young people to get involved in conflict resolution, human rights and development. You will be hearing this a lot today later in the Foreign & Commonwealth Office (FCO), where you can ask more questions about this and hear the views of the government.

Our first DPI trip in the UK was about the issue of devolution, and I think it will be useful for you to hear from the Foreign & Commonwealth Office about devolution in the UK, and you will be asking how this works in Wales as well. The British are very clever. When Scotland and Northern Ireland asked for devolution, Britain gave it to them. There are some very interesting developments that have taken place in the last 30 years. You will have the opportunity to talk to people in Wales about this, and Cardiff is a very beautiful city. This is a part of our youth programme, which we hope to continue across the UK, and we then have a plan to go further into Latin America and other places, like Colombia, which is a very important case study as hundreds of thousands of young people were killed there. This is the same in Burma, Africa, and now even closer to us in Syria, Iraq, Tunisia, and other countries. You will have the opportunity to talk about these things, but this morning perhaps you have some questions for us about DPI's work. We will later travel to the Foreign & Commonwealth Office.

Thank you for listening. Once more I want to warmly welcome you here. If you have any questions let us know.

DPI CEO Kerim Yildiz welcomes participants to London for the beginning of the Youth Engagement CSV

Overview of DPI's Work, Aims and Objectives

David Murphy, Project Officer, DPI

David Murphy: Thank you Kerim. I would also like to say a very warm welcome. It is nice to see those of you that were with us in Dublin and Belfast last year, and it is also nice to meet those of you who weren't. It is important to have the continuation with those that we met previously, but to also have new faces, opinions and voices joining in as well. It is good to see you all.

We thought it would be worthwhile to give a brief background and reemphasise what DPI is, what we want to achieve, and why we function. As Kerim said, feel free to ask any questions.

DPI was formed as an independent NGO in 2011. It was set up by Kerim and several other international experts who have direct, first-hand experiences of peace processes all around the world. These include former heads of states, mediators, and other men and women with huge experience. It was formed in 2011 as a reaction to the changing situation in Turkey, where there was an on-going peace process. It was felt that DPI could be set up with experts to support that process. Following a few feasibility studies and other kinds of research, it was recognised that there was a gap in the knowledge and understanding around conflict resolution in Turkey, about what it is and what it aims to do. DPI felt that it could contribute towards filling this gap in knowledge. An overall aim of DPI is to contribute towards democracy building and the promotion of peace through broadening the bases of

dialogue through discussion and public dialogue programmes. We use comparative examples quite a lot, and feel that while no two peace processes can ever be described as the same, you can get ideas and see what has worked in different situations, and compare the different mechanisms that have been used and see what has been successful and what hasn't. Both successes and failures are equally important. We really use those comparative examples as a basis for our discussions. In Northern Ireland last year we looked at their peace process, and when we go to Wales we will look further at the power-sharing structures that have been set up in the UK.

We function alongside what we call our Council of Experts. We were established in collaboration with these experts from all over the world and have stayed in contact with them and expanded our network. At the moment I think we have 35 experts, and these range from those based in the UK to lots based in Turkey, as well as Peru, Colombia, South Africa, and the Philippines – places where we have real examples of conflict. Again, it is important to stress that these are people who have been directly involved in conflict resolution. We have former heads of state, former ministers from Ireland, mediators, civil society and grassroots representatives, and others, so we have participation from all sectors of society. We call on these experts very often, and they are involved in our activities. They speak at our events, act as participants at our events and engage in discussion, and also write assessment papers for us. We really are very lucky to have the Council of Experts, and we try to utilise them as much as possible. They are very important for what DPI wants to achieve.

So, how do we go about achieving our aims? We have two main activity types. The first are roundtables, which tend to be a thematic, specific, in-depth look at a particular part of a conflict resolution process, such as the role of women in conflict resolution, the role of businesses or media, or the role of young people. We bring in international experts who discuss their experiences, such as journalists from Northern Ireland who can tell stories about what they did during the Northern Ireland peace process, and we go into depth in these discussions. This morning when George comes in to speak to us as a young person who is involved in a conflict resolution process, that should be seen as a mini-roundtable within this comparative study visit.

*DPI CEO Kerim Yildiz sits among participants during
DPI's briefing on its work, aims and objectives*

The second one is the comparative study visits. These tend to be broader, and look specifically at an international case study. We took some of you to Northern Ireland last year on one of these visits, and we want these to be immersive experiences. They tend to be longer, so we have more time to go out and meet people, and look at different aspects of a case study, and the time spent together as a group is very important. A key aspect of DPI is its inclusivity and diversity. We bring people together who would not usually get the opportunity to sit in the same room or share the same hotel or have dinner together, and this is something that we feel is really important, and is perhaps even more important than the sessions in which we discuss a particular aspect of a peace process, as you get to make friends and talk about things with people that you wouldn't usually. This is a key aspect of the comparative study visits.

We also compile research and assessment papers, which you can find on our website. We have a wealth of different papers, analysis papers and briefings on a range of topics. It is worth having a look on our website as there is a lot of content on there, and these papers are written by people who have a huge wealth of experience and are world-leading experts in the conflict resolution sector.

In terms of the activities, the follow-up is important. What is quite nice with this group is that we can chart this. We had our first specific youth engagement activity last year, and now we are following-up and creating a series of events about youth engagement in conflict resolution, and that is something that we can see throughout DPI's work. We have core groups in terms of our group of journalists in the media group, and we now have

business people and a group of women. We are very aware that we cannot have an event in isolation; it is important to have continuity and that the discussions continue beyond just one activity. Equally, following an event we look to disseminate the information that we have gathered. We do this through transcripts, research papers, summary reports, and other methods, and we distribute this to our network, which is a huge number of people including the Council of Experts and others. These people also pass our materials on to their own networks. We are as transparent as we can be when we write our transcripts; we want to be held to account and ensure that everyone can have access to the communication that we produce.

The impact of DPI is bringing people together, breaking down boundaries, and filling this gap in the knowledge that we identified in 2011. Now, conflict resolution is a term that is more understood in Turkey. We are having more in-depth discussions about things, we are going into greater detail, and we will continue to do this. We will continue to broaden the bases of dialogue as we keep expanding, including with this new youth group that we are here with today. We will keep building on the discussions that we are having. Thank you very much for coming and feel free to ask any questions. I am looking forward to getting to know all of you a bit more as we continue on this trip.

Esra Elmas, Head of Turkey Programme, DPI

Esra Elmas discusses the inclusive dialogue and its importance for DPI

Esra Elmas: David gave us a good summary of how DPI was established. I will now tell you a bit about the Turkey programme. Maybe we should first talk about Kerim Yildiz and who he is. He has lived in England since 1980. Our own country has experienced four coups, five including the last attempt. With each one we lost some of our young people. Many either died or went abroad, but of course when they go abroad they do not stop thinking about Turkey, and so all over the world there are people working on Turkey. This includes both international people and people from Turkey.

I do not want to seem as if I am sucking up to the boss. He is a

lawyer, and for a lawyer the priority is principles rather than people. This is not something that we are used to in Turkey, sadly, and this is the case in most places in the world. You can do something and be labelled a terrorist, and it all depends on the circumstances of that day. All of you are professionals, social workers, academics, journalists, or you work in ministries or political parties. You are in contact with different sectors of society. You cannot do your jobs well if you are not in touch with society, so let me start by telling you what DPI has taught me.

My DPI experience has been like a second PhD for me. In Turkey, the lines between understanding something and becoming something are blurred or misinterpreted. People think that if you understand a gay person, you will become gay, or that if you understand a woman, you will become a woman, and so on. But, we need this empathy and understanding for those that are different to us. We have to connect to other people. This is something that DPI has taught me. I considered myself to be an open-minded person even before joining DPI, but since working with DPI I have come so far in this respect in tolerating and understanding people that I otherwise would not tolerate. It is difficult to understand people who are different to you, and we all have our blind spots. DPI has taught me to be able to talk to these people. As a result I have seen that there is a hope of connecting and building the bases for peace even with people that I believed were lost causes. This sounds like a cliché but clichés are based in truth.

We have other programmes outside of the Turkey programme. As David summarised, we have different methods. We have

comparative study visits, and sometimes we take people, including journalists, scholars, and people of other professions, to other countries, or we take people from other countries and bring them to Turkey. This is very important because every conflict has its own context, but at the same time there are similarities, and they all bring their complications to survivors. Wherever you go, pain is pain and loss is loss.

We are trying to learn from past mistakes, particularly from international examples. For a long time we did not talk about Turkey at all, and this is both a pro and a con of being based in London. Civil society in Turkey is positioned according to politics, but we are outside of this context and this is an advantage for us. We have always had the principle of including people from all parts of the political spectrum. Sometimes people would question why we invited a particular guest, but after a few years our participants would comment on how good it was that they got to meet all of these different people. Thanks to their mutual recognition they were able to solve many problems. For a long time we did not want to talk about Turkey. In Turkey people talk about Turkey so much that they have a kind of blindness, so we thought it better not to talk about Turkey at all. But, of course, Turkey is in the back of our minds. We can use other examples to help our understanding. I failed to understand how in Northern Ireland there can exist a 'peace wall'. There are physical walls between Catholic and Protestant communities with the gates being locked at night. I asked myself, is this peace? In South Africa, they did not have walls. When we talk about conflict resolution, we are not promising an ideal solution. Even if we are not able to end a conflict, we can learn about how

to cool it down. The eventual goal is peace, but we can make a contribution to this with our individual actions. This is not just rhetoric, but fact. As I went to Northern Ireland, I asked what kind of peace needs 'peace walls', but then I reflected on the fact that the 'peace wall' is contributing towards reducing violence and hatred. It made me aware that we should not build stereotypes of peace.

We work together with various groups, including business people, women, civil society representatives, politicians, and many others, and we are studying them both separately and together. The meetings are not singular events; there is continuity. Here today there are both individuals who have been to our meetings before and new participants, and this is valuable because past experiences can be shared with the newcomers.

To quote Kerim: 'there can be peace without democracy, but there cannot be democracy without peace'. We always remind people that super-humans do not create peace, but rather it is created by the individual contributions of ordinary people. Peace will not come from the outside. The conditions have changed over time and various groups have targeted us, and it has been down to our talents and skills that we have managed it. We have survived thanks to the advantage of depending not on individuals, but principles. In July 2016, we had a meeting with a group of women in Ankara. We had two Irish guests who arrived and witnessed the coup, and this made us question whether we should continue with the meeting. We eventually decided that dialogue was the best defence against the military coup. We have many different people in DPI's network, and for some their only similarity is that they want to work for

peace. I encourage you to read our summaries and to follow us on social media. It will be a pleasure to answer any questions you may have.

Youth CSV participants engage in Q and A at the DPI office

Participant: I am very curious about DPI. On the one hand, you bring together prominent actors from the political spectrum, and you also engage NGOs and people in the media sector. You also have some legal elements as well. Is this a kind of peace activism? What is DPI doing?

Esra Elmas: We are not civil society activists, like Amnesty International or similar groups. Regardless of the conditions or the context, we argue that we should be able to get in touch with all kinds of actors, be it a dictator or a democrat. All kinds of opinions should be able to gather in a single room. We are not civil society

activists, and we are not undertaking any roles from political actors. We are not establishing any bonds with parties, which has an advantage. No party considers us to be a part of their circle, but at the same time they include us. We believe that all military conflicts in the world can be solved by political means. This is a fact, and we would like to disseminate this idea and make people understand that it is doable. We have collaborated with all kinds of people, from the President to the political parties and with civil society as well. We like to remind all kinds of people and organisations that they have something to contribute.

Kerim Yildiz: The concept of an NGO is relevant here. The role of a local or an international NGO will be different. The advantage of DPI is that we are both local and international. NGOs like us cannot do anything without adequate resources, not just finance but also expertise. The first step is becoming independent, as Esra mentioned, and our second aim is broadening the bases of dialogue to support a peace process. This is done in various ways, such as through supporting mediators, drafting constitutions, providing advice, and so on. This, I think, is DPI.

While I am here I want to repeat one thing. Some of us think that the situation in Turkey is pretty difficult, and that there is no prospect for a peace process in the near future. We always repeat one thing – that in the last ten to fifteen years the administrations in Turkey have begun to break all the taboos, from the Kurdish taboo to the Armenian taboo. Significantly, this has established a foundation for us. We can build on this today and tomorrow. The most important thing is what Esra has stressed, which is that it

does not matter how difficult the situation is, we must continue to support dialogue and provide opportunities for dialogue. This is the main thing DPI deals with.

Esra Elmas: It is also important to remember that when you have a peace agreement in a country, people are constantly talking about peace and are in support of peace. But, when you ask specific questions, such as what kind of peace they want, then it is hard to get answers. When you have a problematic period in a country, suddenly there is silence, and only a few groups talk about peace. Our principle is that if you are an NGO working in the field of conflict resolution, you have to talk about peace even, and especially, in the most difficult of times. This is crucial. It is easy to talk about peace when you have a peaceful climate in a country. Sometimes people ask us what we are doing, and say that there is no hope in Turkey. But, this problematic time is the time when we have to work hardest. Usually, in challenging times you hear certain voices getting stronger. Still, as Kerim said, we had a real process in Turkey, and it built the foundation. Most importantly, it was the result of a long-term demand of the public in Turkey. Finally, politicians had the responsibility to hear all of the demands and expectations of the people. Now it is frozen, but when you go to different parts of the world, you see that setbacks are normal. In Turkey we think that the process is over, but this is not true. We have to remember that it is a crucial part of our agenda.

Finally, a word on the role of the youth. As Kerim described at the start we frequently talk about young people being important, but they are not formally recognised. It is often actually the opposite,

and they have been recognised in a negative way as a cause of conflict in many countries. Today, we finally have UNSCR 2250, and it is good to have this resolution now which demonstrates a positive approach and talks about the positive role young people can play in conflict prevention, and during this visit we will talk about these issues through the Welsh experience. Our topic is not only devolution or language rights, but when it comes to Wales, these are the main themes. In Northern Ireland or South Africa the themes are different.

David Murphy: We will now have a brief break, before George gives his presentation.

Sharing experiences of youth participation in conflict resolution

George Marrash, Founding Member, Global Youth Leadership Council, Search for Common Ground
London, Office of Democratic Progress Institute

David Murphy: I want to welcome George Marrash, who is one of the founders of the Global Youth Leadership Council. George has been involved in peacebuilding and conflict resolution, and a big part of this is UNSCR 2250, which we have spoken about this morning. George, you are going to share some stories and experiences and demonstrate how young people can engage in conflict resolution, and share how UNSCR 2250 is coming to light and bearing fruit.

George Marrash: Welcome to London everyone. Thank you for having me. I thought that in talking about conflict resolution and conflict prevention I would share some stories with you rather than just talking about the facts, rules, and laws that are shaping this. I have decided to share with you some stories of my work in Syria in trying to prevent conflict. I will share with you some of my experiences and how I have gotten to know Security Council Resolution 2250 and what changes it has made. I will give you the opportunity for questions.

*George Marrash, Founding Member, Global Youth Leadership Council,
Search for Common Ground*

So, in 2012 the war started in Syria. Many people were scared and were trying to leave the country, which is why there are lots of Syrians in Turkey now. Many fled to Lebanon, the EU, and many other places. I was one of the people who wanted to leave the country, and I was applying to continue my studies in Germany. While I was waiting for my embassy appointment – as many people were attempting to leave it took me almost 6 months to get an appointment – I was introduced to a workshop called Active Citizenship, which is a programme designed by the British Council which talks about the rights and duties of people and how they can be active in their communities. I cancelled my appointment with the German Embassy after I attended the workshop because I realised that there were things I had to do in the country and that I could not just leave. I met with an organisation called

Mobaderoon, who were doing the training for Active Citizenship. The story of their organisation is actually very inspiring. It was only two women at the beginning, who decided they wanted to give leadership and active citizenship to people around the world and in Syria. They were travelling to cities and talking to people and trying to engage them in their work. I was one of those people who attended their Active Citizenship programme. I started working with them, trying to promote leadership and peacebuilding among teenagers, and looking at how we can all live together at the same time. Between 2013 and 2014 I was working mainly with teenagers, and we contacted lots of initiatives and people who were able to understand their communities and their context, and people who were able to respond with initiatives and social action projects.

In 2014, I attended the first peacebuilding workshop in Lebanon. There were lots of people there that I had never met before from all around Syria; some were supporting the regime, some were from different cities, there were Muslims, Christians, atheists, Kurds, Armenians, and many others. It was actually a shock. I had never spoken to all of these different types of people in the same room at the same time, and we did not kill each other. Actually, the people that I met at this workshop were very inspiring, and we decided that we wanted to spread this knowledge around the country. We decided to go to cities that were dangerous, and places that we were not welcome. We started something called 'Candles for Peace'. We made some candles and went to different cities in Syria and brought people together to see the candles, the point being that they were all in the same room, despite their differences, focusing on the candles and how beautiful they were. We had a big book,

and we asked people to write messages to people in different cities. They forgot about the war for the two nights that we were in each city, and forgot about their differences, and came together for this reason. The tour was very important in bringing people together, and it created some peace between the cities. People were moving between cities to escape the violence, and this was causing some conflict between the newcomers and people who were living in the cities, as these were people who had previously never lived together and were suddenly forced to share a community. The tour created a great atmosphere between people.

In 2015, I decided to start an organisation called '*Linked*', the slogan being '*linked by humanity*', to show people that we have more in common than what separates us. The organisation itself started to prevent conflict between different organisations within cities, which were all working towards peace in different ways but were actually ending up competing with each other. People were fighting over funds, and were creating conflict rather than actually peacebuilding. I brought them together, and unified the divisions, and we worked on the same project and called it '*Linked by Humanity*'. *Linked* was able to share its expertise in conflict prevention with other people around the city. As people were coming from other cities in Syria to the area in which we were founded, they had to stay in shelters. Ordinary citizens owned these shelters, because the government did not have enough money to build its own shelters. So, after a couple of years, the owners of the shelters decided that they wanted the houses back, as they needed rent money that the houses could generate. The people in the shelters obviously couldn't pay, as they had fled conflict in other

cities, and so a conflict started between them. The people in the houses didn't want to leave, and the owners of the houses wanted their houses back. The government was unable to do anything, and neither could key stakeholders in the area such as the mosques and the churches. *Linked*, consisting of five 22- or 23-year olds, were able to talk to each of them individually and understand what they wanted. The people in the houses wanted to stay in the houses, as they had no other place to go. The owners of the houses wanted the rent. We were able to mediate between them and have the legal contracts between them registered with the government, to ensure that they were renting the houses properly, and made sure that they paid some money to the owners to ensure that they could remain living there. We ended the conflict in that area just by talking to people and bringing them together.

At the same time, *Linked* was working on gender-based violence, and promoting the view that it is wrong to perpetrate violence against people on the basis of gender. We were talking to teenagers, women, men, and everyone. *Linked* was also working on inclusion, such as inclusion of disabled people, and bringing people together to hear each other and help each other in peacebuilding.

In 2016, we were able to register *The Peace Makers* organisation with the Syrian government. It was the first peacebuilding organisation registered in Syria. It took us two years to convince the government that we have to build peace. Until then, they believed that they had peace in the country, and that the problem was just a few terrorist groups creating conflict. Between 2014 and 2016 they started to believe in the importance of peacebuilding, and eventually

registered the organisation. It was the first organisation working towards peacebuilding that was registered in Syria since 2010, which was a huge achievement.

In 2017, I was nominated to attend a workshop in India, which was a global training of trainers on youth and peacebuilding. This was a turning point because it was here that I learned about UNSCR 2250. We did not know about it before. I was able to meet the person who was motivating other people to recognise the importance of youth. It was a single woman from Spain, who was inspired and believed in the importance of peacebuilding and how youth should participate. She gathered 5 or 6 people who worked in the field of peacebuilding and went to New York with her idea, but they were unable to call a meeting of the UN Security Council, as she was told that a meeting had to be called by a member state. She decided to go to Jordan, and they were able to meet with people of high authority and convinced them to call for a meeting, and they were able to make it happen. The surprising part about it is that all of the members of the UN Security Council voted yes, and everyone was happy and supportive of the resolution. I took this information back to Syria, and told people that all of the work that we had been doing was covered and protected by this resolution. I had spent 2 years trying to convince the government to register a peacebuilding organisation, and they did not want to accept, but when we found out about UNSCR 2250 we could tell the government that there was something that was legally binding to all of the countries around the world to make them participate in peacebuilding. We could tell them that we, as young people, wanted to help, and that they had to allow us to help otherwise

they would be falling short of their obligations. So, we were able to convince them. I was promoting UNSCR 2250 to many people around Syria. Lots of people were very motivated and were encouraged by the knowledge that there was something to protect their peacebuilding activities.

Between 2017 and 2018 there were around 30 newly registered organisations in Syria. There were around 7,000 volunteers as part of these groups. Mobaderoon alone had about 4,000 people, so there were around 3,000 others working for other organisations. There were more than 368 social action projects supported by Mobaderoon alone, with other organisations working on other projects.

What I can conclude from all of this is, firstly, that peace is possible, and that you guys are essential in creating it. The second thing is that leadership is contagious. It only takes one person believing in something to make another 1,000 people believe. We can see this in the way that Mobaderoon started. It began with only 2 women, and now we have around 4,000 members. We can also see this from UNSCR 2250. Only one person had the idea to create this resolution, and she was able to motivate other people, and even motivate countries to agree to a legally binding resolution. If you have any questions I will be happy to answer them.

Participant: Can you talk a bit about your future plans for the next five years?

George Marrash: My goal is to continue working on and promoting the peacebuilding work that I was doing to motivate other people

and other youth. This started with Search for Common Ground, as I am a founding member of the Global Youth Leadership Council. We are trying to engage lots of different people around the world and give them voices. There are lots of people around the world in different countries who are not able to talk or make their voices heard, and we are trying to give them a voice and make other organisations believe in the importance of listening to these people. For the next five years, I will be doing this.

Participant: Are you currently involved in Mobaderoon?

George Marrash: Yes, I am volunteering with them and helping them with communications and grant applications. I could not leave them. That was the first place that I had a voice in my country, and before finding them I was unable to do anything. I have a lot of loyalty to them, so now I want to give my time to them, as they are very important to me. I understand the work that they are doing because I was a part of it.

Participant: Can you tell us more about their activities in Syria?

George Marrash: In Syria, there is something I am very interested in and I am happy to be working on it. We noticed that there is a big gap between Syrians living inside the country and Syrians living outside the country. For example, people living in Turkey now have various freedoms, everything is new and advanced, and they have democracy. They are living in a different atmosphere to those that are living in Syria. We think that it is important to bring these groups together to discuss these issues, and we are trying to

organise workshops to do this in Lebanon. We want to prepare these groups for the future. We will need to come back to the country eventually, and we cannot stay abroad forever. I am very proud of this work, because I did not think about these issues until I had left the country, and I can feel the differences now. I have freedom now to talk about whatever I want, which I could not do in Syria. These are some of the differences we have, and it is essential to start talking about this now with other people. Mobaderoon are doing something amazing. There are also lots of other activities that I can share with you that are also on their website.

Participant: Thank you for your presentation. I am interested in the refugee problem in Turkey, particularly the case of Syrian refugees. There are cleavages among Syrians living outside of Syria, which can be ethnic, denominational, or other kinds of differences. I had not thought about this before, but it would be interesting to do something in Turkey in the context of conflict resolution among Syrian refugees who have ideological, ethnic, religious or linguistic differences. It would be a great idea – I do not know, maybe there are already organisations that deal with is.

George Marrash: There are some organisations that work on this. I agree with you and understand what you mean. There are lots of organisations that are working on this, but I do not think that they have a right to be working on peacebuilding and conflict prevention in Turkey. You have the right to do this; it is your context and your country. Those people have the right to learn about active citizenship, leadership, development, and how to be polite in the community that is hosting them. But, to prevent

conflict, you need to be from the area and the community to be able to understand everything in it. That is why I was able to solve conflicts with *Linked*, because it was in my home country and in my hometown. I believe we have the duty to do this together, but there has to be a bigger contribution from your side as you can understand the context more than someone who has newly come to the country. You have the power to do that. They will never be able to do it without you.

Participant: What difficulties did you have throughout your work?

George Marrash: There were many difficulties. The one major challenge was from the government, as they were not supportive of our work. Most of the time we had to have legal coverage from other organisations. We were not allowed to register our organisation in rural Damascus, and I am not sure why. We had the challenge of always having to have an organisation that covered our work. We have a lot of supporters which is great, but it is not ideal to have to work with other organisations all of the time. Travelling inside Syria was also very hard. We do not have embassies inside of Syria. I had to go to Lebanon to apply for a visa every time I had to travel. I had to travel back and forth six times with different documents for every trip that I took. Funding is also an issue. We do not have enough funding, and the government does not allow the UN to give funds to organisations unless the government approves them, so we were not able to have UN funding. Those are the main challenges.

Kerim Yildiz: Do you still travel back to Syria?

George Marrash: I cannot travel there now because I have mandatory military service. I finished my pharmacy studies in Syria, and I cannot postpone the service any more. I had to apply for a scholarship and come to the UK. But I would like to go back and continue working on what we are doing.

Kerim Yildiz: How did the Syrian government react to the UNSCR 2250 when you brought it to them? Did they support it?

George Marrash: The problem is that I didn't know about it before 2017. They did not promote it before that. But, once I knew about it and told them that I was aware of my rights, I think they were accepting of it, because they had to be. I think it is legally binding to all states regardless of whether they signed it. So, it was applicable to Syria even though they perhaps did not want it. I don't think they have the time in Syria now to sign those kinds of things – they have other problems. But, it is legally binding, so we were able to use it. I was able to help others register their organisations under UNSCR 2250. We continued to speak about it and no one stopped us or told us we could not go about our activities. They allowed it even though they were not happy. I do not know if they are supportive, but they are accepting our work and facilitating it.

David Murphy: Obviously, the resolution was ratified in 2015. Now, people are finding out about it and it is gaining momentum. What should its direction be in the next 5 years? Is it simply a case of spreading the message and getting more people involved, or do you see any other directions it should be taking?

George Marrash: I cannot wait until everyone hears about UNSCR 2250. Youth are, all too often, the people who are fighting the wars. A government can say that it wants to go to war, but the youth are the people who have the guns and make conflict continue. They need to know that it is their role to stop wars and create peace. We will need more than 5 years to promote it around the world, as there are a lot of countries that do not know about it yet, in the Middle East, North Africa, and in Asia. We still have to promote it and tell everyone that they have the power to engage in peacebuilding. We have to tell them that they have the right and the duty to do peacebuilding. I support all of these activities to give youth voices and promote the resolution. It is not enough to tell people to build peace if they do not have the tools to do it. The Global Youth Leadership Council is trying to give this opportunity to youth, and is trying to find places where they can make their voices heard, and find funds for their initiatives and social action projects, so that they can use the tools that they have.

Participant: So, do you focus on a particular region, like the Middle East?

George Marrash: I am a founding member of the Global Youth Leadership Council, which works globally. I am focusing on peacebuilding around the world.

David Murphy: Thank you very much George. That was really interesting and useful to hear about your own experiences as well as the power that UNSCR 2250 has given young people around the world to stand up and be meaningful actors in resolving conflicts

and bringing about peace. Thank you for coming. We will head over to the Foreign & Commonwealth Office after lunch.

Roundtable discussion at the Foreign and Commonwealth Office

London, Foreign and Commonwealth Office

Timothy Smart, Head, Eastern Mediterranean Department,
Foreign and Commonwealth Office

Manjula Jayakody, Devolution Unit, Foreign and Commonwealth
Office

David Harries, Head of Constitution, Office of the Secretary of
State for Wales

Felix Cazalet, MPD, Foreign and Commonwealth Office

Participants with Simon Woodcock and Felix Cazalet at the Foreign & Commonwealth Office.

Welcome and introduction: Timothy Smart, Head, Eastern Mediterranean Dept., Foreign & Commonwealth Office

Timothy Smart: Good afternoon everyone. My name is Timothy Smart. Thank you very much for taking the time to be with us here today. The Foreign & Commonwealth Office (FCO) and DPI have a long history of working together. My current research analyst actually worked at DPI for seven years. I think it is a partnership that works exceptionally well. As I look around the room today and see the team I am incredibly grateful for this initiative to bring the future leaders and opinion formers, and indeed the current opinion formers, in Turkey here today to come and talk to my team and my department and other experts in the FCO about devolution, and about engaging youth around the world going forward. This is incredibly important work.

I have been in this role for about seven months now. I have been to Ankara, have had postings in Israel and Iraq, and my heart has always been in your region. I am an ancient historian, and I am conscious of the ancient cities that you have in your region. There is so much that we can learn together and from each other. The respect between our two countries is something that I can only see increasing. We have huge cooperation today. Your impressive work with migrants and in Syria is incredible. We work together to fight terrorism, and we work together on serious organised crime. Just this morning I saw the directors of the Turkish National Police and the army sharing their expertise on counter-narcotics, and learning from us so that we can work together to fight this problem. At

the same time, as we work together, share political ideas and have sometimes difficult conversations on sensitive issues, such as Brexit for us or democratisation for you, I am very conscious of the incredible knowledge that you have. I can only hope to get to know you better through frank discussion.

In terms of your programme today, one of my favourite aspects of studying your region is the great sense of history. I will be very pleased to hear your reflections on the Welsh language. The Welsh language is many thousands of years old, with a huge history and culture, and is one that was in danger of dying out fifty years ago, and is now vibrant once again. Many people now speak it again, and this is very impressive. In the sense of the UK having four nations in one, this is something that I find very interesting. Power dynamics and how we share power are a constant dialogue in our nation, especially in light of Brexit. Brexit is a lively democratic debate, and our politicians are trying to find an answer to the big questions that my generation is facing, such as what our relationship should be with the European Union. The fundamental truth is that whether we are inside of the EU or out of it, like you we are European. We have an incredible sense of shared values and direction. Sometimes we differ, but fundamentally we are more similar than we are different. At the same time, our differences are not something to be afraid of, even if the discussions around human rights can sometimes be difficult, and be difficult to have in public, we have to think about how we can have those discussions in a way that works for our countries. We do not claim to have no human rights abuses and no corruption here – all countries have this, so let us have these discussions as critical friends and partners.

It is incredibly important to keep these conversations going as part of our shared future, and this meeting today is part of this.

I would like to make one final point. Sometimes, we as diplomats need to be told about reality. When I was in Madagascar, there were discussions amongst the ambassadors about the population growth there, and the population doubling in the next few years. For us in Western Europe we tend to see this as a problem, and as something that will be hard to cope with. However, the Turkish ambassador thought this was an incredible opportunity for the people. It made me step back and think, and my way of thinking about what was healthy for a country was challenged. We need to be challenged in terms of what we think about development. This is what we can learn from each other. I want to say a big thank you to you for being here today. If you have any questions please feel free to ask them. I cannot say much about why Britain is interested in working more closely with Turkey, but what I can say is that post-Brexit, we are looking very similar in terms of country dynamics. We are both rich countries with a proud heritage, standing on the edge of Europe, who share democratic traditions, and it would be useful to hear your views about what more we can do together. Thank you and I look forward to the discussion.

Introduction to UK Devolution: Manjula Jayakody, Devolution Unit, Foreign & Commonwealth Office

Manjula Jayakody: Hello everybody, I am delighted to be here. My name is Manjula Jayakody, and I am from the FCO's Devolution Unit. Some people question why the Devolution Unit is in the Europe Directorate, but given the context of EU exit, it is not surprising that we find ourselves in the Europe Directorate.

Devolution is an issue which is at the forefront of domestic policy, and which affects our international policy as well. I will come onto that in a moment. I want to take you through a quick timeline of UK devolution, including the structures and settlements, and learn a bit about devolution in foreign policy. I will then hand over to my colleague David Harries, who is from the Office of the Secretary of State for Wales, which we sometimes refer to as the 'Wales Office', to talk to you a little bit about the Welsh case.

So, what is devolution? For our purposes, devolution is the process of decentralization of power, which puts that power closer to the citizens of the United Kingdom, and allows them to make decisions at a much more local level. It is really important to state that even though devolution is at the forefront of our policy at the moment, devolution is not actually new in the UK. Devolution has been around since the early 1700s, with the Acts of Union between Scotland and England, but for our purposes we take our starting point as the late 1990s. 1997 is the key date, and is the date that the Labour government of Tony Blair came into office. Devolution was very much a part of the Labour government's manifesto at the

time. In the late 1990s, the UK parliament, following referendums in Northern Ireland, Scotland and Wales, devolved power to their respective devolved assemblies. Since 1998, devolution has actually been at an evolving pace. It has continually changed and developed right up until the Wales Act in 2017, and David will go into detail about this.

These are the devolved settlements. What is important to note is that the devolved settlements vary between each of the devolved nations of Scotland, Northern Ireland and Wales. All the powers shown on the slide that are marked with a green tick are powers that have been devolved to the devolved administrations. When you see red crosses, that is where the UK government has retained control. So, for example, foreign relations is reserved to the UK government, as is international trade, defence, security and constitution.

Part of my job in the Devolution Unit is engagement of capability. With the importance of devolution it is really important that our staff across the diplomatic network understand how the UK operates. We are very good at understanding the rest of the world, but we are not very good at understanding our own country. Our role is representing the whole of the UK, so it is important to understand how the UK operates and what the political structures are, if we are to have any sort of credibility in articulating that to our international partners. Some key terminology is firstly, the devolved nations, which refer to Scotland, Northern Ireland and Wales. These are the territories, people, and communities, including civil society, in those devolved nations. There we have the devolved assemblies, which are the Senedd, the Scottish Parliament, and Stormont.

In each of the devolved nations you have an executive, which is tasked with the governance and management of those powers that I referred to earlier. You have the devolved administrations, which are the Scottish government, the Welsh government, and the Northern Ireland Executive. The Northern Ireland Executive is currently suspended, so there is no active government or assembly functioning in Northern Ireland at this time, because of an impasse between the two major parties which make up the Executive, which are the DUP and Sinn Fein. That has been going on since early 2017. In the meantime the Secretary of State for Northern Ireland essentially runs affairs in Northern Ireland. We then have the territorial offices. David is from the Office of the Secretary of State for Wales, you then have the Office of the Secretary of State for Scotland, and the Northern Ireland Office. Within the UK there are four governments representing the UK. There is a government for each of the devolved nations, but there is also the UK government, which represents the interests of the entire UK.

Some of the key people that are involved are the Secretary of State for Northern Ireland, Karen Bradley, the Secretary of State for Scotland, David Mundell, and finally Alun Cairns the Secretary of State for Wales. We also have Nicola Sturgeon, the First Minister of Scotland, and Mark Drakeford, the new First Minister of Wales. As I said, there is no government at the moment in Northern Ireland. The way it worked in Northern Ireland under the Good Friday Agreement is that it is a shared government – the two biggest parties make up the Northern Ireland Executive. Whoever is the biggest party, their leader is the First Minister, and the smaller party will put forward the Deputy First Minister. The last two were Arlene

Foster of the DUP, and the late Martin McGuinness.

So, how does devolution work in practice? The relationship between the UK government and each of the devolved administrations is governed by what we refer to as the Memorandum of Understanding (MoU). This is an agreed framework for conduct and relations between the respective administrations. It clearly demarks the lines of responsibility in terms of the powers and responsibilities between the UK government and the devolved administrations, and they include individual concordats, for example international relations, as part of the agreement.

I want to briefly touch upon Legislative Consent Motions (LCM), which are a key piece of devolution. Under the devolution settlements, the UK parliament would not normally legislate on devolved matters, except with the agreement of devolved legislatures. This agreement takes the form of Legislative Consent Motions, which are not a legally binding instrument. Earlier in the year, the devolved administrations passed their own continuity bills. A lot of the powers that potentially would be devolved to the devolved administrations are at this moment held at EU level. With EU exit, some of these powers will come back to the UK, and would normally flow back to the devolved administrations. But, some of these powers will be initially held centrally, and we refer to these as ‘con-frameworks’. The reason for that is that some of those powers have an impact on the integrity of the internal UK market, and they need to be worked out before they can be passed on. As a result of that, the devolved administrations passed some continuity bills, which would come into effect in the event of a ‘no

deal' exit. In Wales, this was lifted; the Welsh government reached an agreement with the UK government. But, in Scotland, the UK government was not able to reach an agreement with the Scottish government, and the case went to the Supreme Court, which in the end ruled in favour of the UK government. Even though we have the Legislative Consent Motions, the issue here is that they are not legally binding. At the end of the day, sovereignty rests with the UK parliament.

This slide shows you each of the devolved assemblies, and what is interesting to note is that none of them have a majority government. They are all minority governments backed by coalitions, including the UK parliament. This is another interesting slide, which depicts the voting patterns and the support for Brexit across the UK. In Scotland and Northern Ireland the majority voted to remain in the EU, while in Wales and England there was a slight majority who voted to leave. You can see how divided the country is, and David will probably go into some detail about this and some of the nuances of the Welsh vote. Wales is a net recipient of EU funding, and it is a very interesting area as I am sure you will find out.

The whole process of devolution as a formal basis for the relationship between the government and the devolved administrations works through a structure known as the Joint Ministerial Committee (JMC). It meets usually once a year, and is chaired by the Prime Minister and includes each of the first ministers. There are also various other, smaller structures of the JMC, for instance the JMC for EU exit, the British Irish Council Summit, and others.

Finally, I want to cover devolution in foreign policy. As I mentioned, our role as diplomats in the FCO is to represent the whole of the UK. Foreign affairs is reserved for the UK, and the UK government is also responsible for international trade under the devolved settlements, as well for drafting treaties and such, in compliance with UK international obligations. That said, the UK government recognises what is an increasing devolved interest in the international space, particularly in those areas where there is relevance to devolved competencies, and also where devolved matters touch upon international obligations. In terms of what we do in the Devolution Unit, it is important that we understand the UK in articulating and representing UK interests overseas. We are also ensuring that we are communicating a single unified voice for the whole of the UK which is important given this increased overseas interest by the devolved administrations, particularly the Scottish government, which has very different political agendas to the UK government on issues such as the EU. It is really important that when Scottish ministers travel overseas, our international partners understand who Nicola Sturgeon is when they are delivering their ideas. This is important so that we ensure that UK messaging is consistent, and that through our network we provide a consistent service across the international space. We are here to support devolved interests, including devolved administrations, and to support them in pursuit of their devolved objectives, working very closely with our territorial office colleagues.

That was a very quick run-through of devolution. Before David comes on I am happy to take a few questions.

Participant: A few years ago there was a debate about a kind of double representation of the devolved nations in English politics. Do you think in light of Brexit that this will re-erupt?

Manjula Jayakody: Well I think that there has always been a thorny question about this. One of the issues is that in the UK parliament you have Scottish parliamentarians who are deciding on policy which effects English laws and powers, but you do not get this the other way around. This is something that is a continuing issue, which in a way is being addressed by increasing devolution to English regions, particularly to some of the big cities. In places like Cambridge and Manchester, there are elected mayors who have control over a lot of economic areas that affect their particular region. But, it is going to be a question for a while, and we will have to wait and see, but for our purposes we are focusing on the devolved nations.

Participant: Do you think that there is a chance of another Scottish referendum?

Manjula Jayakody: The first Scottish independence referendum was in 2015, and it was a narrow vote in favour of remaining part of the union. The issue has not gone away, and polling suggests that public opinion is not as overwhelmingly in favour of Scottish independence as the SNP would like you to believe. But, obviously Brexit is a big issue, and everyone is waiting to see what the final deal or no-deal will be.

Kerim Yildiz: Can you tell us a bit about the role of England in devolution, in terms of the UK government? Also, what would be the impact of Brexit for the Good Friday Agreement and for the overall developments that have taken place since the 1990s, will they be affected? I am talking to some extent in terms of the support the EU has given to projects such as language projects in Wales and Northern Ireland.

Manjula Jayakody: I think that David will come on to the funding issue, and I think that the UK government has indicated that they will make up for the shortfall in funding of these kinds of projects eventually.

England is the biggest area of the UK, and has the most influence on the UK parliament. This is probably what has driven the path to devolution, because people in Wales, Scotland and Northern Ireland want to be represented and have their views heard on areas of education, transport and other issues that matter to them. They want to have a say in these issues. This is why it is those areas particularly which have been devolved under the settlements to each of the devolved nations. There is probably more devolution in Northern Ireland than in the other devolved nations under the Good Friday Agreement. I am not a Northern Ireland expert, but obviously the Northern Ireland border with Ireland is a massive issue. Under the Good Friday Agreement there is friction-less movement between the north and the south, and this is the big issue that people want to get their heads around, in terms of how this is going to work under EU exit. There are better minds than me who do not know the answer to that.

Esra Elmas: I have a question about the history of the devolution issue. Today it is typical, and it is easy to talk about. But, what was the reaction of the government when devolution was first demanded? Secondly, what was the perception of the mainstream public? Was it a peaceful process?

Manjula Jayakody: Absolutely. Again, I am not an expert on Northern Ireland, but devolution has gone a long way to help bring peace to Northern Ireland. We had a state visit from the President of Colombia in 2016 in Northern Ireland, and he remarked how the peace was functioning very well, and it allowed him in some way to learn a lesson in terms of his own situation with FARC. The recent history of devolution has been pretty conflict-free, but if we go back 200 years, then there was a little bit more conflict surrounding the Acts of Union.

Esra Elmas: We are coming from a different context in Turkey, where we have perhaps some form of devolution with our municipalities, but regardless when we talk about devolution there is a sense that devolution is related to separation. How is it possible that the UK government did not see it as a challenge to their power?

Manjula Jayakody: Devolution is about moving certain powers closer to the people that they concern, and it works well in the scheme of things. It has been working well. It was a Labour administration that brought in the most recent changes to devolution in 1997. The different parties will have their different agendas, so their positions of how they see the management and governance of the country are different. But, devolution is not going away, and that is the

key thing. It will probably only continue and evolve, and as time goes on there will probably be more devolution. I will now pass on to David, who will go into a little bit more detail about Welsh devolution.

Focus on Devolution in Wales: David Harries, Head of Constitution, Office of the Secretary of State for Wales

David Harries: Hi there. What I thought I would do is build on the presentation that you have just had and talk about how devolution in Wales specifically has evolved over the past 20 years. Out of the three settlements of Scotland, Wales and Northern Ireland it is probably the most evolved. A former Secretary of State for Wales described devolution as a process rather than an event, and I think that this is really demonstrated in the case of Wales.

Going back 20 years to what was the second referendum on Welsh devolution in September 1997, there was a lukewarm reception to Labour's proposal in Wales. It was supported by only 53.7% of the Welsh public that voted, so there was a very slim margin of acceptance. The UK government took that vote and with the Government of Wales Act 1998 established the National Assembly for Wales. This Assembly was markedly different to what exists today. It was one assembly or one corporate body when it was established, which encapsulated both the Executive and the Legislature. They inherited secondary law-making powers

from what was then the Welsh Office, and is now the Office of the Secretary of State for Wales. They only had powers to make very small secondary legislation in devolved areas. The Assembly was, and is today, made up of 60 members. 40 of these members represent constituencies in Wales, and people elect them every 5 years. Candidates that get the most number of votes are elected to represent that specific constituency. There are then 20 members of the Assembly that represent 5 electoral regions. It is described as a top-up mechanism to make sure that the Assembly is representative of the electorate as a whole. People will vote for a political party and people at the top of the list will get elected first, and then it will move down further and further. The first elections took place in May 1999, and they elected a Labour minority government.

One of the real features of Welsh devolution over time has been commissions and referendums. The first key commission that was set up was the Richard Commission, which looked at the way that the Welsh Assembly was working on the ground, and looked to see whether the process of devolution was functioning in the correct way. The Richard Commission identified two main problems with devolution as it was originally set up. The first was the fact that there was no separation between the Executive and the Legislature, so you had this slightly absurd situation where the ministers that were responsible for making secondary legislation in devolved areas were in fact also a part of the scrutiny committees that were scrutinizing how the Welsh ministers were performing their function. The second problem was related to the fact that the Assembly did not have powers to make primary legislation. This was linked to the idea that there was only a lukewarm reception to the Assembly, so they

did not want to give them lots of powers straight away, but there was the idea that as it matured the Assembly should gain greater powers. The UK government took this recommendation from the Commission and came back with what became the Government of Wales Act 2006, which separated the National Assembly for Wales as a corporate body from the Welsh government, and put in place the First Minister of Wales. It also granted the Assembly the power to make primary legislation in a limited way on a case-by-case basis. The Welsh government would make a request to make primary legislation in certain areas, and the UK government would consult and come back with a piece of secondary legislation and say that yes, they could have that power. That power would then be devolved and they could use their own legislative processes to change the law.

Again, another commission came and looked at this and found this too slow and impractical, and too reliant on the UK government to give the Assembly powers. During the first two years of this process, I think there was only about 4 Legislative Competence Orders that were made. The Government of Wales Act 2006 also granted the possibility of having a referendum for people to vote on giving the Assembly full law-making powers in the 20 areas that were devolved to Wales. These areas included health, education, natural resources, and others. The referendum was about giving the Assembly access to the full list of powers that were devolved, and that referendum took place in March 2011. At this point there was much stronger support for devolution than in 1997, and over 65% of people voted in support of that referendum. So, the Assembly now has primary law-making powers in the 20 areas that are devolved to it.

So, what is next? Another commission was this time set up by the UK government to really answer the question of what should come next for Welsh devolution. In October they established a commission that became known as the Silk Commission, which was made up of representatives of all four main political parties that were represented in the Assembly, and two additional independent members to keep it balanced. This Commission's work was undertaken in two parts. I worked for the Silk Commission for the first part, which looked at financial powers. Up until that point, the Assembly did not have any real powers to be able to affect its own budget. The Welsh government and the Assembly are funded by a block grant that comes from the UK government, and changes to that block grant are determined by the UK government spend on devolved functions in England. If the UK government spends more on the health service in England, then the Welsh government will get a population share of that change. Aside from that, the Welsh government did not really have any power to affect how its own budget would be run. The Silk Commission was tasked with looking at whether this was right, and whether the Assembly should have powers to raise its own taxes, and whether it should have powers to borrow through investing capital in capital projects. In November 2012 the Silk Commission published its report, and put forward over 30 recommendations. The UK government accepted the majority of these, and legislated for them in the Wales Act 2014, which included the devolution of stamp duty land tax in Wales, the tax you pay when you buy property, as well as landfill tax. And, coming back to the recurring idea of referendums, it put in place a referendum on whether the Assembly should have powers to vary the rate of income tax in Wales. It also gave the Welsh

government limited powers to borrow to fund capital expenditure. That was the first part of the Silk Commission's work.

The second part looked at the broader question of whether the balance of power between the UK government and the Assembly was right. This was a broad scope compared to its first remit. It came back in March 2014 with an expansive report with over 100 recommendations in a wide range of areas, including natural resources, policing and justice, and the very model that Welsh devolution is founded upon. This was approaching the election in 2015 and it was around the time of the Scottish referendum. Our Secretary of State at the time wanted to capitalise on the momentum of the remain vote in Scotland, so he took the Silk Commission's second report and wanted to identify what political consensus there was amongst the four main political parties in the Assembly for whether they would want to accept these recommendations. He wanted to identify a baseline going into the general election so that whichever party was elected would guarantee this baseline as the future of devolution going into the next parliament. Because of his preference for that process to report by St David's Day 2015, that became known as the St David's Day process. On the 27th of February 2015, the government published the St David's Day Agreement, which outlined where there was political consensus to accept the Silk Commission's recommendations, along with trends that were occurring in Scotland and whether they were appropriate for Wales.

Following the election, the government committed to implement the St David's Day Agreement through what became the Wales

Act 2017. This implemented the key recommendations and put in place a new model of devolution. Going back to the model of devolution at the time, a list of subjects had been devolved to Wales, and the Silk Commission recommended that it would be a lot clearer if there would instead be a list of areas that were reserved to the UK parliament, which the Assembly cannot legislate on. This was the model that was already in place in Scotland, and it was clearer than that was in place in Wales. There were certain things on the list where it was unclear whether they were devolved or reserved. That was the key thing that the Wales Act 2017 did. It also devolved several more areas to the Assembly including bus and taxi regulation, what the Assembly should be able to call itself in the future, elections in the Assembly, natural resources, water and sewage, and others. It also clearly stated that the Assembly is a firm part of the UK constitution, and put the convention that the UK parliament will not legislate in Wales except with the consent of the Assembly. This was a very important statement. Finally, it also got rid of the idea that you would need a referendum before the devolution of income tax to Wales. Income tax will be devolved from April this year.

That is a quick canter over the history of devolution and how it has evolved over time. I guess the next question is what will come next? A big thing for Wales and the UK as a whole is EU exit. There are several strands to this, but from a constitutional standpoint, the Assembly has always been barred from amending EU law, and this is one of the key tests to its legislative competencies. Following exit day, that restriction will fall away, and the powers in devolved areas that were previously exercised by the EU will pass directly to the

Assembly. It is a question of how those powers should be exercised across the UK after exit. There are lots of issues within the EU that we had never thought about in the context of the UK not being in the EU. One of the powers that is returning is about food labelling. What happens, for example, if businesses in England, Wales, Scotland and Northern Ireland have different requirements on food labelling? What does that mean for the integrity of the UK market? It is something that the UK government is working with the devolved administrations to consider. What UK framework does there need to be to ensure those powers function correctly? That work is ongoing.

There are also the intergovernmental agreements, and the Memorandum of Understanding. How does this work in the context of EU exit? Should there be new forums to discuss intergovernmental issues post-exit? That work is on going. There are also policy issues about funding, which is a key issue for Wales. Wales was a net recipient of EU funding, yet they also voted for EU exit, and this is something that the Welsh government over time has really wrestled with. We do not know what form of funding will replace this EU funding deficit. The government has committed to a UK single prosperity fund to be the mechanism through which these funds are distributed in the future, but again these discussions are ongoing.

That was a bit about the challenges coming up with EU exit. I will conclude by talking about what my role is and what the role of the Office of the Secretary of State for Wales is. We are the territorial office, and are the bridge between the UK government and the

Welsh government. We are here to represent the UK government in Wales and further the UK government's policy initiatives, things like infrastructure investments and those areas that are still reserved to the UK government. We are also Wales' voice in Westminster. It is about listening to stakeholders and working with the Welsh government and feeding directly into central meetings what the implications of UK policy in Wales are, and how UK government partners should be delivering their policy in the context of Wales.

That is a brief canter of what we do. Any questions?

David Murphy: Thank you very much. In terms of the relationship between the different devolved administrations that you touched upon, after the Scottish referendum there was a real push for the Welsh administration to push for more powers on the back of that. I am wondering in general what the relationship between the devolved administrations is like, especially now in terms of Brexit?

David Harries: It is interesting. They started with a bit more of a united front particularly around EU exit, although with the fact that Wales voted to leave the EU and Scotland voted to remain, there was always going to be some tension and some differences in their position. With the EU withdrawal bill, which was a key piece of Brexit legislation that the UK government took through, the Scottish government voted down a Legislative Consent Motion on that, whereas the National Assembly of Wales did not, partly because they felt that they could not stand in the way of EU exit which the Welsh people had voted for. I think that generally there is an allied front, and sometimes they feel that they have to join

up as the UK government is a much larger presence and a bigger machine, but there are differences in their position, which are quite interesting.

Focus on the work of the FCO's Multilateral Policy Department (youth, peace and security) by Felix Cazalet

Simon Woodcock: Thank you very much to Timothy, Manjula and David for their introduction on devolution. Now we have Felix talking to us from the policy unit of the FCO.

Felix Cazalet: Thank you very much. I am going to explain a little bit about what the FCO does in terms of multilateral policy. I want to do three things today. Firstly, I will sketch out what the Multilateral Policy Directorate (MPD) does, and what kinds of policy it covers and how it does this. Secondly, I will talk about the Gender Equality Unit, and the unit that I work in within the MPD. Thirdly, I will talk about the work of the sub-team that I am in, which I have just started leading on in the foreign office, and how this connects with the Youth, Peace and Security Agenda.

I will begin with the MPD. The Foreign Office is organised into a number of directorates. Some cover specific geographic areas, such as Africa or Europe, while others focus on thematic areas such as economic diplomacy or national security. The MPD is thematic; it covers multilateral policy - which has a global reach and covers

most areas of foreign policy. A multilateral approach has long been a key element of the UK's view on international relations. We have teams who work on a range of multilateral issues in the United Nations.

One example would be the UN reform team, but the unit that I work in is the Gender Equality Unit within the MPD. We work on policy and campaigns for gender equality, to ensure that the Foreign Office consistently delivers for women and girls, and men, around the world. We cover a large number of thematic issues, and an even bigger geographic scope. For example, one team in the unit focuses on preventing sexual violence in conflicts, and they work in countries such as Nigeria and Colombia. It works in a range of ways to achieve this. In 2014 it held a global summit, which brought together representatives from over 120 countries around the world to agree political will and commitments on the next steps to changing attitudes around the world. More recently, in November last year it organised a film festival to help spread the message to the public.

The team that I work in within the Gender Equality Unit is the Gender and Conflict Team, and this covers a few different areas and has strong links to the Youth, Peace and Security Agenda. A lot of the work that we do is on the Women, Peace and Security Agenda. The aim of this agenda is to fulfil women's human rights and fulfil gender equality whilst building more stable societies for all. The international policy framework for this goes back to 2000, when the UN Security Council passed Resolution 1325. The UK actually helped to draft this resolution, and was one of the first

countries to develop a National Action Plan on Women, Peace and Security in 2006. Since then we have had three more National Action Plans, and the most recent brings together our diplomatic, defence and development efforts. That means that we at the FCO work together with the Ministry of Defence and Department for International Development. The plan includes nine focus countries: Afghanistan, Burma, the Democratic Republic of Congo, Iraq, Libya, Nigeria, Somalia, South Sudan and Syria. It tries to achieve seven strategic outcomes, mostly in these countries. One of the most important for us at the FCO is improving women's roles in decision-making, particularly in peace processes and mediation in conflict and post-conflict zones. One reason for this is that when women meaningfully participate in peace processes, the agreement has been found to be 35% more likely to last for at least 15 years, so it is both the right thing to do and practically leads to a more inclusive and durable peace.

One example of our work came in April last year, when the UK submitted £1.6 million to amplify the voices of women peace-builders. This included the launch of a women's mediation network around the Commonwealth, and was a major step to increasing women's participation in peace processes around the world. The UK is particularly well placed to influence the Women, Peace and Security (WPS) Agenda, as it is in the UN Security Council as one of five permanent members out of fifteen, and it also holds the pen on WPS in the UN Security Council, which means that it can initiate and chair the informal drafting process of a decision of the council.

We also do a lot of work on the Children and Armed Conflict Agenda, which is also closely related to Youth, Peace and Security (YPS). It has been identified as a UK priority, and seeks to protect children's human rights in conflict, working with international and regional organisations to ensure that this is the case. We believe that failing to protect such children affects a country's ability to emerge from conflict, and also undermines future leaders of the country. We mostly try and achieve this by engaging with the UN, and UN institutions. For example, the UK helps to fund the office of the UN Special Representative of the Secretary General for the Children and Armed Conflict Agenda. We are also an active member of the UN Security Council Working Group on it, which enables us to lead the international response to child soldiers and child protection. In the last year, for instance, the UK worked very closely with Sweden and other member states to agree a UN Security Council Resolution to strengthen child protection mechanisms.

So we already do a lot that is relevant to Youth, Peace and Security, but the agenda is rapidly growing as more and more countries realise the vital importance of engaging youth in these issues, and we are now also looking to do more ourselves, specifically on Youth, Peace, and Security. As some of you will probably know, the first UN Security Council Resolution on this was UNSCR 2250. This was proposed by Jordan and was unanimously accepted in 2015. It recognises that young people play an important and positive role in the maintenance and promotion of international peace and security. It also identifies five key pillars of action. It urges member states to give youth a greater role in decision-making at the local, national, regional, and international levels.

This agenda connects on many levels with the wider work that we do in the Gender Equality Unit. Although Resolution 2250 defines youth as being between the ages of 18-29, there are key links between our efforts to protect children in armed conflict and those relating to the slightly older demographic. There are also clear links with the team on Preventing Sexual Violence in Conflict, which works on a range of ages with both survivors and perpetrators. The links between Youth, Peace and Security and Women, Peace and Security have also been strengthened over the last year. Resolution 2419 called for increasing the role of youth in negotiating and implementing peace agreements, which is very similar to the focus we have in Women, Peace and Security on women's roles in peace processes.

The challenge for the UK going forward is to work out exactly how we can progress this agenda, while making the most of the work that we already do in related areas. This is an area that is still relatively new for the FCO, and for myself, so I am very interested to hear all of your thoughts on it. Thank you.

Esra Elmas: When you assess the FCO's youth perspective on conflict resolution, is the priority on preventing youth becoming a part of conflict, or does it imagine them as agents of peace?

Felix Cazalet: That is a very good question, and I should stress that we have only just started working on this. But, all of this links to the work we have been doing with Women, Peace and Security. Women can be seen as a problem or as victims, but we try to see

them as agents of change, and we try to get them involved in peace process, and that is what the FCO focuses on. With Youth, Peace and Security, we would also want to see youth as agents of change. We want to use our experience working with women mediators to try and work with youth. That is what we are currently looking at.

David Murphy: You obviously have a large focus on the Women, Peace and Security Agenda, which stems, as the youth agenda does now from UNSCR 2250, from UNSCR 1325. You mentioned already a similar pattern and similar themes, and I wonder whether as a department there are more resources being laid aside for Youth, Peace and Security, or does it form part of Women, Peace and Security?

Felix Cazalet: With Brexit going on at the moment, funding is always a difficult question. We are trying to draw on the resources and the experience that we have. While we have to seize the opportunities between the two agendas, and learn the lessons of one, that is not to say that we want to conflate them and see Youth, Peace and Security as a sub-section of the other. We want to use the opportunities that are there without conflating them.

Kerim Yildiz: Are the government providing opportunities in terms of the implementation of the Youth, Peace and Security Agenda in specific countries such as Syria, Turkey, etc.?

Felix Cazalet: I have just started on Youth, Peace and Security, and have spent most of my time on Women, Peace and Security.

One of the things that my colleague said to me last week was that the Youth, Peace and Security Agenda today looks in his eyes like how the Women, Peace and Security Agenda looked 20 years ago, which is slightly depressing. But, equally, we have to use the lessons of how the Women, Peace and Security Agenda was pushed forward, through a series of National Action Plans. The UK has one, and more and more countries around the world have them. It is important to have these national strategies to implement UN Security Council resolutions, and that is the way to start to change the language of policy makers, and that leads to implementation. In previous experience, a lot of countries are at a difficult stage between policy and implementation, and that is the hard part, but it is a first step. Looking at Women, Peace and Security, one of the routes to go down could be National Action Plans, setting out national strategies, and then implementation will flow from there.

Kerim Yildiz: Do we have a National Action Plan in Turkey for the Youth, Peace and Security Agenda?

Felix Cazalet: We don't yet have one in the UK. I think only Ireland and Finland have or are developing theirs.

Simon Woodcock: Thank you ever so much for coming along today, and your patience in listening to us talk about devolution and policy. We hope that we have taught you something that you can digest during your trip to Wales, where you can find out more. If you do have any questions that you think of later, do let David know and he can pass them along to me while you are on your trip.

David Murphy: I would like to say a massive thank you to Simon for putting this all together; it has been really interesting. Also, thank you to David, Manjula and Felix as well for their sessions.

Tuesday 5th March 2019

History of conflict in Wales: An Introduction and background to the situation in Wales today
Dr Daryl Leeworthy, Historian and Author
Cardiff, Park Plaza Hotel

Dr Daryl Leeworthy, Historian and Author addresses participants.

David Murphy: I'd like to formally welcome you all to Cardiff - *croeso i Gaerdydd!* We will begin with Dr Daryl Leeworthy who has kindly come to join us today. He will give us an introduction to why we are here and why we are looking at the Welsh example, and looking specifically at why devolution is so important in Wales and why it creates such an interesting case study. Thank you very much for coming. I will hand over to you.

Daryl Leeworthy: Hello everyone. A very warm welcome to you all to Cardiff. So, we have on the board what was voted recently the coolest flag in the world. It is one of the few flags you will see with a dragon on it, and in a sense the flag gives us a bit of a guide to the independent spirit of Wales, which is what we are going to explore with the history that we are going to cover this afternoon. I won't give you a full history lecture, and I will keep it a bit fun, but I will also cover some of the serious points.

All historians have dates – we are a little obsessed with dates when it comes to history. This is a timeline of key moments that lead us up to where we are today. We start in the Middle Ages, with the conquest of Wales by England, by Edward the First. Another important figure was Henry VIII, who was responsible for, or at least it happened during his reign, the Acts of Union that finally merged the legal and political systems between England and Wales and created two dilemmas. The first which we will explore this afternoon is around language, and the second is around separateness – the separate culture of England and Wales and how that is reflected in systems of government and administration.

First and foremost, that was reflected in the courts of law. In Wales they merged the courts system, and then set up a wholly separate system of courts called the Great Sessions. This was very different to what was going on in England, and these courts were generally much more lenient, and were less prone to using the death penalty. So there were cultural differences between the Welsh courts and the English courts. That is quite an important feature.

Then we can fast forward to the 19th century when those courts were abolished, and the English and Welsh systems became the same – we don't know why. Then we get to a key act called the Sunday Closing Act, which was an attempt to close all of the pubs down on Sundays. This was the first independent piece of law that only applies to Wales, and so it was a big landmark in 1881. In the 20th century we have some final key timeline events. We have the removal of the Anglican Church, the Church of England, that ruled both England and Wales, and there was the creation of a separate Welsh church, which had nothing to do with parliament or the state. Then, we have the referendums on devolution. The first one was in 1979, and we passed the anniversary a couple of days ago, the 1st of March 1979. It was heavily defeated in 1979, for all sorts of reasons, and we could get easily distracted with this today. But, then in 1997, 18 years later, the second referendum was held and that was narrowly successful. This leads us to the position that we are in today with the creation of the Welsh Assembly, the devolved parliament in 1997, which then gained further powers in 2011 that turned it into more of a parliament rather than simply an administrative body as it had been since 1999 when it was created.

There are themes to this. 1997 did not just happen out of nowhere. There are big themes about why Wales had devolution, and why Wales was treated separately to England when it had been merged together in the early modern and medieval periods. What made Wales distinctive enough that it needed separate administrative functions? If we look at the board we have a few themes that emerged. We obviously have religion, we have language, government, education, and finally we have the issue of health. Health and education are big features, and they are the two biggest departments even today in terms of the Welsh government. These themes are very consistent.

You may be confused by some of the titles I have on the board and be wondering what they mean. For instance, I have 'secondary education in 1889', I will come back to that in a second. Then we have 'higher education in 1902', and that is one of the shortest bills that has been passed by parliament in London, and what it means is that graduates of the University of Wales had the same rights and privileges as graduates of the universities of Oxford and Cambridge. This effectively meant that they were able to become civil servants or work for the government, as you had to be a graduate of those to sit the public exams to become a civil servant. It was about giving the same privileges. For those of you who might know the history of the University of Wales, you will realise that there is actually a gap between its creation at the end of the 1880s into the early 1890s, and then those privileges being given to graduates. So again, devolution sometimes is a process, not an event, as someone once famously said.

Now, all of those themes are things that we can explore today. There are things that will come up in issues of language, which will be more fully explored later on, and they are matters that affect local government and power sharing between the central government and local government. Education, law, language, religion, and the structures that allow even power sharing between central and local government are fundamental features of all of these circumstances, regardless of what the context is. Wales is very useful in this sense because it is quite small, and we can see the relationships much more easily than in a bigger country. We could look at this in the United States as well, and the same issues arise, but the US is so much bigger that it is much harder to see these questions.

So, why does religion matter? What makes Wales distinctive in its religious context? We know that Wales is largely Protestant, it is Christian, and once was Catholic as was England, but that does not give us any guide as to why Wales would be distinctive. Without giving you a full history of Protestantism, in effect what happened in Wales was that people rebelled against the official church, and did not want to be a part of the official church, once known as the Church of England, and later the Church in Wales. They did not want to be a part of it anymore. Instead, they joined non-conformist chapels and you will see these chapels all over the city if you are able to explore. Those chapels were independent; they governed themselves and were very democratic. They were mostly Welsh-speaking which links in with the language question. They rejected the structures that existed in England and were separate from them. So, religion was a key part of why Wales was distinct from England. Religion also affects education. Many of the schools

that were first set up were set up by the Church of England and run by it. So, if you weren't a member of that church, would you go to that school? Possibly not. But also, those church schools were often run in English, and so therefore if you didn't speak English, would you go to that school? So language comes into this question as well. In effect, questions of central and local government also arise. If you worship in a chapel that you have democratic control over, and then you have no rights and responsibilities and cannot vote or be part of civic society outside of the chapel, you are going to see a mismatch. This also affects the law, both from a democratic point of view but also from the language point of view. Under the Tudors, the language had been pushed out of the court system, and it took until 1942 for the language to be accepted back into the courts of law as a second language. It wasn't the primary language of the courts even in the 1940s; it took until almost the 1990s for more equality to come, and we still have a battle to create absolute equality between the languages across civic and public society.

The process of devolving power has been quite complex, and is much longer than we sometimes think. Even in Wales, we are very used to looking at these milestones of 1997 and 2011, but we do not necessarily think about how long and historic this process has been and where it started. With the fact that it started in schools, the question of education and access to secondary education is really important in the Welsh example. I will come back to this point in my conclusion.

Devolution also had an effect in terms of education, health, farming and agriculture. These are big debates even today with us

perhaps leaving the EU in the near future. These questions are still there with us. What do we do about education? What do we do about health? What do we do about producing enough food to feed the country? It is no surprise that those three areas were the first to have separate Welsh departments in London and were first to be devolved, and eventually formed part of the Welsh Office that was created in 1964. This seems quite a long time ago for those of you who are relatively young, but if we realise that Scotland had had a Scottish Office since 1885, that is a big gap between what happened to Scotland and what happened to Wales. Wales actually was the last of the non-English parts of the UK to have any form of clear devolution and a separate department of its own in the Westminster government. It was the first part to be brought into England, and the last part to be clearly separated out again. This is an interesting question. Again, maybe that is one of the reasons why Wales provides such an interesting case study for us to explore as we go through this afternoon.

Dr Daryl Leeworth presents to participants with the 'coolest flag' in the world on display behind him

So, to return to the question of education, education is always the starting point because it is the thing that involves everybody. It is the starting point for us all; it is how we engage in society, how we learn about society, and how we learn about everything else around us. It is also the one institution that is there in the communities that we grow up in. It might be the only thing that is representative of the 'big politics' of a country that is in our village or in our community. It is the institution that we often care most about. Every one of us has experience of being in a school, and we can all share these experiences. But how are these schools to be governed? What subjects are taught? What curriculum is delivered? What language, or languages, is delivered in those schools as well? Who gets to say how they are governed? That was the big question that dominated a lot of the early debates as to whether Wales should have separate administration or be part of the English system. In the 1880s, this led to the Welsh Intermediate Education Act of 1889. 'Intermediate education' simply means secondary school education. That meant that the Welsh system was separate from the English one, which is interesting because it actually came first.

Education was the starting point, and remains one of the key divisions between Wales and England. It is a key department in the Welsh Assembly, and it is also on the front lines in terms of the language question, because education is the primary means by which someone gains a second or third language, gains experience and immersion in a language, and also can be the divide between what is made available to communities and what has to be fought for. That is a challenge, and if we go back to the slide which shows the process of legislation, is why in the second half of the twentieth

century it is the language that became the fundamental battleground for separate Welsh processes of administration, governance, and politics. In many respects, it comes back to the starting point, namely education. These two things, education and language, are intimately linked to each other. When we think about why Wales is a good case study, and why Wales draws your attention, then that is our starting point and can be the basis of our questions and our explorations this afternoon.

That was a quick rattle through how we got to this point. Hopefully that gives you a sense of why Wales is distinctive. There are lots more details that we can explore, but I want to open up the floor to you to ask questions and have a debate about some of the questions and points that we have explored. Thank you very much everyone.

Participant: If I were to go to a primary school here, would the first language be English or Welsh?

Daryl Leeworthy: It is a complex question. It really depends on where you live at the moment, but the intention is that eventually it won't matter, and that you would learn both languages side by side, with no divide between the languages. They would be equal. That is a challenge.

Participant: This makes sense on paper, but practically, would I get a maths course in English or in Welsh, or a history course in English or in Welsh?

Daryl Leeworthy: It is a big question. Perhaps we could come back to this after the next speaker, who will discuss the language issue in greater detail. It is very complex, and we would all have very different experiences of how we learnt things in school, and of course, the experiences of the current generation are also different. The answer is yes and no - which you will discover is a very Welsh answer to a lot of things.

Participant: Thank you so much for your presentation. I have many questions; I will try to make them brief. Firstly I would like to know, why did Britain accept having a referendum? Secondly, what was the conclusion of the referendum? As far as I remember it was rejected by Wales, but I would like to know why this was.

Daryl Leeworthy: The reasons for Wales' complex relationship with the Brexit referendum, are, to say the least, complicated. There are lots of reasons why it might have occurred, which don't always necessarily have much to do with governance or politics, or language or culture. There are lots of economic reasons why this might be so. But, if we broke down what happened, the way the referendum was counted was important. The counting districts actually disguised quite a lot of interesting patterns in Wales.

Cardiff as a city was much more accepting of the European Union, but then more people in this city voted to leave than those that voted to leave where I live a few miles to the north. How do we understand this? We have to ask questions about economic motivations and immigration, which has been a big topic of discussion and a lot of that is about presentation of the topic as much as about whether

people actually believe it or not. Also, we have to recognise that we have been in a period where lots of resources have been cut over the last 10-20 years, and people are angry about that so there is a certain sense of using the referendum as a way of expressing that frustration.

Finally, why did so many Welsh people vote to stay? We do need to ask this question as well. This is about language, minority rights and representation, and the debate that all countries are having with themselves about whether they are accepting or exclusive, and those are big questions which have been apparent in Wales, Britain, America; it is a global discussion in present times. I think that it just so happened that the Brexit question was asked at that time – it could have been asked in France or in Germany, or wherever, and we might find similar answers. Is it a Welsh problem? I do not think so. We have our own take on some of these questions, but I think that we are reflective of wider challenges that the globe is facing.

Participant: This all makes sense. I just still don't understand what the pressure on Britain was to have the referendum, even though the consequences of the referendum were rejected? It is a dilemma. I do not mean the Brexit referendum; I mean the one in 1979.

Daryl Leeworthy: Now it makes more sense. Curiously, almost everything I have said applies to 1979 as well. The 1979 referendum was held to, much like 2016, try and bring politics together, and to try and strengthen political parties. There was a response to a long debate that goes back into the 1950s about representation,

deindustrialisation, considerations of language representations, minority rights, and so forth. This was a long debate that had happened in Wales and Britain from the 1950s on to the 1970s. There were royal commissions, there were parliamentary bills and debates about parliaments for Wales and separateness and issues like that. At some point, a referendum of some kind had to happen, if only just to diffuse the situation. 1979 probably wasn't the best moment to have held it. If it was held a couple of years earlier the result might have been different. It was held in 1979 as the government at the time was running out of power. The government then lost the general election two months later. The referendum was held just as the government was no longer really able to govern, and so it was completely destroyed. Again, 1979 and 2016 have very similar experiences. The governments were holding those referendums when they didn't really want the answer that they were going to get.

Elin Haf Gruffydd Jones: In terms of 1979, it is also worth bearing in mind that the politics of Scotland were quite different to the politics of Wales at the time. Also, I am sure that the fact that there was more political pressure from Scotland to have a referendum on Scottish devolution helped a parallel process to be instigated in Wales by default. You can see from the two results that the appetite within civil society in Scotland was much more advanced towards having devolution than was the situation here. In fact, had there been a majority government in Scotland at the time of the referendum, then there would have been devolution in Scotland in 1979. However, because the Act that allowed that referendum to take place required a more substantial majority, the majority was

not high enough of the total electorate to reach that point.

Elin Haf Gruffydd Jones contributes to the discussion

My view would be that yes, there was a lot of debate in the 1970s and from the 1950s onwards about a growing interest in having more democratic governance in Wales. There was also a growing awareness of identity politics, certainly from the 1960s onwards and into the 1970s, and the 1970s also perhaps represented a clash of identities, especially in the case of the language and also the Welsh identity that was based around the language. So, even though there were calls from a Welsh civil society perspective to have more devolution, I think that really, had there not been such a call from Scotland, that maybe we wouldn't even have seen a referendum at that very point in Wales.

Meirion Prys Jones: That also makes sense in terms of the fact that Wales was not ready to have a referendum in 1979. The identity concept hadn't grown enough, and then by 1997 things had changed completely. In those 20 years there had been a big change and people's perspective of their own Welshness in terms of land, language and heritage had changed, and it reflects that change.

Elin Haf Gruffydd Jones: There was another referendum as well in 2011, as to whether the National Assembly for Wales should have more power, and so even though as Daryl said the majority for the 1997 devolution was very small, less than 1%, in 2011 a much higher percentage voted for have more powers transferred from UK level to Wales. There was a substantial majority there. As Meirion is saying, we have seen an increasing awareness and support for the devolution process.

Daryl Leeworthy: There has been one challenge though, which does relate to that sense of Welshness and democratic involvement. This is to some extent a follow on from 1979 in terms of whether or not Wales was ready for a referendum, and is the fact that of the devolved administrations of the UK, the Welsh Assembly has the lowest participation rate of voters. So, even in 2011 when the acceptance of more powers was taken on by a large majority, the participation rate in the referendum was very small – around 35% or so. The participation in a Welsh Assembly election has never been over 50%. More than half of the population of voting age has not taken part in an election. That is a challenge for any democratic institution, and it is one that does come back to all of the things that we have engaged with today around heritage, participation,

etc. Are these institutions able to create new spirits of engagement and involvement, or are people happy with things as they are and think that they don't have a reason to voice frustration? But that is a bigger question.

Meirion Prys Jones: It is worth remembering that Wales hasn't got its own press. The press is London-based for the most part. The other thing I think is worth remembering is that Wales is the poorest area in Western Europe, which is another factor in terms of influencing how people decide things and how they want to engage in civic society. When combined, all of these elements make for a very complicated picture. It is also worth looking at the fact that if you take the Welsh speakers out as a group, they were the group that voted highest in terms of percentage to remain within the EU. This is strange.

Elin Haf Gruffydd Jones: That is the single most defining demographic indicator of the Brexit referendum in Wales. Whether you are Welsh speaking or not is more powerful in deciding how you voted, more powerful even than gender, socio-economic group, age, and educational background. That is the single most defining demographic. I think there could also be a relationship with what Meirion was saying about the lack of press that exists in Wales, and that people who speak Welsh perhaps have a stronger diversity of media than people who don't speak or read Welsh. The people who only understand English have very London-dominated press. The level of knowledge about how the political system works in Wales within the Welsh population is quite limited. There are high percentages of the voting population who could not name and

identify the leaders of the political parties, and high percentages don't realise what the different competencies of the different levels of government are, such as what belongs to UK and Welsh levels, what belongs to local government level, etc. Because our media situation is very weak, particularly in printed press and online printed press, we are very reliant on public service broadcasters to give us information about what is happening at the level of politics.

Perhaps another factor as well in terms of differences between the Welsh and Scottish situation is that our border with England is a very open border. Most of our population lives very close to that border, unlike in Scotland where not many people live by the border. Here it is very different because our populations are towards the east of our country, and in very close proximity to England. That is perhaps something in terms of the geography of the country as well.

Meirion Prys Jones: It is worth remembering that a quarter of the population of Wales were not born in Wales. They came mainly from England. So you have this dimension as well, and historically that figure is even bigger.

Daryl Leeworthy: We could be here for hours talking about this. The answer is one that we are still grappling with ourselves, and it is perhaps the biggest question we have to grapple with as we move forward. How do we reconstruct all of the systems of civil society that we need to be able to be more democratic? We are going to have this debate with ourselves for decades. This was a really interesting question.

David Murphy: At the point of devolution, when Wales finally got its devolved administration, was there any tension? Was Westminster happy to let Wales go, or were there tensions?

Daryl Leeworthy: At the time, in 1997, the government in London was very new. Tony Blair had a huge majority in parliament, but they had been committed for decades to devolve material to Scotland. So, rather like 1979, Wales and Scotland kind of got pulled together in 1997. They knew that devolution to Scotland was pretty much a certainty, but Tony Blair had little real interest in the processes of devolution himself. Unlike the previous leader of the Labour Party John Smith, who was a Scotsman and had been involved in delivering the 1979 legislation which led on to the devolution referendum, Tony Blair had other concerns to deal with. They were, I think, a little bit surprised. When you read a lot of the material that has come out now, like the diaries of Alastair Campbell who was Tony Blair's Press Secretary, and various other materials, they were debating about whether they would even have a referendum itself. They didn't know whether they would have one, although eventually they committed to one. There was even a debate about whether the Welsh and Scottish referendums should be on the same day, and whether the legislation should go in parallel. These debates were really around resolving the Scottish question, as it was called in the 1990s. They were not certain about what they should do about Wales. Eventually they decided that they would have the same process, and to a large extent Ron Davies, the Welsh Secretary, was able to win in battles in Cabinet largely because of the disinterest from the very top. Davies was able to shape, very cleverly, the system that came through. Then, of course, he was

pushed aside for various reasons, and the Blair government tried to re-impose its own authority on the new Assembly when they put in place their own First Minister, Alun Michael. Alun Michael was not someone that the leading group in the Assembly would have chosen as its leader, so you had this big tension right at the start of the Assembly between who Westminster wanted to be in charge and who Cardiff wanted to be in charge.

What followed was a big showdown and Alun Michael was pushed out of the post, and Rhodri Morgan who had been one of the key figures in maintaining the devolution process to Wales was made First Minister. He said that there would be what he called 'clear red water', in other words difference, between Cardiff and London. So, the tensions were from different sides, and now that has become very clear. There have been various points of tension between the two administrations, as you would expect. There are battles over budget, and over who has competency or the right to legislate on things. There are questions over who is most important when it comes to key issues. In many respects the disinterest shown by Tony Blair and key figures in the new Labour government in 1997 meant that they weren't able to control the thing that they had created. But, this has been healthy, because it has meant that we have had debates, whereas for a long time there was no debate.

Elin Haf Gruffydd Jones: Perhaps it is worth adding that if you think back to the 1979 referendum, the period immediately before then had had Labour government, Labour and Liberal Democrat government, Conservative government, and so there had been quite a change in UK politics, with different parties constantly being in

government. Whereas in the years between 1979 and 1997, it was a consecutive Conservative government elected at UK level in the UK parliament. During that period there was never a Conservative majority within the forty members elected to the parliament from Wales. So, the democratic argument for more devolution in 1997 was much stronger and alive because it was a project of the left-wing party, or the Labour Party, as well as the Liberal Democrat Party, and Plaid Cymru as well. It was only the Conservative Party that opposed, at party-level, the creation of a Welsh Assembly in 1997. Whereas in 1979 there was so much opposition from within the Labour Party in Wales and certain key figures that you couldn't say that the left in Wales was in favour of devolution. Broadly speaking, by 1997 you could say that the left had been convinced of the democratic argument, and they didn't see it as a nationalistic project. Perhaps you could analyse it in 1979 as a nationalistic project, but certainly by 1997 it was more of a reaction to eighteen years of Conservative government, without that being reflected in the voting patterns in Wales. There was a democratic argument for more devolution of power.

Daryl Leeworthy: There had been personnel changes as well around who represented Wales in parliament. In 1979, a number of MPs within the Labour party, which is the biggest party in Wales, had been around for a while and had been hostile to devolution throughout the 1970s. In the 1980s, many of them retired and a younger generation came in. That younger generation, including people like Rhodri Morgan and Ron Davies, was much more accepting, and saw the reasons and were more appreciative of the democratic deficit that had emerged before 1979 and became much

worse after. It is also a generational shift in who is represented in politics which is an important part of that, and which helped create a more coherent argument across one part of the political spectrum, hence the clearer divide between acceptance and opposition, and left and right. Before, it had been much more of a fragmented experience. We should not underestimate that generational shift, and it is no surprise that they then become the people who were in charge into devolution, and actually were still largely around even until the 2011 referendum. Of course, they then passed the baton on to the next generation. We will now start to see generations who have never known anything other than devolution, so it is very much part of the landscape for them, and there will now never be questions about its legitimacy because they have never known a period where it isn't in place.

Kerim Yildiz: What was the main argument of the Conservatives in rejecting the argument of the referendum?

Daryl Leeworthy: The key thing to remember about the Conservative Party is that its full title is the Conservative and Unionist Party, so it is about preserving the United Kingdom as a whole. That is slightly complex in the sense that often they forget that Northern Ireland is part of that fabric, but nonetheless they are a party who believed in London being the centre of power and being the centre of the Union in that sense. They were an Anglophone party, and it took a very long time for Welsh speakers to get much presence within the Conservative Party. Of course, by their very nature they are resistant to constitutional change, and this is a fundamental constitutional change in British terms. Britain had

been a very Unitarian structure, with everything going to the top and very little going to the bottom, and then that fragments. The Conservatives wanted to retain that very centralised structure and they were very resistant to any ideas that that should be changed. That had been their argument all the way through. Of course, they used the argument that it was a nationalistic idea, but at the centre of their position was really the fact that it was contrary to how the British constitution, which has never been written down of course, functions. They were very focused on those issues. But also, because they are not tied into the cultural aspects which were pushing forward democratic understanding, they were ignorant of them. And ultimately, they won from 1979 to 1997, so they had no real need for another parliamentary body where they could get representation and get their voices heard. The Conservatives have been in power for a large portion of time since 1945, so therefore they don't need to have their voices heard in a political system. They disregard any of these ideas that other voices might need an arena to be heard.

Elin Haf Gruffydd Jones: And they wouldn't necessarily win, and they haven't won in the past, at the Welsh level. The Labour Party has been in government at the Welsh level after every election that we have had. This has sometimes been in coalitions, or with agreements with individual members of parliament, and sometimes they have governed alone. On the voting patterns the Conservative Party would have known in 1997 that they wouldn't necessarily ever win in Wales.

Also, perhaps another argument that Conservatives had against devolution, which resonates with what is happening in UK politics today as well, is that it was unnecessary to have an additional tier of government. You can analyse that to say that they are saying it is unnecessary to have an additional tier of democratically elected representative government, but of course they wouldn't say it in those terms. They said it was a waste of money to have another level and another layer of politicians deciding what should be done. People would have to vote more often, and they presented voting often as being a negative thing rather than positive. These are the kinds of arguments that coexist with a party whose main dogma is to preserve the union of the UK, but also to have less government and less state intervention rather than more. It would fit with their ideology. But by now, the Conservative Party does not oppose devolution. It has been pushed to the fringes of the debate.

Participant: As we know, there have been two referendums for independence in the last two years, one in Spain and one in Iraq, and despite people voting for independence, the central government intervened in the referendum. It is commented that these have failed because of a lack of international support. Was there any international support in Wales, and was there any physical conflict?

Daryl Leeworthy: There has always been some desire for a referendum on independence. It is at present a minority desire, but it is there. If the Scottish referendum of 2014 had been a vote for independence, I think that the Westminster government would not have had a choice, because of the way that it agreed to the process. That would also take place I think in the Welsh context. I cannot see it any other way, whereby there would be physical violence.

That would be contrary to a large extent to Welsh character. It is not a particularly martial debate here. The democratic question is more complex, and depends on the extent to which it would be a unilateral referendum declaration, as was the case in Catalonia, or whether it would be a multilateral one, whereby the agreement had been had that both sides would reconcile themselves to the result, as was the case for Scotland. That is the question that we would face if it ever became a majoritarian position. That may well become the case and circumstances could change, but if this did happen then we would face the question of doing it unilaterally and declaring independence through a referendum through the structures of the Senedd, or having a multilateral discussion. It may well be of course that Britain manages to dissolve itself before we get to that point. It could actually be that we are led to this question not by our own actions but by other members of our UK community, in Scotland, Ireland, or England, who are themselves asking questions about whether they should have more regional power and economic control. Who knows, we may be forced to ask this question of ourselves sooner rather than later.

David Murphy: Thank you so much, that was a fantastic job of getting us in gear in terms of the issues surrounding the Welsh case.

Thank you.

Roundtable discussion on Welsh and minority language rights

Meirion Prys Jones, Director, LinguaNi & former CEO of the Welsh Language Board and former Chief Executive at the Network to Promote Linguistic Diversity in Europe

Cardiff, Park Plaza Hotel

Meirion Prys Jones delivers his presentation as Dr Daryl Leeworthy looks on

David Murphy: We will now turn our attention to the Welsh language. Our overall theme on this trip is youth engagement in conflict resolution, and language can often be at the heart of these issues. Today, while we are not looking at a case in which there is violent conflict, there certainly is conflict about language even

today in Wales. There are numerous issues surrounding language here. Meirion Prys Jones has vast amounts of experience on these issues. He was former Chief Executive of the Welsh Language Board and the Network to Promote Linguistic Diversity in Europe. I will hand over to you Meirion, and we will have further discussion later.

Meirion Prys Jones: Welcome to Wales; I hope you all have an enjoyable time. Before we go into language issues, I thought I would show you some pictures of Wales. There are some lovely places to visit in this country, with a beautiful coastline. That is why of course we have many people migrating here. Linked to that is the fact that it is a very mountainous country. It is a difficult land to conquer, which is why we still speak Welsh. As people came from the east, when they got to the border of Wales suddenly the land went up, and they stopped. It was not safe to invade. Now, the land is populated mainly by sheep. For every person living in Wales, and we have a population of around three million, we have four sheep. That means we have twelve million sheep, which is not good because most of the meat is sold to the EU, so when Brexit happens we have to figure out what to do with all of these sheep. It is a big issue.

In terms of language, in the world we have a lot of languages. We have around six thousand languages in the world, but more than half of those are spoken by fewer than 1,500 people. The European Commission undertook a piece of research called Euromosaic, and looked to see how many languages would survive in the future, because obviously many languages are dying. That report found that less than 300 of those languages would be alive in 200 to 300

years. Welsh is in this 300 that is expected to survive, which tells us something about the other 5,700 languages, because we see our language as being endangered, and it is still counted in this figure.

In terms of where we are, when you come from the east you can see that we are in the west side of the UK. We are still here mainly because the land is mountainous and difficult to enter from England. You can then look at other reasons why we have continued to speak Welsh, but in terms of why we are still here, the geography plays an important role. The main identifying feature of Wales is the fact that it has a different language to English. If you look at the other Celtic nations, and Welsh is part of the Celtic family of languages, you see that most of them have characteristics. People in Scotland wear kilts, and they eat something called haggis. If you go to Ireland, you see small green men, and a drink called Guinness. In Wales, people identify Wales with its language. It is the most important identifying feature.

The Welsh language started to be spoken around fourteen or fifteen hundred years ago, so it is about a thousand years older than the English language. We saw from the historical perspective that Wales and England were joined together around six hundred years ago. When they joined Wales and England together, they passed an act called the Act of Union, which meant that you could not have a job in the public sector in Wales unless you spoke English. For six hundred years, that has been the case. In terms of public life, Welsh was banned from public life, but it still survived which is unusual. It survived better than any of the other Celtic nations in terms of language. It is more lively and vibrant than any of the other Celtic

languages today.

The reason it survived is to do with religion, because at the same time as they passed that act, they also passed another piece of legislation to do with translation of the Bible into Welsh. That was translated in the 1580s. So there has been a standardised text in terms of the language for six hundred years, and that was the social language that people used. The social life of people centred around religion, and you would see many chapels in Wales. They are everywhere. Religion has gone through a period of steep decline over the last fifty years, but in terms of language, it was instrumental in keeping the language alive and fed into the education system that also propped up the language, and made it easier to identify someone as Welsh.

Up until the beginning of the last century, about half of the population of Wales spoke Welsh. Many of them spoke Welsh as their only language, but by now, everyone that speaks Welsh also speaks English. We are talking about a bilingual community. If you look at the graph, it shows how the percentage of the population that could speak Welsh declined over the last 120 years, mainly due to two World Wars, and the influence of the British establishment on the people who went to fight. Many of them didn't come back, and those that did didn't value their own tradition or their own language, and therefore did not speak that language with their children.

You then see a change of attitude starting to happen in the late 50s and early 60s. If you look at the census figures around 1961, you

can see that there is a slight shift where more people start to speak Welsh with their own children. If you look at where the Welsh speakers are in terms of percentage, you can see that the further west and the further north you go, the higher the percentage of Welsh speakers. The highest percentages are in north-west Wales, and you have communities there that are 75%+ Welsh speaking, but in some ways the percentage hides the fact that in terms of numbers, the highest number of speakers is in the south-west. The highest concentration of young people speaking the language is also in the southwest. In terms of changes of attitude, there has been a huge shift over the last fifty years. There was a very strong protest movement that started in the 60s, which is still with us today. Probably one of its most iconic protests was to first paint and then take down road signs. This had a huge impact on the discourse and people became more polarised about the language issue, but at least it made the issue of language something that people talked about.

From that movement, you can see an interest starting to develop amongst people who didn't speak Welsh in wanting to send their children into Welsh education. In 1971, the Welsh-medium Playgroup Association was established, and because it was community-based it gave an opportunity to parents who are not from Welsh-speaking homes to send their children to a Welsh-speaking nursery so that they could start the process of having immersion education. This then fed into the school system. By now, about 1 in 5 children are in Welsh-medium education, and of those children 2 out of 3 come from a non-Welsh speaking home. So the education system produces 2 out of every 3 fluent Welsh speakers.

We can see the impact in more young people speaking the Welsh language, and also in terms of attitude. This shift in attitude is clear in many ways, particularly in sport. You can see people being much more keen to support Wales in rugby and football, which are the two main national games, and you can see that feeding through then into this awareness of being Welsh.

We have had the debate in the past about whether you are Welsh if you do not speak Welsh. I think that we have gotten over that debate by now, and people see anybody that moves to Wales as being potentially Welsh. It is a very open and inclusive way of dealing with language issues. We don't have an issue about who is a native speaker and who is not. Anybody who comes here and shows an interest, they are welcome in general.

Of course, this then feeds into legislation. With the growth of interest we can see legislation developing. Over the last fifty years we have had numbers of acts of parliament from Westminster and from Cardiff, and creative ideas in terms of promoting languages. For example, asking or requiring public bodies to produce language schemes. By now those have developed into what we call Language Standards. There was a discussion around schemes, and it was decided that organisations won't have a choice and that they will have to provide services in Welsh. So you can see that in terms of developing a language strategy, we have been very structured in the fact that every few years we have developed a new one. The last one that was produced was in 2017 and is called Welsh 2050, and aims for a million Welsh speakers by 2050. At the moment we have around 600,000, so the government have set themselves the target

by 2050 to ensure that there are a million Welsh speakers at the age of three or four. That is quite a high target.

The other thing that is worth noting is that in terms of legal structures that support the promotion of language, we have a Language Commissioner. The Commissioner has the role of ensuring that public bodies in general actually keep to the Language Standards in terms of service provision. That is the legal side. I think it is also worth remembering that in terms of the community itself, the Welsh-speaking community is very creative, and despite the fact that in general you need to spend a lot in terms of language promotion, through its creativity the Welsh-speaking community, because it did not have much political clout, have been very creative in terms of what they have developed and created. They have promoted the language through youth work, community development groups, and education. All of these elements coming together have made the language itself very vibrant. We can see that through things like the television channel that we have, and through issues relating

to rock and pop music that is very popular in Welsh. We have also seen developments in terms of technology and sport, which I mentioned earlier. This element of creativity goes hand in hand, in terms of devolution, with a government who wants to promote the language and see many more people not only being able to speak the language but also speaking it on a daily basis.

To try and summarise that, many people would look at the Welsh language as something that can be pushed to the side, and not as something useful. We have been trying to bring it into the twenty-first century and make it something attractive that people want to have. We can see that change happening with parents wanting to send their children to Welsh-medium education. We know that if the language is going to survive then we need to make sure that the education system works, and that people have the linguistic skills and confidence. Then, they will use the language itself.

Diolch yn fawr - Thank you very much.

Elin Haf Gruffydd Jones, Co-Director Mercator Institute

Elin Haf Gruffydd Jones: Thank you Daryl, Meirion and David. Good afternoon everyone. Welsh is very easy, and this is one of the good things about being part of a societal change that is happening here today and that has happened over many decades. All languages have their difficulties, and all languages have their grammatical flexibilities, and Welsh is no exception. It is really a matter of exposure, and how often you hear something dictates how easy it is to pick it up.

Elin gave the final presentation of the day

It is a great pleasure for me and a privilege to take part in your afternoon. I have really enjoyed myself so far, and I am really pleased that you have come to Wales as part of your study, and I hope that you will have a valuable experience here. I have been working in the field of European regional and minority languages for twenty-nine and a half years now. Looking at that panorama of

three decades, now is an opportune moment for me to reflect on this long view, and to look at how the narratives or concepts that have been present in that European level of discussion on regional and minority languages have changed, how they have influenced my thinking, and how I have been able to take advantage of looking at my own situation here as somebody who speaks Welsh, but from a different perspective.

Europe, of course, has changed a lot over the last three decades. The European Union has grown, and it may be that we are on the verge of it becoming smaller now, but we will see what happens with the Brexit process. Enlargement processes have happened, and the most significant change in terms of the number of countries was after 2004. During the course of those thirty years the language politics of Europe have developed and changed. When I first started working, French was the lingua franca of the European networks that I belonged to. In that respect I was quite lucky because I had graduated in French and Spanish and so I was able to contribute quite freely to those discussions. But, I found myself as someone in their mid-twenties using French as the lingua franca with people from Ireland, France and Germany in meetings. After 1995 with the accession of Finland and Sweden and Austria, the lingua franca changed and it became English. English becoming this strong lingua franca has had, especially here in Wales, an impact on the way in which we learn other languages and the way in which we have to review sometimes our relationship with the English language.

There are lots of people who use the Welsh language here in Wales on a daily basis, who do more or less everything in their lives in the

Welsh language, and who sometimes feel quite resistant to speaking English because of this dynamic or conflict between the two languages. There are people here who feel uncomfortable speaking English even in an international context such as this. They are not stupid people, and they are not awkward people or uneducated people, they are simply people who prefer to express themselves in their first language, and in the language that they have been largely educated in. I know that whatever your linguistic profile here in this room, you will be able to identify with that idea that you can be more subtle and fluent in one language than in another. That is a reality here in Wales today. It is not the reality of a hundred per cent of the population, or even twenty or ten per cent, but it is still part of that panorama of experiences of the Welsh language. You can tell that I feel quite comfortable and happy speaking English. I do not feel any kind of conflict when I am speaking English. But, when I speak French or Spanish, or if I speak Catalan, I carry a sense of neutrality with me, whereas for many people, the English language does not always represent neutrality. There is a positioning sometimes. I think that our situation here, being within the Anglophone world but having our own language, puts us in a situation where we can look at different language environments in a different way. We know that in many European countries there are big changes happening at university level, and more and more courses are being taught in English. The University of Southern Denmark, for example, only teaches in English and does not teach in Danish. There are other examples, even in Italy, which is not a very international language but is a substantial language, and again courses are being taught in English. Similarly, even in the case of languages like Spanish, a global language, university

researchers and people working in the university sector in Spain are encouraged to publish in English rather than Spanish. The same goes for Germany, etc.

In Wales, what we are trying to do is instigate greater use of our language at university level. We have even established a national agency for language planning at higher education level, which is now starting its work in the further education level. Part of the remit of that organisation, called Coleg Cymraeg Cenedlaethol, is to develop the staff and to encourage students to look at more ways in which they can use the Welsh language as part of academic subjects. For example, to teach sport science through the medium of Welsh, or to teach medicine, especially patient care, through Welsh, or even engineering. Also history, languages, communication and the natural sciences as well.

One of the things that we can contribute to European level discourse on languages and linguistic diversity is our experience of living next to the most powerful, at this point in time, language in that field. It does not mean to say that our students do not study anything in English. Most of the reading material is still in English. But, it is about developing their capacity and enhancing their bilingualism, because what happens very often, and Daryl mentioned this, is that a lot of people acquire the Welsh language through education, but a lot of people also become educated in the language of our families as well. We do acquire language through the education system, but our language is also reinforced through the education system. One of the main reasons why the Welsh language lost a lot of speakers during the course of the twentieth century was the

two World Wars as Daryl mentioned, but also as the Welsh people became more educated, and as people stopped working in factories or coal pits and had social aspirations to become teachers, doctors, and lawyers and progressed in the social class system, they became more Anglicised and used their own Welsh language much less. That impact is an indication that in the past, in socio-economic terms people needed to become more fluent in English to move into the middle or professional classes, and as a result they became less fluent in Welsh. The situation is complex of course, and the language did have status and prestige and was given a space through religion, as people were educated through their use of the Bible and would develop public speaking skills in Welsh through speaking in religious environments. However, the language of those middle and professional classes was English.

It was not, and still isn't, unusual to have a doctor or a lawyer who can write English better than they can write Welsh, even if they were taught Welsh as a baby in their family. This is a very important aspect of language attitudes and making the language more open to all parts of the population. That means to say that you can be a doctor or a lawyer and use Welsh in your work, and you don't have to leave your language behind in order for you to earn more money than your parents or have more education than your parents. It also means that you can learn the language through school, so even if you didn't have the language through your parents or your community you can acquire it in school and use it professionally. It is important to remember that we all need to be able to make a living in our lives, and if we can do so using our language as professional people as well as intimate people in our

family or social people in our community, then that is something that makes the language more valuable. It makes it valuable both to those who were brought up speaking it, and to those who may want to acquire it through education.

Meirion referred to the government target of a million Welsh speakers by 2050, and in our previous discussion when we were talking about politics and referenda and the positions of the political parties during these periods, perhaps it is worth bearing in mind that the goal of reaching a million Welsh speakers is a goal that is shared by the four main political parties in Wales – the Labour Party, the Conservative Party, Plaid Cymru, and the Liberal Democrats. Those four parties share this goal, and it was only last week or perhaps the week before that one of the Assembly members of the Conservative Party criticised the Labour government here because she didn't think that they had the right strategic approach, in education in particular, to reach that figure. At one point in our history the Welsh language could have been seen as something that belonged more to the left of the political spectrum, and progressive policies towards enhancing the number of speakers and enhancing the opportunities to use the language would have been perceived as an agenda of the left. Now, we can see that the Conservative Party is critical of the way in which the Labour Party is delivering its goal. That is not actually very new at all, because a lot of the concessions that the Welsh speaking community has managed to gain happened during the 1980s when there was a Conservative government at UK level. For example, Meirion mentioned the television channel that we have in the Welsh language. That was established by an act of parliament and started broadcasting in

1982. There was a lot of political turmoil and protests before then, but it was delivered with the Conservative Party in power. What that did was give a contemporary space where the Welsh language could be used through television in a range of different programmes, such as international news, drama, sport, etc. There was something for everybody, and in addition it also helped to unite the speakers of the different variants of the language. You did not have to leave your house to hear someone speak in another dialect or variant of the language, and gradually the differences become intelligible to other speakers. It created a language space where the language was important, and also created an economic environment in which people could make a living using that language, and thus it gave the language more prestige and gave people more reason to use it.

I have been talking in terms of people that learn the language at school and people that learn it at home. Of course, it is not that simple. Lots of people move in and out of the language throughout their lives. We make key decisions about our lives in our twenties. We decide whom we are going to marry, what we are going to do after completing our studies, and where we want to work. We have some idea. Previously, a lot of those decisions had been made for us, but we have that autonomy when we are at that age. There are people who weave their way in and out of the language throughout their lives, but if we can make sure that they are able to use the language outside the family, in work and in social environments, then this makes those entry points back into the language more plural, and people can come back in after they have left school at different points.

The idea of fluidity within the language community is important, and is something that we have learned from other countries as well as developed our own policy and approaches, and this will be my last point. The target of having one million speakers in Wales will only take us up to a third of the population being able to speak the language. This is a great and ambitious target to have now. Wales and the Welsh language has developed over the years because of religion and because during the industrial revolution in the UK and in Wales people moved here to work and in that process they also became Welsh and used the language. The next generation would then learn it in a more natural way. The language became a language of urban culture as well in the nineteenth century. So, welcoming new people into the population and expanding the Welsh-speaking group has been one of the defining factors of making the language the success that it is today. This is something that we can also see in the Basque Country and with the Catalan and Irish languages, and in the languages of many of the other mainly west-European minorities that are built on this idea of a minority language community that includes anybody that wants to be a part of it. It is based on a civic identity rather than an ethnic identity, and that is something that we feel very proud of here. I think that we also need to work more on ensuring that people who come to make Wales their home, as well as the people who have been here for generations, have the same kind of access to the Welsh language, and that it is not just a matter of luck and living in the right place or if you are born to the right family that you become bilingual. This is something that we need to work more on, but we are very clear that this is where we want to go.

I will finish with that point, and we will have some questions.

Esra Elmas: The population of Wales is nearly three million people. I think that in the US there are 1.5 million Welsh people. My first question is what is the percentage of the Welsh diaspora that use the Welsh language, in the US and in other countries? My second question is kind of speculative. I can understand that the Welsh language with its unique history and context is a crucial part of the Welsh identity and that it has a long history. At the same time, now we are living in a world in which many dynamics have changed very quickly. There is an increase in nationalism across Europe, there is the Brexit issue, and our first speaker mentioned that there might be socio-economic reasons for people voting to leave the EU. But still, all this emphasis on Welsh language and Welshness, is it not risky? We also know that the Brexit attitude in Wales and in the peripheries of the UK was based on an anti-immigration stance. What can you say about this?

Elin Haf Gruffydd Jones: We were talking earlier about the analysis of the Brexit vote, and while there are some parts of Wales where Welsh is spoken as a community language on a daily basis, where the majority voted to leave the EU, those areas are also mixed areas. Even there it is not 100% of the people that speak Welsh. But, if we analyse the demographics, it is something like 84% of people who declare themselves as Welsh-speaking voted to stay in the EU. It is a very strong indicator of identity, possibly, but I also think that it is also to do with the range and plurality of media that Welsh-speaking people have access to, and that they have a broader range of media than people who only speak English.

The Welsh identity has evolved over many years, and there are many people across the political parties who speak Welsh, including in UKIP. I think that there is an appetite within Welsh-speaking people to see their language being spoken by people who are visibly and clearly not white, who look as if they originate from another area. I think that makes Welsh speakers think that their language is open, and cosmopolitan, and that is an indicator of it being a civic identity rather than an ethnic language. I think a lot of people take great pride in that. Of course, in some parts of Wales, to go back to the question of education, whoever is there goes to the school and learns through the medium of Welsh at least until they are twelve years old, so everybody has access to the language in those areas. However, in other areas you need to choose what school you go to, and usually it is less bother not to choose at all, in which case you will be put in an English school – you have to opt in, and that is a very rough way of putting it. In those areas people have less access to the language. There are a range of political views that are represented in the Welsh-speaking population, but it is not an equal plane.

In terms of the diaspora, there were times in the nineteenth century and the twentieth century when the Welsh diaspora was able to retain its language to the fourth generation, not just in Patagonia and other small colonies, but by now that has disappeared. I would say that on the scale we are about as likely as the Dutch, who lose their language quickly, to retain our language up until the second generation. We also don't know what impact the Internet is having on diaspora communities, or at least on isolated families who can become less isolated because they can use the Internet and so on to

connect back.

Participant: Firstly, it is very impressive to see you succeed in your aims in terms of language. I wonder if there is any data that shows which social class are more involved in the language process. Who is choosing the Welsh language?

Meirion Prys Jones: Wales lost much of its ruling class when they moved to England, and so it was basically the working class who were Welsh-speaking. But, that in some ways hides the structure of the Welsh-speaking communities. Within the working class you would have two levels broadly speaking – one was a level of people interested in culture, song, poetry and all those elements, and another who would not be interested in that at all. So, you would have a very literate group of people who would speak the language. As time has progressed in many ways it is not an issue of social class, and it is basically now open to everybody. If you look at the data now in terms of who Welsh-speakers are, they do live mainly in socially deprived areas. But, there is also a middle class that wants their children to learn Welsh as well, so there is a mixture. You cannot say that it belongs to one social group as such.

Elin Haf Gruffydd Jones: There is some data that shows that 40% of people who work in agriculture speak Welsh, but 50% of people who work in the media industry in Cardiff speak Welsh. When we say ‘speak Welsh’ we always mean that they speak English as well.

Participant: In terms of the process of devolution, did you have any connection with other parts of the UK like Northern Ireland

or Scotland while you were working on your devolution process? Did they support you?

Daryl Leeworthy: There are two connections. One is inspiration, and something that Meirion mentioned was the inspiration shared by the different Celtic nations and communities. When Ireland became independent almost a century ago, it gave a boost to other independence movements in Wales and Scotland. They also took inspiration from each other in terms of culture, language and cultural revival, and that has continued to feed in. It is no surprise now that in Northern Ireland where there is a debate about access to Irish-language schooling, their response is to look at what happened in Wales, where communities are able to have that. In Scotland where they have the Scottish Gaelic education system or television channels, they are all responses to what happened in Wales. In Ireland the fourth channel (TG4), the Irish language channel, took its inspiration from S4C, and the same with the Scottish Gaelic channel. They took their inspiration from us. Even though in a sense Wales was behind the other two in terms of devolution and they did provide material support and encouragement at times during the political process, for the language issue it is the other way round. The cultural experiences in Wales provided informative discussions for the other areas of the UK, such as questions about language provision, support for schools and equality. These discussions are taking inspiration from Wales and applying it to other parts of the world like Scotland, Ireland, and even Québec. Lots of minority language groups come to Wales and ask us how we did it. The support is mutual I think.

Participant: As we all know, around the world, devolution or independence is a hard process and takes a long time. For Northern Ireland, it took over a hundred years, and as you have mentioned the Scottish process also took a long time. So, what makes it easy for Wales to get devolution compared to the other places in the UK and in the world? What are the dynamics? Can you give any specific examples?

Participants engage in discussion with all of the afternoon's speakers - Dr Daryl Leeworthy, Meirion Prys Jones and Elin Haf Gruffydd Jones

Elin Haf Gruffydd Jones: Perhaps one aspect is that the level of devolution in Wales is quite low, and is lower than what exists in Scotland, Catalonia, and much lower than in the Basque community. The actual level of devolution is low, so our threshold is low. Tomorrow you will be going to the Senedd, and when I was there last week I noticed that they had a big board there that let people put notes on it to say what represents Welsh identity to them. There were about a hundred or so pieces of paper, and the

vast majority were something to do with the Welsh language, and the rest of them were something to do with sport. So, you can look at those identifiers, the language as symbolic or the language as your daily vehicle of thinking and communicating, and sport, and those two were the only two things that appeared. This issue of political autonomy and whether there is an appetite for independence in Wales takes a much lower level of importance to people. That is my perspective, and I am open to discussing it.

Meirion Prys Jones: It is also worth remembering that the British state, in terms of devolution, tends to go along the lines of if something is going to break, they would rather bend first. To preserve the UK, it is better to bend slightly and have devolution than for the whole thing to fall apart. That is what I think took place at the end of the last millennium. The British state bent. But of course we could have a situation where, if Brexit happens, Northern Ireland could join the rest of Ireland. We could also have an independent Scotland, and then the knock on effect of that could bounce Wales into something that it hasn't even thought of yet. Things could change a lot over the next twenty to thirty years.

Daryl Leeworthy: The other dynamic is that London is so big that it is out of sync with the rest of England, let alone the rest of the UK. London has almost as much autonomous power as Wales does, with its Assembly. It has powers over things that we don't have power over, such as policing and transport. The fact that London as a potential city-state could itself then start having these questions with its own population is another factor. London is around ten million people, and that is three times the size of

Wales at the minimum. Is that a country? Is that a city? What then happens to the Welsh context if London starts to come ahead in the queue of importance? Who gets to have five minutes with the Prime Minister – is it the Mayor of London or the First Minister in Wales? We could find ourselves in a situation where we are confronted by questions that we thought we could get away with. But other people have different questions. Because of the way Britain is built, in terms of how it fits together, we do often have to have conversations about things that we would happily not have discussions about. So, who knows?

Elin Haf Gruffydd Jones: I just have one more point to add to the previous question about the referendum for devolution and the links to the other constituent nations of the UK. It is important to remember that there was a lot of emphasis on Wales in Europe, specifically by Plaid Cymru, throughout the 1980s and 1990s, and right up until the referendum. That slogan of ‘Wales in Europe’ was perhaps one of the slogans that made us think in Wales that when we were going for devolution, it wasn’t a matter of separatism, it was a matter of being able to join, lets say, the Committee of the Regions at European level, with more democratic power rather than our previous situation. Maybe the connections between the constituent nations of the UK are not as close as they could be, and certainly not as close as they are in federal states, but certainly the connection with other European regions and with parliamentary legislatures and democratised levels of regional or sub-state governance was something that was part of the context at that point.

Daryl Leeworthy: And if you think about the European Parliament elections, it did not used to be the case but it was true up until the last set of elections we had participation in, your constituency was Wales, so you were voting for your Welsh representative. I think that is quite important. Even though it is a British contingent to that parliament, you nonetheless had this idea that you are voting for your national representation, which fits in with this idea of small regions and nations.

David Murphy: Thank you very much to Elin, Meirion and Daryl for having a discussion with us today. It has been very interesting and will inspire us for the rest of the trip. We look forward to further engaging with these issues on our trip to the Senedd tomorrow and our meetings with some assembly members where we will carry on these discussions.

Wednesday 6th March 2019

Meeting with Welsh Assembly Members to discuss the cross-party group on Welsh language

Dr Dai Lloyd, Assembly Member, Plaid Cymru & Chair, Cross-Party Group on the Welsh Language

Cardiff Bay, Norwegian Church

Dr Dai Lloyd

David Murphy: Welcome back. I hope that you enjoyed the tour of the Assembly and got to see where the devolved administration sits and work. It is such a nice building, and I hope that you enjoyed walking around it. I want to welcome Dr Dai Lloyd, who has very kindly taken an hour out of his morning of committee meetings and other business to meet with us today. Dr Lloyd is a

Plaid Cymru Assembly Member, one of ten. This afternoon and tomorrow afternoon he will be in the assembly chamber that we sat in earlier. Dr Lloyd also is the Chair of the Cross-Party Group on Welsh Language, which is a group of assembly members from four of the political parties who meet every week and discuss the various issues surrounding the Welsh language. I will hand over to you Dr Lloyd. Thank you very much for meeting with us and we look forward to hearing from you.

Dai Lloyd: Thank you very much. I am a first-language Welsh speaker, as are a third of the assembly members. We are sixty members, of four political parties here in Wales. Welcome to you all. My natural language is Welsh, so I, like most of you with your second languages, convert my thinking in my mind after initially working it out in my first language.

The situation in Wales is what I am here to talk to you about. Wales is a part of the United Kingdom. Wales, however, was independent 600 years ago. We had our own parliament and were completely independent, and some of us are in a political party to try and regain that status that has been lost. Going even further back, the Welsh language that I speak has been around in these islands for about the last 2,000 years. It is the original, indigenous language of Great Britain. A form of Old Welsh was spoken 2,000 years ago. Welsh, along with Irish and Basque, are the three oldest living languages in Europe. Wales has a population of 3 million people. The capital is Cardiff with a population of around 400,000, and the second biggest city is Swansea with a population of 250,000, and that is the area that I represent in this assembly. I am also a

doctor, a community physician, in Swansea, which is why I am also the Chair of the Health Select Committee.

Back in the 6th century, the island of Great Britain from Edinburgh down to Wales spoke a form of Old Welsh that I would understand today because we have written evidence of the court poets in Edinburgh, then a Welsh city, and we have the actual originals from 1,500 years ago in our National Library in Aberystwyth. As a Welsh speaker I can read that Welsh that was written in the 6th century before the Anglos and the Saxons came over from Germany. The Anglo-Saxons became English, and so we have had floods of inward migration over the centuries that have gradually pushed us to this peninsula now that we call Wales. 1,500 years ago the involvement of my language and culture was a lot bigger than it is today. However, we battle significantly hard to hold on to what we have.

In 1542, the use of the Welsh language was outlawed by the English parliament. It was illegal to speak Welsh or to gain public office as a Welsh-speaker on pain of death, and that was not repealed until the last century, about 60 years ago. We have a new Welsh Language Act now which makes Welsh an official language of Wales along with English, so we have the status in law that Welsh has the same legal authority as English. In any public pronouncement I can speak in Welsh or in English in a court of law or in government, whereas up until about 50 years ago that was not possible.

We also have a network of Welsh language schools; our children go to Welsh language schools where English is introduced at the

age of 7. That means that about one third of the children in Wales go to Welsh language schools, and so one third of the children in Wales are fluent in English and Welsh by the age of 11. Of 3 million people, around 600,000 speak Welsh as a first language. In addition, about 600,000 have some knowledge of Welsh, but are less than fluent. Over the years, being Welsh was traditionally associated with my party, and it caused an awful lot of arguments and disruption because we were felt to be battling against the British state. To some extent we were, but the process has developed and matured now so that members of all of the political parties in Wales support Welsh language legislation, and we have members of all of the political parties in Wales that can speak Welsh. This is why I am proud to chair this Cross-Party Group on the Welsh Language in this Assembly. There is also a Culture, Welsh Language and Communications Committee, which concentrates on our Welsh language, culture, and heritage as well.

So, we have much to celebrate, but we are regaining lost ground. 100 years ago, despite having no official recognition, there were 1 million Welsh speakers in Wales. Now, we are down to about 600,000, but that is a recovery from going down to 500,000 forty years ago. With the Welsh language schools opening in the last 30 years, we have seen a growth of Welsh language speaking. Usually when you have a minority language faced with a very powerful majority language, even within your own country, the natural consequence for that minority language is that it eventually ceases to exist. But in Wales we have managed to turn that around. We have had to protest in a non-violent way for many years, and still do when the occasion arises. 50 or 60 years ago there were very

many protests because we had just survived four centuries of a deliberate policy that tried to obliterate the Welsh language from the face of the Earth. We have managed to turn this around by engaging everybody, of all different political persuasions, such that now the Welsh language is not seen as reminiscent of one political party or one part of the population, because the Welsh language can be learnt like any other and is a skill. It has been depoliticised through hard work behind the scenes so that everybody can see the benefit of our children being naturally bilingual, which makes it easier for them to learn a third and a fourth language, and it is an essential skill.

It is no great secret that there is still a lot of hostility, particularly in various elements of the press. Newspapers in Wales tend to be printed in London and they have an unfortunate attitude to Wales and the Welsh language, as people forget that Welsh is the original, indigenous language of these islands, not just of Wales. This is why you have Welsh place names all the way from Edinburgh downwards. Edinburgh, Glasgow, Larnach, Carlisle, Gloucester, Salisbury, and many other places take their names from what was known as the 'British tongue', in other words the Old Welsh language. Successive waves of inward migration make that less than obvious to current residents in England, because sometimes it is easier to gloss over the fact that a form of Old Welsh used to be spoken everywhere in the UK. There is a phrase in Welsh: 'Yr Hen Ogledd', which means 'the Old North', and that refers to what we now call Yorkshire. Cumbria has the same origins as 'Cymru', the Welsh name for Wales. 'Cymru' means in Welsh the 'land of comrades' or 'land of friends', and 'Wales' means 'land of Romanized foreigners' from

the days of the Roman Empire. We tend not to like to call ourselves foreigners, so we prefer to use 'Cymru'.

That is enough scene setting. I am happy to answer any questions. Thank you very much indeed.

Participant: You say that you have bilingual schools now. But, which courses are taught in English and which are taught in Welsh?

Dai Lloyd: There are two types of schools in Wales. One is English, where everything is taught through English and Welsh is introduced at a later stage almost like a foreign language. However, one third of the schools in Wales are Welsh. In these schools everything is taught through the medium of Welsh, so students learn Chemistry through Welsh, Maths through Welsh, etc. In these schools English is introduced as a foreign language. One third of the schools are like that, and two thirds are English.

Participant: If a young person wants to become a doctor, and he or she does not want to use English or does not know any English at all, is it possible for that person to become a doctor using Welsh without any English?

Participants during the afternoon session.

Dai Lloyd: It would be very difficult. I try to live my life only using Welsh, as do my three children who went to Welsh language schools. You can do your a-levels and learn medicine at university through the medium of Welsh. But, it is very difficult to only use Welsh because the overwhelming majority of the population speak only English. We are trying and fighting back against this. 100 years ago most of the population of Wales was naturally Welsh speaking, around 90%. Now, it is down to 20%, so that is what makes it very difficult to live your whole life in Welsh.

Participant: We have been speaking a lot about the Welsh media, and how it is London-based. Do you do anything to change this and develop your own media?

Dai Lloyd: Yes. I am part of the party that I am because I think that the Senedd needs to change to become a proper parliament

that has full control over everything. One of the things that we haven't got control over is broadcasting and media. That is a reserved power for Westminster, and they are not about to give it to us. We gain more powers every year; we have recently gained taxation powers. But they are not about to give us broadcasting powers unfortunately. So we have a very London-focused media in Wales, which badly reflects the reality of Wales because lots of people in England do not realise that 600,000 people speak Welsh. That is what we are fighting back against. It was massively spoken at one time, and it will be spoken again. There is a government target here of a million Welsh speakers by 2050, and that is why we need a proper parliament to achieve this goal. We have a Welsh language television channel, but we do not have control over that here. Westminster controls it, even though people there largely do not understand Welsh. This is one of the challenges of always being a minority within your own country, and a very small minority within the United Kingdom.

Esra Elmas: What about private television or radio channels? Is there a legal framework allowing you to do this outside of the control of Westminster?

Dai Lloyd: There are some channels, but they all use the excuse in Wales that because we have one Welsh language television channel controlled by Westminster we don't need any more.

Participant: What about online private media?

Dai Lloyd: I can do everything through the medium of Welsh, I can make websites and use Twitter and Facebook in Welsh, but of course many people do not understand it, so those conversations are mainly had in English.

Kerim Yildiz: Why do you refer to yourselves as a minority language? You are in your own country and if you think that you should not be a minority why do we keep hearing it being referred to as this?

Dai Lloyd: Exactly. Well, we are 3 million people, and 600,000 speak Welsh, so that is a minority. When we say that we are Welsh, and that some of us speak Welsh, the numbers tell us that it is a minority that can speak Welsh. My view is that we are Old Welsh, and this is the oldest living language in the UK and it should have a far higher respected status than it does. We are often blamed for incurring high translation costs in the Senedd because some of us choose to speak in Welsh. But, I can speak two languages, so it is not me that is incurring the costs, it is those that cannot speak Welsh, but it is always Welsh speakers that are blamed for insisting on Welsh. But it is not our fault.

Participant: Is there a group in Wales that want full independence?

Dai Lloyd: Yes, absolutely. That is why I am in the party that I am, and we are usually a significant party here in Wales although we have had some defections recently. My party stands for independence in Wales, and we are the second largest party in Wales.

Participant: Is economics still handled in Westminster?

Dai Lloyd: Partly, we have some economic powers here but most of the important things such as taxation are still in Westminster. We haven't got a Bank of Wales, or a stock exchange, and we pay taxes to London, so that London can say that we have no economic independence.

Participant: So how do you see economic independence? Do you see Wales as being capable of sustaining itself on its own?

Dai Lloyd: Yes, we would set up the Bank of Wales and an independent stock exchange, and make sure that the headquarters are actually in Cardiff. It is just a matter of rearranging these powers. There are many independent countries in the world that are also members of the UN, which are smaller than Wales, so anything is possible.

Participant: So, realistically, you think that it would be able to stand as its own country?

Dai Lloyd: Absolutely. No problem.

Participant: As one of the regions of the UK, Wales receives a lot of funding from the EU. So why, then, did people in Wales vote to leave the EU?

Dai Lloyd: Well, because we haven't got control of the press. The people of Wales would read in the newspapers that Britain gives

more money to Europe than Britain gets back, which is true. What they didn't read is that Wales receives twice as much money from Europe than it pays in. The London-based newspapers did not say this, which is why people in Wales believed the papers. The reality is that Wales has done very well in the European Union. Wales is a net beneficiary – it gets more money from Europe than it pays in. 200,000 jobs in Wales are dependent on the EU, and 76% of our exports go to the EU, so it is a massive act of self-harm for Wales to vote to leave Europe. But that was down to misinformation and your point, which is that we do not control the media.

Esra Elmas: All this Brexit thinking has been very weird from the start. It was put on the table as if no one would vote for it, and then suddenly we had this result, and now we have to deal with it. As a politician, how do you read this dynamic? Was it a kind of strategy, or was it bad luck that Brexit became a reality?

Dai Lloyd: I think it was both a strategy and bad luck. David Cameron, the Conservative Prime Minister at the time, was having a little bit of trouble from extreme right wing elements of the Conservative Party that were threatening to leave and join UKIP. He decided to appease these elements by allowing a referendum on Brexit, not expecting to lose it. He did not expect to lose. He was expecting to ensure that UKIP would be killed at the source, and a lot of people voted not thinking that it would have the result that it did, but instead as a way to kick the government. It is a massive mess, and really we should have another referendum.

Esra Elmas: Many articles talk about the negative impact of the media when it comes to Brexit, but did Cameron's government at the time not have a media strategy?

Dai Lloyd: They should have had one, but Cameron was not very bright. Also, the media strategy against Europe had been going on for about 20 years. Every problem in Britain that could possibly be blamed on Europe, Westminster politicians blamed on Europe even if Europe had nothing to do with it. Then, as part of the referendum David Cameron had about three months to make some positive noises about Europe, on the background of 20 years of hostility towards Europe. There is a very hostile right-wing media in London which is hostile to any minority interest, not just Welsh, and are also hostile to Europe, and they had been given free reign for 20 years.

Esra Elmas: Do you know who voted to leave in terms of their age? Was it mostly young or old people who voted for Brexit? I remember people saying that it is mainly older British people that voted to leave. What is the generational difference when it comes to Brexit?

Dai Lloyd: Young people want to be European, and old people, by and large although there are some notable exceptions, voted to leave. Some had been through two World Wars and know that the way to avoid another one is to be in Europe, but by and large it was mostly older generations that voted to leave.

Participant: How has Scotland managed to gain control of their media and how did they manage to vote to remain?

Dai Lloyd: Scotland has got its own media. It has Scottish newspapers and Scottish television with opt outs for the UK. Our television is UK television with an opt in for Wales. The main news in Wales is UK news, and we have half an hour of UK news and 10 minutes of Welsh news. It is the other way around in Scotland, and they have indigenous Scottish newspapers that are proud to be Scottish and promote Scottish independence. Our local newspapers are not brave enough to promote Welsh independence, so the situation is different.

David Murphy: How can we explain the fact that Scotland is where it is, and perhaps we could say is more advanced in aspects of its devolution? How can we explain this historically given that Welsh is a language that was spoken all over the UK? Another question is whether you could explain your party's relationship with Westminster? Obviously that is an institution that you would not necessarily want to be a part of in the future, and I think the representation of Plaid Cymru in Westminster is less than it is in Wales, so I wonder what your relationship is.

Dai Lloyd: Scotland is more advanced because it has been attached to England for less of a time that we have. England conquered Wales in 1282, and the royal line was killed off. We had a period of independence between 1400 and 1415, whereby we had several wars of independence, but that was crushed as well. Scotland has only been joined to England since 1707, and Ireland since 1801,

which made it easier for Ireland to break free 200 years later. Scotland has always had its own legal system, its own judges and courts, and its own education system. In Wales we still do not have our own legal system, it is an England and Wales judge and jury system, and policing and crime and justice is still not devolved to Wales, it is still a matter for Westminster, whereas it is devolved to Scotland. So, Scotland basically is in a stronger position because they have been attached to England for a lesser period of time.

I am a member of Plaid Cymru, we only fight elections in Wales, but obviously this is not a full-blown parliament yet. We have some powers but we haven't got complete powers, so we also need representation in Westminster because they also govern for Wales in a lot of areas. Hence, we have four Plaid Cymru MPs, as well as the ten assembly members, and we also have one member of the House of Lords, because the House of Lords also legislates on Welsh matters. Sometimes you have to be realistic in this world, and wherever things are happening that affect Wales, Plaid Cymru should be there. Until we get a proper parliament and full independence, there will be Plaid Cymru MPs in Westminster.

Esra Elmas: We know that there are a lot of articles and debates in Ireland about whether a hard border will be implemented and whether this will cause more violence, in Wales do you expect any social or political problems as a consequence of Brexit?

Dai Lloyd: Not particularly. Brexit is going to be disastrous for Wales economically. 200,000 jobs depend on Europe, and those jobs will disappear. The economy is going to take a hit, as will the

UK economy. Wales is the poorest part of the UK, so if the UK economy takes a hit the Welsh economy will take even more of a hit. The problem for Wales is going to be economic.

There are two problems for Ireland. The Irish economy will take a hit because it will be effectively removed from the rest of Europe, and there is the threat of violence as well. The issue of the Irish border is very important, because a lot of negotiations took place 20 years ago to bring about the GFA and to stop people killing themselves and each other in Northern Ireland, and that was dependent on there being no border between north and south and free and fluid transfers between them. That has been put at risk now, and certain right-wing politicians in Westminster are quite happy to see that, because they think that it is a price worth paying for us leaving Europe, and I don't agree with that.

Esra Elmas: But still, how can you separate the economic impact from the social impact? A hit on the economy will change things.

Dai Lloyd: Some things will change. The political environment is very fragile now, and the latest political opinion polls last week in Wales show that the Labour Party's traditional dominance in Wales is decreasing, and Plaid Cymru's role is now equal to Labour's because of our pro-European stance and our pro-Welsh stance. So the next Assembly elections here will be very interesting in terms of Plaid Cymru potentially being in power for the first time. The uncertainty of Brexit is changing things.

Participant: Coming back to economics and independence, what are the advantages and disadvantages of independence as you are the poorest part of the UK? If and when you do get an autonomous state, what would you gain from independence, aside from language?

Dai Lloyd: For one, we do not have control of Welsh waters. Things to do with offshore mining, wind, and energy we do not have control of. We want to have control of these things, but if we did have them then we wouldn't have the money for them. We need to take control of our interests because now we are the poorest region because we do not have control of the things that we should. The Queen of England controls our shoreline and its riches, which is ridiculous. Independence would put us back in control. We need control, and then the money would come into our treasury instead of to the queen. Westminster regards us as a region, but they need to see us as a nation.

Participant: Do you have any links with the Youth Parliament?

Dai Lloyd: Yes, we do have a Youth Parliament. It has 60 members, just like the 60 members of the 'grown-up' assembly. They represent issues, and are not representing parties. They have met a couple of times, and we have been to their meetings. They debated issues such as mental health, the environment, and lowering the voting age to 16. We have a fairly close relationship.

Participant: Do they have the right to work for laws?

Dai Lloyd: No, they have no powers. 20 years ago we had no powers either, so it is a re-enactment of history. You gradually accumulate powers using simple acts of diplomacy and uniting people. We had to fight for power when we were first established, and now we use that power.

David Murphy: Thank you very much. You took an awful lot of questions on a wide range of things. Thank you for sharing your time with us. We have some time before John Griffiths comes to talk to us. Thank you very much.

Dr Dai Lloyd, Kerim Yildiz and participants gather for a photo following the session

Meeting with Welsh Assembly Members to discuss the role of the Welsh Assembly

John Griffiths, Assembly Member, Welsh Labour & Member, Cross-Party Group on the Welsh Language
Cardiff Bay, Norwegian Church

John Griffiths, Assembly Member, Welsh Labour & Member, Cross-Party Group on the Welsh Language addresses participants.

John Griffiths: Hello everyone. My name is John Griffiths. I am a member of the Welsh Assembly. I have been a member of the assembly since 1999 when devolution began. I think there are 8 of us left out of the 60 that were here in 1999. My party is the

Labour Party. We created devolution, and since then we have seen it develop a great deal and gain many more primary law-making powers, new responsibilities, taxation powers, and others. I am sure that it will develop further over the years to come and maybe we will get to the stage in the UK where we will have a full federal system with a federal government, and with a Welsh, Scottish and Northern Irish parliament. I think we are heading in that direction. The UK used to be very centralised, and there was a lot of political pressure in Wales and Scotland to have a more decentralised system, because people felt that their concerns and issues weren't properly recognised and acted on by the UK government, so we needed to devolve power down to the regions and give people in those regions a more direct say in what happens in their lives.

The Welsh language in my constituency of Newport is very weak, and not many people speak Welsh. I am learning Welsh here, and I have been learning for 20 years, but I am not fluent yet. Even in areas like Newport, Welsh is a lot stronger through the schools than it was 20 years ago, but there is a big difference between going through a Welsh-medium school where you learn through the medium of Welsh and going to an English-medium school where Welsh is just one of the subjects. You only really get to be fluent in Welsh if you go to a Welsh-medium school.

My party, the Labour Party, has been in government in the Welsh Assembly, either on its own or in coalition with either Plaid Cymru or the Liberal Democrats, for the whole of the 20 years of devolution. I would say that is because there is a very strong belief in Wales about equality, equality of opportunity, equality of income,

and respecting minorities, and the Labour Party has been seen and is seen as the party that holds those values most strongly. That is why I am in politics. I think that we live in a very unequal world and an unequal UK, and I want to see a much stronger element of equality in all aspects of life. That is the driving force that keeps the Labour Party working and operating, and the majority of people in Wales share those values and that is why they support the Labour Party. I am sure you will have heard other views from other parties, but the Labour Party has been in government in Wales for 20 years.

I do not have a great deal of time, so perhaps I should stop there and take questions from you.

Participant: I asked this morning whether independence is in the will and agenda of the Welsh people. Can you say something about this?

John Griffiths: I think that opinion polls have been very consistent in showing that support for independence in Wales is low. It might be 10% or 15% - it is different in different polls but it is low. The main reason for that is a recognition that economically Wales is weak in relation to the rest of the UK, so if Wales was to be independent it would probably face a major drop in living standards, and people in Wales do not want their living standards to drop substantially. I would also say that compared to Scotland, the history is very different in Wales. We have not had such a strong measure of control over our own affairs as Scotland has, and traditionally they have had their own institutions and legal system, and their economy is significantly stronger, so it is very

different between Wales and Scotland. I mean, we do not know how matters might change over the years, but that is the situation at the moment.

Participant: Why did people vote for Brexit, since we know that the region gets a lot of funding from the EU?

John Griffiths: It is a really good question, and I am personally not a fan of referendums because I think very often the people do not vote on the actual issue that is at stake, and I think that was very much the case with Brexit. A lot of people in Wales were unhappy with the UK government, and with austerity which saw a lot of cuts to funding and public services in Wales, so when the UK government was saying to them that they wanted them to vote to stay in the EU, many people wanted to go against what the UK government was telling them. A lot of people in Wales felt left behind, and when they were told they would suffer if they left the EU, a lot of people felt that they were already suffering, and were not convinced that things could get much worse. They may be wrong. It is difficult to know why people voted the way that they did, but I think that a lot of people feel that it was more of a protest against the UK government and austerity than it was on the actual issues of Brexit. There would have been people that felt that we needed to take back control from the EU, and a lot of people were worried about immigration, so I am not saying that it was purely about people feeling left behind economically, but I do think that there is a big problem with referendums in terms of getting people to vote on the actual issues at stake. That is why I am not much of a fan of them, although they do have their place. Of course, we had

one to set up the Welsh Assembly, which was a very close result, so I think that sometimes they are justified, but they have to be used sparingly.

Participant: You are a member of the Welsh Assembly. I am curious about the issues between local and central government. We have been to Northern Ireland, and they had terrible days, but there has now been a long period in which the assembly has not had a meeting, and that is why they have not made decisions on local issues. Is there a similarity between the Northern Ireland case and Wales in terms of local rule?

John Griffiths: No, it is very different in Northern Ireland because of the history of the Troubles between the Catholic and Protestant populations. Because they could not agree amongst the parties in terms of their own Northern Ireland Assembly and their own government, direct rule was reinstated. It is a very particular situation where there was still a lot of tension and difficulty between the two communities. In Wales we have carried on with the 19 years of devolution without any such issues, so it is a very particular situation in Northern Ireland, and is very different to Wales or Scotland or England.

Participant: Do you think as the major party in Wales that your support is enough to raise awareness of the Welsh language, especially for youth?

John Griffiths: I think that we have seen quite a change in Wales in terms of the Welsh language and young people in recent years.

I think that Welsh tuition in the English-medium schools is improving although it still has a long way to go. Even in areas such as Newport that I represent which is near the border with England and where the Welsh language is not strong, it is much more recognisably Welsh now than it was 20 years ago in many ways. When I think back to when I went to school, we didn't even learn the Welsh national anthem in Welsh, and it is much better now. There is still quite a long way to go, and there are new strategies and policies in place to create a million Welsh speakers, which is quite a big task and an ambitious target. It has to be done primarily through the education system, and there is now going to be a move to greatly improve Welsh education in English-medium schools, but you also have to find enough teachers with the language skills to be able to do that. It is going to have new priority and new investment.

Participant: Could you tell us whether there are some groups in Wales who are against using the Welsh language?

John Griffiths: Yes there are and it is controversial. I guess people who are not Welsh speakers worry that, as some people describe it, they might become second-class citizens in Wales because they do not speak Welsh, and that there may be jobs that require the language skills that they would not be able to apply for, or get, and that when Welsh is being spoken they will be excluded. It is controversial, and I think that some people may feel that it is one reason why support for independence in Wales is low, with some saying that if we are independent then we would all have to speak Welsh, and some people do not want to do this. I do not think that

this is a sensible or realistic fear, but it is controversial, and there are groups that are against the Welsh language in terms of how it might be supported and funded.

Participants listen on as John Griffiths AM describes his first-hand experiences of devolution in Wales

Participant: You have told us about the opinions of society, but I want to ask about members of the assembly. Is there tension among political groups in terms of the Welsh language?

John Griffiths: Yes, there is. In the Assembly Plaid Cymru would see themselves as the champions of the Welsh language, but I think that the Welsh Labour Party would dispute that and say that in terms of funding, programs and strategies, it has been Welsh Labour in government that has driven the progress that we have made and that we will continue to drive the progress. The Conservatives are traditionally less supportive of the Welsh language. We have only one Liberal Democrat, and I think that they have been very supportive. We also have UKIP – the UK Independence Party – and they are probably the least supportive of the Welsh language.

They would all have their own stories to tell, but that is the way I would see it. It used to be said that the Welsh language was a political football, and it is now thought to be less of a political football than it once was. There is more of a consensus now in the Welsh population and in the political parties in Wales in support of the Welsh language, and that has been achieved over decades. The support for the Welsh language and the value placed on it now across the country is better than it was. I have been quite surprised as a Welsh football fan, that traditionally in Wales at rugby matches you hear the Welsh national anthem sung, but at football matches this did not happen. But now it is regularly sung at football matches, and I think that is a mark of progress, and that particularly younger people have better language skills and have a stronger degree of support for the language, which is very good.

Participant: Who else lives in Wales, apart from the Welsh and the English?

John Griffiths: Cardiff and Newport have substantial ethnic minority populations. There are a lot of Asian people from Pakistan and Bangladesh, and a substantial West Indian population. Cardiff, I think, has the oldest Somali population in the UK. We have had much higher levels of inward migration from the EU in recent times, with big Polish and Slovakian, and Czech and Romanian communities. We do not have many French people. I guess it has mainly been from states where the economies are weaker, that have tended to look for work and better living standards elsewhere. This is good, because it is nice to see Wales becoming more diverse and more varied and to have these people bring their talents, abilities

and energy to Wales has been very good for our society.

Participant: Are these people able to become members of the Assembly?

John Griffiths: Yes, and they can vote in the local and Assembly elections if they are EU citizens. Many of those that have come from Pakistan and Bangladesh have been here for generations now, and are UK citizens and are a big part of local communities.

Participant: And how is this reflected in parliament? Are these groups represented in parliament?

John Griffiths: No, but we do have diversity in the Welsh Assembly. Women's representation is very good, and is just under 50%. We have an Asian member from the Pakistani community. One of the Labour ministers, Vaughan Gething, is of an African background. We have reasonable diversity, although I am sure that we could do a lot better.

Participant: Every culture has its own folk songs. Do you also have some Welsh national folk songs? We have also spoken about a national television channel in Welsh, is it possible to use this channel to transfer the culture to new generations?

John Griffiths: There is a strong traditional Welsh music scene, and a dance scene. It is celebrated in a national cultural event that is one of the biggest events of its kind in Europe. There are also lots of local events that feed up into the national. The television

channel has been very important in supporting the Welsh language and very important in supporting culture, music and dance in Wales. There will be regular shows on the Welsh language channel that do celebrate this. There are lots of traditional Welsh songs, some of them very well known across Wales and outside of Wales. Also, there is new music and dance flourishing. We have had some really successful Welsh bands and high profile older Welsh artists like Tom Jones, and we are lucky to have the tradition but we also have modern bands taking forward that tradition.

Kerim Yildiz: The process of devolution was a kind of decentralisation and has helped the Welsh people to progress economically and linguistically. Does Wales or the UK government help other countries, such as in helping to solve conflicts in different parts of the world? How do you see this devolution playing an important role in solving conflict rather than fostering violence?

John Griffiths: Absolutely. I think that the experience of devolution is important to share with other countries, and the positive aspects of it. We are able, I think, to have good relations with other countries and other regions within countries, which have similar issues to Wales and we can share our experience, which is very valuable. Since devolution the Welsh government has opened up offices across the world. It has been part of international collaborations much more strongly than was the case before, which gives us opportunities to help with problems where we can. I suppose that Northern Ireland has done a lot more in terms of conflict resolution because of their strong experience of their own difficulties, and to a large extent they have been able to overcome those difficulties,

so they have been much more involved in conflict resolution, but we have played our part in some ways. One thing that we have done is to have a programme for Africa. In terms of sub-Saharan Africa particularly, there is a Welsh government-funding scheme that enables teachers, doctors, nurses, and midwives and such from Wales to go over to sub-Saharan Africa and help them. And, they have come back to Wales similarly to share experience and help us. I think that there are a lot of positive aspects internationally from devolution, and as time goes on we would want to build on those and strengthen those.

David Murphy: Thank you very much John. It has been very interesting and valuable to hear the Labour perspective after hearing from a Plaid Cymru representative this morning. Thank you very much for taking the time to speak to us.

John Griffiths: It is great to see you all here. One of the important benefits of devolution is that it has opened Wales to the world and the world to Wales, and we now see a lot more international funding, which is an important aspect of the new system of government in Wales to have stronger relationships with other countries. It has been really pleasing to see you here.

David Murphy: Thank you very much.

Participants with speaker John Griffiths.

Meeting at Urdd Gobaith Cymru: Engaging Young People Across Wales and Providing Welsh Language Opportunities

Catrin James, National Training Officer, Urdd Gobaith Cymru

Cardiff Bay, Office of Urdd Gobaith Cymru

*Catrin James discussed the work of Urdd Gobaith Cymru,
Wales' biggest youth organisation*

David Murphy: We are here at the Urdd Gobaith Cymru offices. Thank you very much for having us. This is Catrin James, who is head of partnerships at the Urdd. We have been looking at a two-pronged approach, looking at the role of young people in conflict resolution and looking at the impact of the UNSCR 2250 on the youth. We have also been looking quite a lot now at the Welsh language and the key issues that surround that. The Urdd

is the largest youth organisation in Wales, and they engage with thousands of kids across the country, and it is all done through the medium of Welsh. We are going to be looking at the importance of engaging young people in the Welsh language, and what that means to them. I will leave it to you Catrin to talk about this.

Catrin James: Thank you. I want to say a fantastic welcome to you all. It is a privilege to be able to speak to you today and share the wonderful work of Urdd Gobaith Cymru. I will go through some of the slides we have, and I am going to go back to our founding principles in 1922, which was between the first and second World Wars.

So, we were founded by a gentleman called Sir Ifan ab Owen Edwards, when he was 27 years old. He had been called to the army during the First World War, and when he came back he saw that in many villages in nearly every town in Wales, children play in English, read books in English, and forget that they are Welsh. That is the same today, in a way, because of the mass media from the UK and US into Wales. He appealed to the children of Wales to join a new organisation that would offer opportunities through the medium of Welsh throughout Wales. As a result, Urdd Gobaith Cymru was established. It was established by a dynamic, inspirational young gentleman, who saw the need to do something regarding the Welsh language.

The effect of his time in the army also guided his founding principles for the organisation, and he also felt that there had never been a time when Wales was in greater need for such a movement.

The language was facing a crisis of survival, and Welsh people were conditioned to an apathy of inferiority where they felt that the English language was more important than the original language of Wales. He felt that the newly awakened faith in the value of small nations had to be nurtured, and as one of the smallest nations, Wales must be helped to make its own contribution, however small, to the welfare of humanity.

Sir Ifan established the organisation and membership was driven by the young people. Young people recruited other young people to become members, and the organisation grew from the grassroots. In 1922, there was not very much mass media and social media, but he did manage to galvanize the nation. In 1923, a year later, Sir Ifan ab Owen Edwards was also concerned not only about the fate of the language, but also about Wales and the land of Wales. This is an example of how he managed to mobilize young people to take action on something that was quite true to the heart of being Welsh and their communities. There was news that the Corporation of Warrington wanted to flood one of the valleys of Glyn Ceiriog to build a big reservoir to supply water from Wales into England. A petition was initiated, and in 3 weeks he managed to get 7,000 children to express their opposition to the drowning of this valley. One of the things he said was ‘Let us voice our protest without delay...’

Between 1922 and 1925, we had in Wales what was called the Peace and Goodwill message from the young people of Wales to the world. During the first and second World Wars, key players in Wales felt that there was a need to reach out as a small nation across

the world to others, to say that we believe in harmony as young people, in the spirit of understanding and tolerance towards people of other races and ideals. Between 1922 and 1925, there were these discussions about getting this message out, and in 1925 we were formally charged with being part of a movement to send this message out. The motto was 'For Wales and Wales for the World'. As a new, young organisation, we were reaching out very early on an international basis, and were not just looking into Wales. That also meant that young people in Wales had an awareness of issues that were happening outside of Wales and further afield. Up until today, this message is still sent out by the young people of Wales across the world. The first message was sent by Morse code to the Eiffel Tower, and the gentlemen in the Eiffel Tower heard this Morse code and relayed it on. Every year, we have a theme for the message. We have had themes such as refugees, we have celebrated the International Year of the Child, celebrated scientific and literary achievements, and have also tackled some issues such as unemployment of young men, drought, famine, inequality, young people being forced to join the army, and others. During this time, we were also frequent visitors to Geneva, and we went to see the League of Nations, so there has been a long tradition of reaching out to international partners. There was an early emphasis on worldwide awareness and understanding.

In 1947 we organised our first international camp for young people. This was straight after the Second World War, and we welcomed back a group from Germany that had originally visited us in 1932, and came back to us in 1947. One of the young people wrote 'we have been taught to hate other nations. We had lost the

war and we believed everybody hated us. We came here afraid of the hatred, but it does not exist in Wales. Here, there is not malice, but kindness, not revenge but sympathy, not hatred but love. For the first time ever, we experienced true happiness.’ We were a non-political organisation, and during the war we weren’t affiliated with anyone, so we were able to continue our work throughout. As a young person from Denmark said, ‘I doubt whether we, the Danes, would ever have been able to make friends with the Germans, had it not been for the example set by the Welsh members. No other nation could have succeeded to the same extent.’ It was about being this neutral, small country, with a great heart, and we were able to reach our hands out.

In 1955 our founder was getting older, and wanted to make sure that the organisation continued to be a service by youth, not a service to youth, so we set up a youth council. There is a new Youth Council today in the Senedd, but we had one before this in 1955. That is some of our background of our founding principles and the work that we do.

Today, we are a much larger organisation. We are throughout Wales, we only work through the medium of Welsh but we do encourage a lot of learners and those who are less confident in Welsh to participate in our activities, and for that we change our language register or the complexities of the sentences we use and adapt our provisions. We have several main areas of work. One is Eisteddfod, which is a big cultural festival, something like a cultural Olympics. You have local rounds, a regional round, and then a national round. At every one of those rounds young people

compete, and you have professional judges who then decide who the top three contestants are to go through each stage. 45,000 young people compete in Wales, between the ages of 8 and 25, in the national Eisteddfod, and it is broadcast during the week from 9am to 9pm on our main television programme. We also have three residential centres, and we will show you a video about that. You are in one of our residential centres today, and this one has 150 beds, which are rented out to youth groups like a hostel. We also have one on the coast in West Wales, and one in the mountains in Snowdonia in North Wales. At the centres we do activities through the medium of Welsh, such as rock climbing, river walking, horse riding, skiing, go carting, and more.

Participant: Are those activities organised by youth for youth?

Catrin James: It is organised by us for the youth, but 30% of our workforce is under 30 years old. We have sports departments, such as football, rugby, gymnastics, judo, table tennis, etc., all through the medium of Welsh, and we also do some national competitions. Some of the famous players that you see internationally have played for the Urdd at some point. People such as Gareth Bale, Aaron Ramsey, and others.

We also do youth work, where we have trained, and qualified youth workers, on an apprenticeship scheme for under-25s being trained to be youth workers through the medium of Welsh. We work in the community so that volunteers in our community can help with local youth clubs. They run clubs under our rules, guidance and support.

Participant: Is it open to everybody?

Catrin James: It is a membership organisation, and you pay £10 a year to become a member. We have an apprenticeship scheme, because for the language to survive we need to make sure that we have the workforce for the future. We have an apprenticeship scheme for young people, so that we are developing a Welsh-medium confident workforce to carry on our work in the future, and also to show the employment opportunities in Welsh for young people. I have also mentioned the international work that we do through the Peace message. Another area of work that we do a lot of work on is social media, data and publications, and you can see that we have a strong social media presence.

We also have a video of our work which you can see on our website. We did an economic impact assessment of the work that we do. Because we cover the whole of Wales, have three residential spaces, we have the big cultural festival, we feel we have a lot to contribute to Wales. Because we are a voluntary organisation, we have to realise the value that we are offering to our communities on an economic basis. We did a report last year, and found that our contribution to the economy is £25 million. This is quite an investment from a voluntary organisation.

What we try to do is promote the Welsh language and the use of Welsh in everyday life outside of formal lessons and education through activities, socialising, and having fun. All of our work contributes to the Welsh Language Strategy 2050. We are under Theme 2: we embed positive language use and practices supported

by formal and informal opportunities to use Welsh socially. Those informal opportunities also include taking people abroad, to places like Catalonia, Paris, Hungary, and Patagonia, and what we do find is that when we take young people outside of Wales, they have immense pride in their Welsh language, and sometimes it increases their use of Welsh. When you take a bus of young people over to Barcelona, they speak to each other in Welsh.

That is how we work mostly. We encourage, but also celebrate, the work that young people do through the medium of Welsh. We can see this in the Eisteddfod, but also in celebrating their volunteering times, their work as young leaders, and their enthusiasm as young people for the values of Wales.

Finally, we also innovate. The reason that we exist is that we have always changed, and have been brave enough to make tough decisions or to invest in residential centres. 10 or 12 years ago it was suggested that we make a residential centre in Cardiff, and this was risky because some of the activities that we provide in the other centres cannot be done here. But, it proved a great success, and it has brought people from more rural areas into urban Wales, and allowed people to see the Welsh language as a civic language within our capital city.

Esra Elmas: We have been listening today to many sessions, so we know that the issue of Brexit is at the top of the agenda. You are working with young people of different ages, and is that part of their agenda? Are they concerned about their future in terms of being separated from Europe?

Catrin James: They are concerned about a number of issues. Firstly, the lack of vote and say, and those who are 18 now were 16 when the Brexit vote happened, and this is something that they are very concerned about. They are also concerned about what is going to happen with the end of the Erasmus scheme, and the opportunities it offered to study abroad. Another thing that has arisen in the UK and Wales is the readiness of people in general to be open in their hostility towards each other. We have noticed some hostility against the Welsh language, and hostility against people moving into the area, and that is an issue that has been observed with young people. But what we do find is that a number of people who have moved here from places like Poland or from further afield are very positive towards the Welsh language because they are used to a bilingual nation and being bilingual.

Because it is such an unknown what is going to happen with Brexit, it is very difficult to guide young people. As an organisation we are not exposed to European funding at the moment, because we are not involved in the European Regional Development Fund or the European Social Fund. We haven't utilised Erasmus funding for exchanges, so when we take young people out it has been with our own resources. It is perhaps disappointing that we haven't maximised the support from Erasmus funding to do youth exchanges, but we have found it very difficult as an organisation to put those applications in. Even though we are a larger organisation, we just get on and do it without seeking the funds. Young people do pay to contribute towards some of our activities.

Also, in 1932 and 1933 we were going to Geneva. We have been

on cruises around Europe and have taken trips abroad, so it is something that we have been familiar with without any European support.

Esra Elmas: I am mostly curious about, since you work with many young people from different regions in Wales, maybe Brexit won't bring any significant negative impacts for the organisation, but what about for young people and their future? Lots of economic, social and political dynamics will change, so I wonder if you aware of the future implications for young people?

Catrin James: We have been part of discussions on the rights of young people after Brexit. What we have tried to do is to develop young people who are aware, resilient, and able to adapt to the changes. Whatever is going to happen is out of our control, so what we are trying to do is develop young people to be able to face what comes their way. Wales is not a part of the negotiations in the UK, and there has not been a dialogue between the UK negotiators and young people. Only through political movements and activism has that dialogue happened, and we have fed into it, but it is frustrating because we do not have the power to change things. We try to make sure that our young people have as many opportunities as possible outside of the EU. One consequence this year is that we have not taken young people abroad, because when arranging our trips we were not sure what the costs would be like, and issues with visas, passports, and insurance. So we have stepped back for a year and offered other opportunities instead. We do not have the answers I'm afraid.

I would also like to talk about our challenges and strengths. One of the main challenges when we are looking at developing an all-Wales minority language provision has been consistency and ensuring equal access and an all-Wales approach. In Wales we have 22 local authorities, and each of those are in charge of their own budgets. Youth work is devolved to the local authorities to spend as they wish. As an organisation we have 22 people to speak to and ask to contribute to Welsh language youth work in the area. Each local authority has their own priorities, and their decisions vary from year to year. It is difficult to ensure consistency of provision in every local authority, but what we do have is cross-local authority programs so that young people can still take advantage.

Another area is the perception of others of our work. Even though we have 50,000 members, people outside of the organisation see our members as being white middle-class Welsh speaking families, who go to good schools. In reality, we work with a diverse range of young people of all backgrounds, with hidden needs, those in poverty, and those with disabilities, and make sure they have the same opportunities. We know from our case studies that we do work with a diverse range of needs of young people, but people continue to see this image of us. We have many stories of helping young people from disadvantaged areas enjoy a week at a residential centre, which can be a respite from their chaotic life, and that memory is still with those young people for years to come.

In terms of our strengths, we have a very close relationship with the education sector and with schools. Because we have been established for such a long time and have been hand in hand with

the education system, they see the work of our organisation as assisting young people to improve their confidence in the Welsh language, and ensure that they are using the language outside of school. This means that schools invite our staff to speak to students and do projects with them. This is a cherished relationship and something that has built our image and reputation.

We also have the testimony and legitimacy of past members. From the good experiences and success that young people have had through our projects, they are willing to endorse it to others. This can be parents telling their children, or celebrities who remember their participation who spread the word. These testimonies also help our financial model, as we are lucky to get donations, such as the house in Hungary, to help us with our work.

The other area of our work is community and volunteers. We have 10,000 volunteers in our organisation. Some man the door of our Eisteddfod, while others give up an evening a week to run a youth club in their community. Our community is our strength, and our volunteers get safeguarding and safety parameters to work within.

In terms of the future, we continue to innovate and invest. We are making a digital hub here, and have invested in a ski jump for young people. The voice of young people is strong within our governance. We have regional youth forums and a national youth forum, and whoever is chair of the youth forum is also the president of the organisation. The young people get a chance to be on recruitment panels, and represent us in international events. They also give their views on some of the decisions that we make as an organisation.

We are developing an international strategy, and want to develop the Peace and Goodwill message into a worldwide campaign that calls for action, so that our young people have a chance to volunteer and work and experience opportunities outside of Wales and have a common cause. Coming back to conflict resolution, this is about violence and guns and knife crime, because that has been an issue in America and here. We are also looking at providing 100 apprenticeships by 2022, which are within the organisation and with other external bodies as a way of giving employment to young people in the future. We are also having a data and communication investment. We do things through schools, and we have teachers in schools as contacts who share information, but this is difficult because of the pressure on teachers at the moment. So, we are developing a communication strategy to communicate directly with young people, and provide them with reports of their engagement with the organisation. We would want to provide these reports of engagement for schools as well. This is important because education is changing in Wales. There is a whole new curriculum, and part of the curriculum is now enriching experiences, and we want to make people aware of what they have achieved outside of school as part of this.

Participant: Have there been any organisations working within you? In Turkey, when there is a huge youth organisation there tend to be smaller organisations within it that are led by youth.

Catrin James: Our youth clubs are led by youth, but they are not their own entities – they are our responsibility. They are all a part of us. There are other youth organisations in Wales, and we

all get on famously well, and there is not much competition, but we do also collaborate with other organisations as well, such as with sport organisations. A number of our staff have gone on to be freelance, which is one way of looking at it, but our residential centres provide such economic value in their geographical areas, and other organisations would have to have a core body to support that. Only 20% of our funding comes from governmental sources. Those residential centres create funds so that we can run events within communities, so it is like a social enterprise. There is no funding for youth work at a regional level, so by creating the funds centrally through the residential centres we are able then to ensure we have people on the ground working directly with young people.

David Murphy: Do you have any involvement in the new youth parliament that is being set up?

Catrin James: Yes, the youth parliament met for the first time two weeks ago and they used our residential centre. We are a partner of the youth parliament, which means that one of our young people is a member. We did an internal election through our youth forum, to get a young person to represent the Urdd. Of the 60 members, I would say that a good 30% are members of the Urdd. In the school where my son goes, they have two representatives, and both of them are active members of the Urdd.

Participant: So, you do not have any activities outside of Wales?

Catrin James: Everything is in Wales, except when we take our young people outside of Wales. We take them to Patagonia, where

there is a Welsh community and a Welsh school, and we take some of the older young people out there as leaders to volunteer in the Welsh school for a fortnight. Historically, I mentioned that we had a group in Germany who used to be an Urdd group. We do then have pockets of membership in England. If a group of students from Wales have gone to university in England, they create their own Urdd clubs, and ask to become members of the Urdd. So we do have membership outside of Wales, but our activities are mostly in Wales.

David Murphy: It is interesting that when the organisation started you had Germans coming over and engaged with them. Is that something that is still alive, perhaps through refugees in Wales? Do you engage with them?

Catrin James: I think that is a valid question and is something we need to do more of. We are looking at a more international strategy and to work more with groups that are coming in. Refugees who come to Welsh schools do get the opportunity to be a part of the Urdd and to be part of activities. Because we are not subject to government funding, our information gathering is about what we need to know rather than what funders need to know, so we are not always collecting data against UK or Welsh targets because they are not funding our activities, and this is something we need to make a note of. Something that we have done in our residential centres is create a fund-for-all, as we are conscious that not everybody has the same funds to be able to pay for a week in one of our centres, which costs £165. We set up the fund last year and asked for donations from employers and individuals, using the testimony of

past members, where schools could identify young people without the means to go, so kind of like a bursary. 200 young people every year get that opportunity. But this is an important area to work on, especially because it is an important theme in our Peace and Goodwill message.

In May we will be sending out the Peace and Goodwill message to the world, and we want people share it. We also want to make sure that message is translated to as many languages as possible, and I know that we did not have Turkish last year. So, whoever wants to translate the message into Turkish, leave your name at the door!

David Murphy: Thank you very much, and we will be sure to stay in touch and take this up in force. It has been very interesting and useful for us to hear about the dedication to investing in young people in Wales.

Participants and DPI staff, including CEO Kerim Yildiz, gather for a photograph outside the Senedd (National Assembly for Wales)

List of Participants and Staff

Participant List

Alexia Kotaki, Representative of Greek Minority Foundation

Cantekin Elmas, Social Worker, Working with the families of killed soldiers, Ministry of Family and Social Policy

Dilara Gök, Co-Founder of Conflictus, Conflict Resolution Training and Consultancy

Lokman Sazan, Advisor for the People's Democratic Party (HDP) Foreign Affairs

Merve Nur Okutan, Social Entrepreneur, Turkey Office of Ashokayou

Revsenberfin Coskun, PODEM

Safa Koçoğlu, Justice and Development Party (AK Party) Istanbul Women Branch, Head of Young KADEM

Taha Baran, Academic, Yıldız Technical University Political Science and International Relations

Umut Erarslan, Deputy Head of CHP Ankara Youth Branch

Varduhi Balyan, Journalist at Armenian Weekly Agos

Zübeyde Karagöz, TA, İstanbul Bilgi University, Cultural Studies

Staff List

Kerim Yildiz, CEO

Ville Forsman, Deputy Director

Esra Elmas, Head of Turkey Programme

David Murphy, Project Officer

Natasha Raspudic, Intern

European Union

Ministry of Foreign Affairs of the
Netherlands

Rialtas na hÉireann
Government of Ireland

This project is co-funded by the European Union, Norwegian MFA, The Netherlands MFA, and Irish Aid /

Bu proje Avrupa Birliği, Norveç Dışışleri Bakanlığı, Hollanda Dışışleri Bakanlığı ve İrlanda Yardım tarafından ortaklaşa finanse edilmektedir

Karşılaştırmalı alışma Ziyareti: Gençlerin atışma özümü Süreçlerine Katılımı Karşılaştırmalı alışma Ziyareti Raporu

Londra & Kardif,
3-7 Mart 2019

İçindekiler

Hoş Geldiniz ve DPI'ın Açılış Konuşması	163
Kerim Yıldız, Yönetim Kurulu Başkanı, DPI	163
DPI'ın Çalışmalarına, Amaçlarına ve Hedeflerine Genel Bakış.....	167
David Murphy, Proje Yetkilisi, DPI	167
Esra Elmas, Türkiye Programı Başkanı, DPI.....	172
Gençlerin Çatışma Çözümüne Katılıma Deneyimlerinin Paylaşımı	180
George Marrash, Kurucu Üye, Küresel Genç Liderlik Konseyi, Ortak Zemin Arayışı	180
Dışişleri ve Milletler Topluluğu Bürosunda Yuvarlak Masa Tartışması	192
Hoş Geldiniz ve Tanışma: Timothy Smart, Başkan, Doğu Akdeniz Bölümü, Dışişleri ve Milletler Topluluğu Bürosu	193
Birleşik Krallık Yetki Devrine Giriş: Manjula Jayakody, Yetki Devri Birimi, Dışişleri ve Milletler Topluluğu Bürosu	196
Galler'deki Yetki Devrine Odaklanmak: David Harries, Anayasa Başkanı, Galler Eyalet Bakanlığı Bürosu	205
FCO'nun Çok Taraflı Politika Bölümününün Çalışmalarına Odaklanmak (Gençlik, Barış ve Güvenlik), Felix Cazalet	212
Galler'deki Çatışmanın Tarihi: Galler'deki Bugünkü Duruma Giriş ve Arka Plan	220
Dr. Daryl Leeworthy, Tarihçi ve Yazar	220
Galce ve Azınlık Dil Hakları Üzerine Yuvarlak Masa Tartışması	242
Meirion Prys Jones, Yönetici , LinguaNi & Galce Dil Kurulu Eski Yönetim Kurulu Başkanı ve Avrupada Dilsel Çeşitliliği Arttırma Ağı'nın Eski Baş Yöneticisi	242
Elin Haf Gruffydd Jones, Mercator Enstitüsü Eş-Yöneticisi.....	249
Galler Meclis Üyeleriyle Galce Dili Üzerine Partiler-Arası Birliği Tartışmak İçin Yapılan Toplantı	264

Dr Dai Lloyd, Meclis üyesi, Plaid Cymru ve Galce Dili Üzerine Partiler Arası Birlik Başkanı.....	264
Galler Meclisinin Rolünü Tartışmak Üzere Galler Meclis Üyeleriyle Toplantı	281
John Griffiths, Meclis Üyesi, Galler İşçi Partisi Üyesi & Galce Dili Partiler -Arası Birliği Üyesi.....	281
Catrin James, Milli Eğitim Görevlisi, Urdd Gobaith Cymru	292
Katılımcı ve Personel Listesi.....	308

Hoş Geldiniz ve DPI'ın Açılış Konuşması

Kerim Yıldız, Yönetim Kurulu Başkanı, DPI

Londra, Demokratik İlerleme Enstitüsü Bürosu (DPI)

Kerim Yıldız: Önce Birleşik Krallık'a, ardından DPI bürosuna ve hepimize samimi duygularıyla hoş geldiniz diyorum. Hepinizi burada görmek çok güzel. Bugün, öncelikle DPI'ın çalışmaları hakkında konuşacağız, sonra buradan devam edeceğiz.

Günümüzde birçok insanın gençlerin ne kadar önemli olduğu ve burada tartışacağımız türden sorunlarla başa çıkmak için ne kadar büyük enerjileri olduğu konusundan söz ediyor olmaları çok ilgi çekici. Ancak genel olarak söylemek gerekirse bir sorun var; o da gençlerin çok az bir kısmının sorumluluk ve onay alıyor olması. 1965'ten bu yana Birleşmiş Milletlerin gençliğin öneminden ve özellikle de bizim çalışma alanımız olan insan hakları ve çatışma çözümünden söz etmeye başladığını bildiğinizi düşünüyorum. Her yıl, hem Cenevre'de hem de New York'ta, gençler hakkında ve onların ne kadar önemli oldukları konusunda birçok oturum düzenleniyor; ancak gençler topluma yaptıkları katkıdan dolayı hiçbir zaman resmen onaylanmıyorlar. Bu mesele ilk defa çok uzun bir zaman önce 1965'de dile getirildi. 2014 yılında BM, BM üye devletlerine gönderilen bir karar hazırladı; bir yıl sonra 2015'te New York'taki BM oturumu oybirliğiyle 2250 Güvenlik Konseyi Kararını onayladı. Bu özel karar gençlerin çatışma konusuna katkısı hakkındaydı ve gençliğin öneminin ve topluma katkılarının resmi olarak onaylanması bakımından gerçekten çok önemliydi. Dünyanın dört bir yanında çatışmalardan en çok etkilenen

topluluğu gençler oluşturuyor. Sadece Latin Amerika'da, birkaç yıl içinde 230.000 genç öldürüldü. BM Sözleşmesinin VII. Bölümüne ilişkin Güvenlik Konseyi kararı (uluslararası barış ve güvenliğin korunması), devletler üzerinde yasal olarak bağlayıcıdır. Bugün dünyada gençlerin sayısı çok fazla. Şu anda, dünyada 15-25 yaşları arasında yaklaşık 1,2 milyar kişi var ve bu sayının 2025 yılına kadar neredeyse bir milyar daha artması bekleniyor. Bu veriler bu konunun ne kadar önemli olduğunu gösteriyor.

Başka bir noktaya vurgu yapmak istiyorum. Gençliğin çatışma çözümü açısından onaylanması çok önemli, ancak bu onaylama devletlere de yükümlülükler getiriyor. Bu açıdan devletler gençlerin bu meselelere katılmaları için fırsatlar sağlamalı. Örneğin, gençlerin bu süreçleri katılmaları için hükümetlerin gerekli mekanizmaları yaratması gerekiyor. Bu bir zorunluluk haline geldi. Ancak, her devletin bunu gerçekten takip edip etmediği de farklı bir konu. Gençliğin çatışmaların çözümüne dahil olması gerektiğini söylemek yeterli değil; katılmaları için mekanizmalar oluşturulmalı. Bu önemli ve bu karar aynı zamanda yorumlara da açık. Gençliğin çözüm sürecini diğer gruplardan daha iyi anlayabildiği söyleniyor. Bu gerçekten doğru; örneğin silahsızlanma, demobilizasyon ve yeniden entegrasyon anlamına gelen DDR'de de (disarmament, demobilisation, reintegration) geçerli; çünkü son 10 yıl boyunca dünyada fanatizmin yükselişini görüyoruz ve gençler savunmasız oldukları için en çok etkilenenler arasında yer alıyorlar. Geçtiğimiz günlerde İngiltere'deki önemli bir olay 15 yaşında IŞİD'e 'IŞİD gelini' olarak katılan Begüm adında genç bir kadınla ilgiliydi. Suriye'de Hollandalı bir erkekle evleniyor, üç çocuğu oluyor ve üçü de ölüyor. Birleşik Krallık şu sıralar yeniden entegrasyonu ve

ülkeye geri dönmesine izin verilip verilmemesini tartışıyor. İçişleri Bakanımız genç kadının vatandaşlığını kaldırdı ve bu durum çok önemli soruları ortaya çıkarıyor.

Burada öne sürmeye çalıştığım, hükümetin gençlerin çatışma çözümü, insan hakları ve kalkınmaya katılımı için gerekli tüm mekanizmaları ve fırsatları sağlama görevine sahip olmasıdır. Bunu bugün daha sonra Dışişleri ve Milletler Topluluğu Bürosunda (FCO) çok duyacaksınız, orada bununla ilgili daha fazla soru sorabilir ve hükümetin görüşlerini öğrenebilirsiniz.

Birleşik Krallık'taki ilk DPI gezimiz yetki devri meselesi ile ilgiliydi. Dışişleri ve Milletler Topluluğu Bürosundan Birleşik Krallık'taki yetki devrini öğrenmeniz ve bunun Galler'de nasıl işlediği hakkında sorular sormanızın faydalı olacağını düşünüyorum. Britanyalılar çok zekidir. İskoçya ve Kuzey İrlanda yetki devri istediğinde, Britanya onlara bunu verdi. Son 30 yılda yaşanan bazı ilginç gelişmeler var. Galler'deki insanlarla bu konuda konuşma fırsatınız olacak ve Kardif çok güzel bir şehirdir. Bu, Birleşik Krallık'ta devam etmeyi umduğumuz gençlik programımızın bir parçası. Daha sonra Latin Amerika'ya ve çok önemli bir vaka olan Kolombiya gibi yüz binlerce gencin öldürüldüğü diğer yerlere de gitmeyi planlıyoruz. Bu, Burma, Afrika'da ve şimdi bize daha yakın olan Suriye, Irak, Tunus ve diğer ülkelerde de aynıdır. Bu konular hakkında konuşma fırsatınız olacak, ama muhtemelen bu sabah DPI'nın çalışmaları hakkında bizim içi bazı sorularınız var. Daha sonra Dışişleri ve Milletler Topluluğu Bürosuna gideceğiz.

Dinlediğiniz için teşekkür ederim. Bir kez daha hoş geldiniz. Eğer herhangi bir sorunuz olursa bize bildirin

DPI İcra Kurulu Başkanı Kerim Yıldız Genç Katılımcılar Karşılaştırmalı Çalışma Ziyareti'nin başlaması için Londra'da katılımcıları ağırlıyor.

DPI'nin Çalışmalarına, Amaçlarına ve Hedeflerine Genel Bakış

David Murphy, Proje Yetkilisi, DPI

David Murphy: Teşekkürler Kerim. Ben de hoş geldiniz diyorum. Geçen yıl Dublin ve Belfast'ta bizimle beraber olan kişileri burada görmek güzel, aynı zamanda olmayanlarla tanışmak da güzel. Daha önce tanıştığımız kişilerle sürekliliği sağlamak, ayrıca aynı zamanda yeni yüzlere, fikirlere ve seslere sahip olmak da önemli. Hepinizi görmek güzel.

Kısa bir arka plan bilgisi vermenin ve DPI'nin ne olduğunu, neyi başarmak istediğimizi ve neden bu işlevi yerine getirdiğimizi yeniden belirtmenin faydalı olacağını düşündük. Kerim'in söylediği gibi, herhangi bir soru sormaktan çekinmeyin.

DPI, 2011 yılında bağımsız bir STK olarak kuruldu. Dünyada doğrudan ve ilk elden barış süreçlerini deneyimleyen Kerim ve diğer birçok uluslararası uzman tarafından kuruldu. Bunlar eski devlet başkanlarını, arabulucuları ve önemli deneyimleri olan diğer kadın ve erkekleri içeriyor. 2011'de bir barış sürecinin yaşandığı Türkiye'deki değişen duruma bir reaksiyon olarak kuruldu. Bu sürecin desteklenmesi için uzmanlarla DPI'nin kurulabileceği düşünüldü. Birkaç fizibilite çalışması ve diğer araştırmaların ardından, Türkiye'de çatışma çözümü, çatışma çözümünün ne olduğu ve neyi amaçladığı hakkında bilgi ve kavrayışta bir boşluk olduğu fark edildi. DPI, bu boşluğu bilgi ve kavrayış açısından doldurmaya katkıda bulunabileceğini anladı. DPI'nin genel amacı, tartışma ve kamusal diyalog programları yoluyla diyalogun

temellerini genişleterek, demokrasinin inşasına ve barışın geliştirilmesine katkıda bulunmaktadır. Karşılaştırmalı örnekleri oldukça kullanıyoruz ve iki barış sürecinin asla aynı olarak tanımlanamayacak olduğunu düşünsek de, farklı durumlardan fikir edinebilir, neyin işe yarayıp neyin yaramadığını, kullanılan mekanizmaları karşılaştırarak neyin başarılı olduğunu ve neyin başarılı olmadığını görebilirsiniz. Başarılar ve başarısızlıkların ikisi de eşit derecede önemlidir. Bu karşılaştırmalı örnekleri aslında tartışmalarımız için bir temel olarak kullanıyoruz. Geçen yıl Kuzey İrlanda'da onların barış sürecine baktık ve Galler'e gittiğimizde Birleşik Krallık'ta kurulan güç paylaşım yapılarına daha fazla bakacağız.

Uzmanlar Konseyimiz ile yan yana çalışıyoruz. Dünyanın her yerinden uzmanlarla işbirliği içinde kurulduk, onlarla bağlantıda kaldık ve ağıımızı genişlettik. Sanıyorum şu anda 35 uzmanımız var ve bunlar İngiltere'deki uzmanlardan, gerçek çatışma örneklerinin olduğu Türkiye, Peru, Kolombiya, Güney Afrika ve Filipinler'de bulunan gruplara kadar yayılıyor. Bunların çatışmaların çözümünde doğrudan yer alan insanlar olduğunu tekrardan vurgulamak önemli. Aramızda eski devlet başkanları, İrlanda'dan eski bakanlar, arabulucular, sivil toplum ve taban temsilcileri ve diğerleri var; bu nedenle toplumun tüm kesimlerinin katılımı söz konusu. Bu uzmanları çok sık ziyaret ediyoruz ve faaliyetlerimizde yer alıyorlar. Bizim etkinliklerimizde konuşuyorlar, etkinliklerimizde katılımcı oluyorlar, tartışmalara katılıyorlar ve ayrıca bizim için değerlendirme yazıları yazıyorlar. Uzmanlar Konseyine sahip olduğumuz için gerçekten çok şanslıyız ve onlardan mümkün

olduğunca faydalanmaya çalışıyoruz. DPI'nın başarmak istedikleri bakımından çok önemliler.

Peki, hedeflerimize ulaşma konusunda nasıl ilerliyoruz? İki ana aktivite türümüz var. Birincisi, çatışma çözümü sürecinde kadınların, şirketlerin ya da medyanın rolü ya da gençlerin rolü gibi bir çatışma çözümü sürecinin belirli bir parçasına tematik, spesifik olma ve derinlemesine bakma eğiliminde olan yuvarlak masalardır. Kuzey İrlandalı gazeteciler gibi Kuzey İrlanda barış sürecinde yaptıklarını anlatan, deneyimlerini paylaşan uluslararası uzmanlar getiriyoruz ve bunları tartışmalarda derinlemesine irdeliyoruz. Bu sabah olduğu gibi George çatışma çözümü sürecine katılan genç bir kişi olarak bizimle konuşmaya geldiğinde, bu durum karşılaştırmalı çalışma ziyaretindeki bir mini-yuvarlak masa olarak görülmelidir.

DPI'nın Yönetim Kurulu Başkanı Kerim Yıldız, DPI'nın çalışmaları, amaçları ve hedefleri hakkındaki brifingde katılımcılar arasında otururken.

İkincisi, karşılaştırmalı çalışma ziyaretleridir. Bunlar daha geniş olma eğilimindedir ve özellikle uluslararası bir vaka çalışmasına odaklanırlar. Geçen yıl bu ziyaretlerden birinde bazılarınızı Kuzey İrlanda'ya götürdük ve bunların etkileyici deneyimler olmasını istiyoruz. Bunlar uzun olma eğilimindedirler; bu yüzden dışarı çıkıp insanlarla tanışmak ve bir vaka çalışmasının farklı yönlerine bakmak için daha fazla zamanımız var ve bir grup olarak birlikte geçirilen zaman çok önemlidir. DPI'nın kilit bir tarafı kapsayıcılık ve çeşitliliktir. Genellikle aynı odada oturma, aynı oteli paylaşma veya

birlikte akşam yemeği yeme fırsatını bulamayan insanları bir araya getiriyoruz; çoğunlukla konuşmadığımız insanlarla konuşabildiğiniz ve arkadaşlar edindiğiniz için, belki de bu, bir barış sürecinin belirli bir yönünü tartıştığımız oturumlardan daha önemli oluyor. Karşılaştırmalı çalışma ziyaretlerinin anahtar bir yönü budur.

Ayrıca web sitemizde bulabileceğiniz araştırma ve değerlendirme belgelerini de derliyoruz. Çeşitli konularda çok sayıda yazı, analiz belgesi ve brifingimiz var. İçeriği çok geniş olduğu için web sitemize bakmaya değer. Bu yazılar çok büyük deneyime sahip ve çatışma çözümü alanında dünya lideri olan kişiler tarafından yazılıyor.

Faaliyetler açısından süreklilik önemlidir. Bu grupla ilgili güzel olan şey bunu bir çizelgeyle gösterebilmemizdir. Geçtiğimiz yıl ilk spesifik gençlik katılım etkinliğimizi gerçekleştirdik; şimdi çatışma çözümü konusundaki gençlik katılımı ile ilgili bir dizi etkinlik oluşturuyoruz ve bu da DPI'nin çalışmalarının başından sonuna kadar görebileceğimiz bir şeydir. Medya grubundaki gazeteci grubumuzla ilişkili çekirdek gruplarımız var ve şimdi iş adamları ve bir kadın grubumuz da var. Yalıtılmış bir etkinlik düzenleyemeyeceğimizin farkındayız; süreklilik sağlamak ve tartışmaların sadece bir etkinliğin ötesine geçerek devam etmesi önemlidir. Aynı şekilde, bir etkinliğin ardından topladığımız bilgileri yaymaya çalışıyoruz. Bunu transkripsiyonlar, araştırma raporları, özet raporlar ve diğer yöntemlerle yapıyoruz ve bunları Uzmanlar Konseyi ve diğerleri de dahil olmak üzere çok sayıda insanı içeren ağımızda dağıtıyoruz. Bu kişiler aynı zamanda materyallerimizi kendi ağlarına da iletiyorlar. Transkripsiyonlarımızı yazarken olabildiğince şeffaf olmaya çalışıyoruz; ürettiğimiz bilgilere herkesin ulaşabileceğine dair hesap

verebilir olmak ve bunu güvence altına almayı istiyoruz.

DPI'nin etkisi insanları bir araya getirmek, sınırları yıkmak ve 2011'de tanımladığımız bilgilerdeki bu boşluğu doldurmaktır. Şu sıralar çatışma çözümü Türkiye'de daha iyi anlaşılan bir terim. Bazı şeyler hakkında daha derinlikli tartışmalar yapıyoruz, daha fazla ayrıntıya giriyoruz ve bunu yapmaya devam edeceğiz. Bugün burada beraber olduğumuz bu yeni gençlik grubu da dahil olmak üzere, büyümeye devam ettikçe diyalogun temellerini genişletmeye de devam edeceğiz. Yaptığımız tartışmalar üzerine yenilerini inşa etmeye devam edeceğiz. Geldiğiniz için çok teşekkür ederiz ve soru sormaktan çekinmeyin. Bu geziye devam ederken hepimizi biraz daha yakından tanımayı dört gözle bekliyorum.

Esra Elmas, Türkiye Programı Başkanı, DPI

Esra Elmas, kapsayıcı diyalog ve bunun DPI için öneminden söz ederken

Esra Elmas: David, DPI'ın nasıl kurulduğuna dair bize iyi bir özet sundu. Şimdi size biraz Türkiye programından bahsedeceğim.

Belki de öncelikle Kerim Yıldız ve onun kim olduğu hakkında konuşmalıyız. Kerim Yıldız 1980'den beri İngiltere'de yaşıyor. Bizim ülkemiz dört darbe yaşadı, son girişimle bu beş oldu. Her birinde bazı gençlerimizi kaybettik. Birçoğu ya öldü ya da yurtdışına gitti, ama tabii ki yurtdışına çıktıklarında Türkiye

hakkında düşünmekten vazgeçemediler ve bu nedenle dünyanın her yerinde Türkiye üzerinde çalışan insanlar var. Buna hem farklı ülkelerden hem de Türkiye'den insanlar dahil.

Patrona yağcılık yapıyormuşum gibi görünmek istemiyorum. O bir avukat ve bir avukat için insanlardan ziyade prensipler önceliklidir. Bu ne yazık ki Türkiye'de alışkın olduğumuz bir şey değildir ve dünyanın çoğu yerinde de durum böyledir. Herhangi bir şey yapabilirsiniz ve bir terörist olarak etiketlenebilirsiniz ve ne yazık ki her şey o günün şartlarına bağlıdır. Hepiniz profesyonelsiniz, sosyal hizmet uzmanı, akademisyen veya gazetecisiniz ya da bakanlıklar veya siyasi partilerde çalışıyorsunuz. Toplumun farklı kesimleriyle iletişim halindesiniz. Toplumla irtibat halinde olmazsanız, işlerinizi iyi yapamazsınız, bu yüzden DPI'ın bana ne öğrettiğini size söyleyerek başlayayım.

DPI deneyimim benim için ikinci bir doktora gibiydi. Türkiye'de bir şeyi anlamakla bir şey olmak arasındaki çizgiler bulanıktır veya yanlış yorumlanmıştır. İnsanlar, eşcinsel birini anlarsanız, eşcinsel olacağınızı veya bir kadını anlarsanız, kadın olacağınızı düşünür vb. Fakat bizden farklı olanlar için bu empatiye ve anlayışa ihtiyacımız var. Diğer insanlarla bağlantı kurmalıyız. Bu DPI'ın bana öğrettiği bir şeydir. DPI'ya katılmadan önce bile kendimi açık fikirli biri olarak görürdüm, ancak DPI ile çalıştığım dan beri farklı bir durumda hoş görmeyeceğim insanları hoş görme ve anlama konusunda çok ilerledim. Sizden farklı olan insanları anlamak zordur ve hepimizin kör noktaları vardır. DPI bana bu insanlarla konuşmayı öğretti. Sonuç olarak, ümitsiz vakalar olduğuna inandığım insanlarla bile barış için temelleri birleştirme ve inşa etme umudunun olduğunu

gördüm. Bu bir klişe gibi geliyor ama klişeler gerçeğe dayanıyor.

Türkiye programı dışında başka programlarımız var. David'in özetlediği gibi, farklı yöntemlerimiz bulunuyor. Karşılaştırmalı çalışma ziyaretlerimiz var ve bazen gazeteciler, akademisyenler ve diğer mesleklerden insanları başka ülkelere götürüyoruz veya başka ülkelerden insanları alıp Türkiye'ye getiriyoruz. Bu çok önemlidir, çünkü her çatışmanın kendi konteksti var, fakat aynı zamanda benzerlikler var ve hepsi hayatta kalanlara kendi zorluklarını getiriyor. Nereye giderseniz gidin, acı acıdır, kayıp ise kayıptır.

Geçmişteki hatalardan, özellikle de uluslararası örneklerden öğrenmeye çalışıyoruz. Uzun süredir Türkiye hakkında hiç konuşmadık ve bu Londra'da olmanın hem avantajı hem de dezavantajıdır. Türkiye'de sivil toplum siyasete göre konumlandırılmıştır, ancak biz bu kontekstin dışındayız ve bu bizim için bir avantajdır.

Her zaman siyasi yelpazenin her yerinden insanları çalışmalarımıza dahil etme ilkemiz olmuştur. Bazen insanlar neden belirli bir konuğu davet ettiğimizi sorgularlar, ancak birkaç yıl sonra katılımcılarımız bu farklı insanlarla tanışmanın ne kadar iyi olduğu gibi yorumlar yaparlar. Birbirlerini tanımaları sayesinde birçok sorunlarını çözebildiler. Uzun bir süredir Türkiye hakkında konuşmak istemedik. Türkiye'de insanlar Türkiye hakkında o kadar fazla konuşuyorlar ki bu onlarda bir tür körlük yaratıyor, bu yüzden Türkiye hakkında konuşmamanın daha iyi olacağını düşündük. Ancak, elbette, Türkiye zihnimizin arkasındadır. Kavrayışımıza yardımcı olmaları için diğer örnekleri kullanabiliriz. Kuzey İrlanda'da nasıl bir "barış duvarı" olabileceğini anlayamadım. Katolik ve

Protestan topluluklar arasında, geceleri kapıları kilitli olan fiziksel duvarlar var. Kendime sordum, barış bu mudur? Güney Afrika'da duvarlar yoktu. Çatışma çözümü hakkında konuştuğumuz zaman ideal bir çözüm vaat etmiyoruz. Bir çatışmaya son veremesek bile, onu nasıl yatıştıracağımızı öğrenebiliriz. Nihai amaç barış, fakat bireysel eylemlerimizle buna katkıda bulunabiliriz. Bu sadece retorik değil, gerçektir. Kuzey İrlanda'ya gittiğimde ne tür bir barışın "barış duvarlarına" ihtiyaç duyduğunu sordum, hiç olmazsa "barış duvarının" şiddeti ve nefreti azaltmaya katkıda bulunduğunu düşündüm. Bu, barışın basmakalıp örneklerini geliştirmememiz gerektiğini fark etmemi sağladı.

İş adamları, kadınlar, sivil toplum temsilcileri, politikacılar ve diğerleri dahil olmak üzere çeşitli gruplarla birlikte çalışıyoruz ve bunları ayrı ayrı ve birlikte inceliyoruz. Toplantılar tekil etkinlikler değil; süreklidirler. Bugün burada hem toplantılarımıza daha önceden katılanlar hem de yeni katılanlar var. Bu değerlidir, çünkü geçmiş deneyimler yeni katılımcılarla paylaşılabilir.

Kerim'den alıntı yaparsam: 'demokrasiz barış olabilir, ancak barış olmadan demokrasi olamaz'. İnsanlara her zaman barışı süper-insanların yaratmadığını, barışın sıradan insanların bireysel katkılarıyla yaratıldığını hatırlatıyoruz. Barış dışarıdan gelmeyecek. Koşullar zaman içinde değişti, çeşitli gruplar bizi hedef aldı ve kabiliyet ve becerilerimizle durumu yönettik. Bireylere değil, ilkelere bağlı olma avantajı sayesinde hayatta kaldık. Temmuz 2016'da Ankara'da bir grup kadınla bir toplantı yaptık. Darbe zamanında gelen ve darbeye tanık olan iki İrlandalı misafirimiz vardı ve bu durum bize toplantıya devam edip etmememiz

gerektiğini sorgulattı. Sonunda diyalogun askeri darbeye karşı en iyi savunma olduğuna karar verdik. DPI'nın ağında çok farklı insanlar var ve bazıları arasındaki tek benzerlik barış için çalışmak istiyor olmaları. Özetlerimizi okumanızı ve sosyal medyada bizi takip etmenizi tavsiye ediyorum. Aklınıza gelebilecek sorulara cevap vermek benim için bir zevk olacak.

Katılımcı: DPI'ı çok merak ediyorum. Bir yandan, politik yelpazeden önde gelen aktörleri bir araya getiriyorsunuz, öte yandan STK'ları ve medya sektöründeki insanları da dahil ediyorsunuz. Ayrıca bazı yasal unsurlarınız da var. Bu bir tür barış aktivizmi midir? DPI ne yapıyor?

Esra Elmas: Bizler Uluslararası Af Örgütü veya benzeri gruplar gibi sivil toplum aktivistleri değiliz. Koşullar veya kontekstten bağımsız olarak, ister diktatör ister demokrat olsun, her türlü aktörle temasa geçmemiz gerektiğini savunuyoruz. Her türlü görüş tek bir yerde toplanabilmelidir. Bizler sivil toplum aktivistleri değiliz ve politik aktörlerden hiçbir görev üstlenmiyoruz. Partilerle hiçbir bağ kurmuyoruz ve bu bir avantajdır. Hiçbir parti bizi çevrelerinin bir parçası olarak görmez, ancak aynı zamanda bizi de kapsarlar. Dünyadaki bütün askeri çatışmaların siyasi yollarla çözülebileceğine inanıyoruz. Bu bir hakikattir. Bizler bu fikri yaymak ve insanların bunun mümkün olduğunu anlamalarını sağlamak istiyoruz. Cumhurbaşkanı'ndan siyasi partilere ve sivil topluma kadar her türlü insanla işbirliği yaptık. Her türlü insana ve kuruluşa katkıda bulunacakları bir şey olduğunu hatırlatmak istiyoruz.

Kerim Yıldız: Burada STK kavramı konu ile ilgilidir. Yerel veya

uluslararası bir STK'nın rolleri farklı olacaktır. DPI'nın avantajı bizim hem yerel hem de uluslararası olmamızdır. Bizim gibi sivil toplum kuruluşları yeterli kaynak olmadan sadece finansman olarak değil, aynı zamanda uzmanlık açısından da hiçbir şey yapamazlar. İlk adım, Esra'nın belirttiği gibi bağımsızlaşmaktır ve ikinci hedefimiz ise, bir barış sürecini desteklemek için diyalogun temellerini genişletmektir. Bu, arabulucuların desteklenmesi, anayasa taslaklarının hazırlanması, öneri verme vb. gibi çeşitli yollarla yapılır. Bence DPI budur.

Buradayken bir şeyi tekrarlamak istiyorum. Bazılarımız, Türkiye'deki durumun oldukça zor olduğunu ve yakın gelecekte yeni bir barış süreci olasılığının olmadığını düşünüyor. Bir şeyi her zaman tekrarlıyoruz - son on, on beş yıl içinde Türkiye'deki yönetimler, Kürt tabusundan Ermeni tabusuna kadar tüm tabuları kırmaya başladı. Bu bizim için önemli ölçüde bir temel oluşturdu. Bugün ve yarın bu temel üzerinden hareket edebiliriz. Esra'nın vurguladığı gibi en önemli şey durumun ne kadar zor olduğu değil, diyalogu desteklemeye ve diyalog için fırsatlar sunmaya devam etmemiz gerektiğidir. Bu DPI'nın üzerinde durduğu temel şeydir.

Esra Elmas: Bir ülkede bir barış anlaşmanız olduğunda insanların sürekli barış hakkında konuştuğunu ve barışı desteklediğini hatırlamak da önemlidir. Ancak, insanlara ne tür bir barış istedikleri gibi spesifik sorular sorduğunuzda, cevap almak zordur. Bir ülkede sorunlu bir dönem yaşanırken, aniden bir sessizlik olur ve sadece birkaç grup barış hakkında konuşur. Çatışma çözümü alanında çalışan bir STK iseniz, ilkeniz özellikle de en zor zamanlarda bile barış hakkında konuşmak olmalıdır. Bu çok önemlidir. Çünkü

bir ülkede huzurlu bir iklime varken, barış hakkında konuşmak kolaydır. Bazen insanlar bize ne yaptığımızı soruyorlar ve Türkiye’de hiç umut olmadığını söylüyorlar. Ancak, bu sorunlu zaman en çok çalışmamız gereken zamandır. Genellikle zor zamanlarda bazı seslerin güçlendiğini duyarsınız. Gene Kerim’in de dediği gibi, Türkiye’de gerçek bir süreç yaşadık ve temeli inşa ettik. En önemlisi de bunun Türkiye’de halkın uzun dönemli bir talebinin sonucu olmasıdır. En sonunda, politikacılar halkın tüm talep ve beklentilerini duyma sorumluluğunu üzerlerine aldılar. Şimdi süreç donmuş durumda, ancak dünyanın farklı yerlerine gittiğinizde gerilemelerin normal olduğunu görüyorsunuz. Türkiye’de sürecin bittiğini düşünüyoruz, ancak bu doğru değil. Bunun gündemimizin çok önemli bir parçası olduğunu hatırlamamız gerekiyor.

Son olarak, gençliğin rolü hakkında bir şey söyleyeceğim. Kerim’in başlangıçta açıkladığı gibi gençlerin önemi hakkında sık sık konuşuyoruz, ancak resmi olarak onaylanmıyorlar. Genellikle tam tersi olarak birçok ülkede çatışmaların nedeni olarak olumsuz olarak tanınıyorlar. Bugün nihayet UNSCR 2250’e sahibiz ve şimdi olumlu bir yaklaşım sergileyen ve gençlerin çatışmayı önleme konusunda oynayabilecekleri olumlu rolden bahseden bu karara sahip olmamız olumlu ve bu ziyaret sırasında Gal deneyimi aracılığı ile bu konulardan bahsedeceğiz. Konumuz sadece yetki devri veya dil hakları değil, fakat Galler açısından bunlar ana temalardır. Kuzey İrlanda veya Güney Afrika’daki temalar farklıdır.

David Murphy: George sunumunu yapmadan önce şimdi kısa bir ara vereceğiz.

Sabah oturumu sırasında katılımcılar.

Gençlerin Çatışma Çözümüne Katılma

Deneyimlerinin Paylaşımı

George Marrash, Kurucu Üye, Küresel Genç Liderlik Konseyi, Ortak Zemin Arayışı

Londra, Demokratik İlerleme Enstitüsü Bürosu

David Murphy: Küresel Genç Liderlik Konseyi'nin kurucularından olan George Marrash'a hoş geldiniz diyorum. George barış inşası ve çatışma çözümlerinde yer aldı ve bunun önemli kısmını sabah bahsettiğimiz UNSCR 2250 oluşturuyor. George, bazı hikâyeler ve deneyimler paylaşacak, gençlerin çatışma çözümü ne nasıl katılabileceğini gösterecek ve UNSCR 2250'nin nasıl açığa çıktığını ve ne kadar verimli olduğunu paylaşacaksınız.

George Marrash: Hepiniz Londra'ya hoş geldiniz. Beni ağırladığınız için teşekkür ederim. Çatışma çözümü ve çatışmayı önleme hakkında konuşurken, sadece bunları şekillendiren gerçekler, kurallar ve yasalar hakkında konuşmaktan ziyade bazı hikayeleri sizinle paylaşmayı düşündüm. Suriye'de çatışmayı önlemeyi deneme sürecimdeki çalışmamın hikayelerini sizinle paylaşmaya karar verdim. Bazı deneyimlerimi, 2250 sayılı Güvenlik Konseyi Kararını nasıl öğrendiğimi ve bunların ne gibi değişiklikler yarattığını sizlerle paylaşacağım. Soru sormanız için size fırsat tanıyacağım.

George Marrash, Kurucu Üye, Küresel Genç Liderlik Konseyi, Ortak Zemin Arayışı

2012 yılında Suriye’de savaş başladı. Pek çok insan korkuyor ve ülkeyi terk etmeye çalışıyorlardı; bu nedenle şu an Türkiye’de birçok Suriyeli var. Birçoğu Lübnan, AB ve farklı birçok yere kaçtı. Ülkeyi terk etmek isteyenlerden biriydim ve Almanya’da eğitimime devam etmek için başvurular yapıyordum. Elçilik randevumu beklerken - birçok insan ayrılmaya çalıştığı için randevu almak neredeyse 6 ayımı aldı - British Council tarafından tasarlanan, insan hak ve görevlerinden ve insanların topluluklarında nasıl aktif olabileceklerinden bahseden Aktif Vatandaşlık adında bir atölyeden haberdar oldum. Atölyeye katıldıktan sonra Alman Büyükelçiliği ile olan randevumu iptal ettim, çünkü ülkede yapmam gereken şeyler olduğunu ve öylece bırakıp gidemeyeceğimi fark ettim. Aktif Vatandaşlık eğitimi veren Mobaderoon adlı bir organizasyonla tanıştım. Organizasyonlarının hikayesi aslında çok ilham verici.

Başlangıçta sadece iki kadınlar, dünyada ve Suriye'deki insanlara liderlik ve aktif vatandaşlık eğitimi vermek istediklerine karar veriyorlar. Şehirlere seyahat ediyorlar, insanlarla konuşuyorlar ve insanları çalışmalarına dahil etmeye çalışıyorlar. Aktif Vatandaşlık programına katılanlardan biriydim. Onlarla çalışmaya, gençler arasında liderlik ve barışın inşasını teşvik etmeye ve aynı zamanda nasıl birlikte yaşayabileceğimizle ilgilenmeye başladım. 2013-2014 yılları arasında çoğunlukla gençlerle çalışıyordum ve topluluklarını ve içinde buldukları kontekstlerini anlayabilen çok sayıda inisiyatif ve kişi ile, ve girişimler ve sosyal eylem projeleri yoluyla tepki verebilen birçok kişiyle bağlantı kurduk.

İlk barış inşası atölyesine Lübnan'da 2014'te katıldım. Suriye'nin dört bir yanından daha önce hiç tanışmadığım birçok insan vardı; bazıları rejimi destekliyordu, bazıları farklı şehirlereydi. Müslümanlar, Hıristiyanlar, ateistler, Kürtler, Ermeniler ve diğerleri vardı. Aslında bu benim için bir şoktu. Aynı odada, aynı anda, bu kadar farklı tarzda insanla hiç konuşmamıştım ve birbirimizi öldürmedik. Gerçekten atölyede tanıştığım insanlar çok ilham vericiydi ve bu bilgiyi ülke çapında yaymak istediğimize karar verdik. Tehlikeli şehirlere ve hoş karşılanmayacağımız yerlere gitmeye karar verdik. «Barış için Mumlar» adında bir şey başlattık. Bazı mumlar yaptık, Suriye'deki farklı şehirlere gittik ve mumları görmeleri için insanları bir araya getirdik. Amacımız, farklılıklarına rağmen aynı odada bulunmaları, mumlara ve ne kadar güzel olduklarına odaklanmalarıydı. Büyük bir kitabımız vardı ve insanlardan farklı şehirlere insanlara mesaj yazmalarını istedik. Her şehirde bulunduğumuz iki gece boyunca savaşı unuttular, farklılıklarını unuttular ve bu nedenle bir araya geldiler. Gezi, insanları bir araya

getirmek için çok önemliydi ve şehirler arasında bir miktar barış yarattı. İnsanlar şiddetten kaçmak için şehirler arasında hareket ediyorlardı ve bu, yeni gelenler ile şehirlerde yaşayan insanlar arasında bazı çatışmalara neden oluyordu; çünkü bunlar daha önce hiç birlikte yaşamamış ve birlikte yaşamaya zorlanan insanlardı. Gezi, insanlar arasında harika bir atmosfer yarattı.

2015 yılında, insanlara bizleri ayıran şeylerden daha çok ortak noktamız olduğunu göstermek için “insanlık ile bağlantılı” sloganı olan “*Linked*” (Bağlantılı) adlı bir organizasyon başlatmaya karar verdim. Organizasyon şehirler içindeki farklı kuruluşlar arasındaki çatışmaları önlemeye başladı. Kuruluşların hepsi farklı şekillerde barışı sağlamak için çalışıyorlardı, fakat aslında birbirleriyle rekabet etmeye başlamışlardı. İnsanlar fonlar için kavga ediyorlardı ve aslında barışın inşası yerine çatışma yaratıyorlardı. Onları bir araya getirip bölünmeleri birleştirdim. Aynı proje üzerinde çalıştık ve bunu ‘İnsanlıkla Bağlantılı’ olarak adlandırdık. *Linked* çatışma önleme konusundaki uzmanlığını şehirdeki diğer insanlarla da paylaşabildi. İnsanlar Suriye’deki diğer şehirlerden kurulduğumuz alana geldiklerinde barınaklarda kalmak zorunda kaldılar. Sıradan vatandaşlar bu barınakların sahibiydi, çünkü hükümetin kendi barınaklarını inşa etmek için yeterli parası yoktu. Bu yüzden, barınak sahipleri birkaç yıl sonra bu evlerin kazandırabileceği kira parasına ihtiyaç duyduklarından evleri geri istediklerine karar verdiler. Evlerdeki insanlar, diğer şehirlerdeki çatışmalardan kaçtıkları için parayı ödeyemediler ve bu nedenle aralarında bir çatışma başladı. Evlerdeki insanlar ayrılmak istemediler ve evlerin sahipleri ise evlerini geri istediler. Ne hükümet, ne de camiler ve kiliseler gibi bölgedeki ana taraflar hiçbir şey yapamadılar. 22 veya

23 yaşındaki beş kişiden oluşan *Linked'den* kişiler herkesle ayrı ayrı bireysel olarak konuşabiliyor ve ne istediklerini anlayabiliyordu. Evlerde yaşayan insanlar, gidecek başka yerleri olmadığı için evlerde kalmak istediler. Evlerin sahipleri kirayı istedi. Aralarında arabuluculuk yapabildik ve evlerini uygun şekilde kiraladıklarından emin olmak için devlete kayıtlı olan yasal sözleşmeleri elde ettik ve orada yaşadıklarından ve sahiplerine biraz para ödediklerinden emin olduk. Bu alandaki çatışmayı sadece insanlarla konuşarak ve onları bir araya getirerek bitirdik.

Aynı zamanda *Linked*, toplumsal cinsiyete dayalı şiddet üzerinde çalışıyordu ve insanlara yönelik şiddeti cinsiyet temelinde sürdürmenin yanlış olduğu görüşünü destekliyordu. Gençlerle, kadınlarla, erkeklerle ve herkesle konuşuyorduk. *Linked*, engelli insanların sürece dahil edilmesi ve insanların birbirlerini anlaması ve barışın inşasında birbirlerine yardım etmesi için bir araya getirilmesi üzerine de çalışıyordu.

2016 yılında *The Peace Makers* (Barış Yapıcılar) organizasyonunu Suriye hükümetine kayda geçirttik. Suriye'deki kayıtlı ilk barış inşa organizasyonuydu. Hükümeti barışı inşa etmemiz gerektiğine ikna etmek iki yılımızı aldı. O zamana kadar ülkede barış olduğuna ve sorunun çatışma yaratan birkaç terörist grup olduğuna inanıyorlardı. 2014-2016 arasında barışın inşasının önemine inanmaya başladılar ve sonunda organizasyonu tescil ettiler. 2010'dan bu yana Suriye'de tescil edilen barışın inşasına yönelik çalışmalar yürüten ilk organizasyon oldu ve bu büyük bir başarıydı.

2017 yılında, gençlik ve barış inşası konusunda küresel bir eğitmen

eğitimi olan Hindistan'daki bir atölye çalışmasına katılmak için aday gösterildim. Bu bir dönüm noktasıydı, çünkü UNSCR 2250 hakkında bir şeyleri burada öğrendim. Daha önce bunu bilmiyorduk. Gençliğin önemini kabul etme konusunda diğer insanları motive eden kişiyle tanışmayı başardım. İspanya'dan gelen ve barış inşasının önemini ve gençlerin buna nasıl katılması gerektiğini bilen ve buna inanan bekâr bir kadındı. Barış inşası alanında çalışan 5 veya 6 kişiyi topladı ve fikirleri ile birlikte New York'a gittiler. Ancak onlara bir toplantı çağrısının üye bir devlet tarafından yapılması gerektiği söylendiği için, BM Güvenlik Konseyinin toplanması için çağrıda bulunamadılar. Ardından Ürdün'e gitmeye karar verdi. Orada yüksek otoriteye sahip insanlarla tanışabildiler, onları toplantı çağrısı yapmaya ikna ettiler ve bunu gerçekleştirebildiler. Bunun şaşırtıcı tarafı, BM Güvenlik Konseyi üyelerinin tamamının evet oyu vermesiydi. Herkes karardan mutlu oldu ve destekledi. Bu bilgiyi Suriye'ye götürdüm ve insanlara yaptığımız tüm işlerin bu kararla kapsandığını ve korunduğunu söyledim. İki yılı hükümeti bir barış inşa örgütü kurmaya ikna etmeye çalışarak geçirdim ve bunu kabul etmek istemediler, ancak UNSCR 2250'yi öğrendiğimiz zaman, hükümete tüm ülkeleri dünya çapında barış inşasına katılmalarını sağlamak için yasal olarak bağlayıcı bir şeyin var olduğunu söyleyebildik. Onlara, gençler olarak yardım etmek istediğimizi, yardım etmemize izin vermeleri gerektiğini, aksi halde yükümlülüklerini yerine getirmede eksik kalacaklarını söyleyebildik. Bu şekilde onları ikna edebildik. Suriye'deki birçok insana UNSCR 2250'yi tanıtıyordum. Birçok insan motive oldu ve barış inşası faaliyetlerini koruyacak bir şeyler olduğu bilgisi ile teşvik edildi.

2017 ile 2018 arasında Suriye’de yaklaşık 30 yeni kayıtlı kuruluş vardı. Bu grupların bir parçası olarak yaklaşık 7.000 gönüllü vardı. Yalnız Mobaderoon’da yaklaşık 4.000 kişi vardı, bu yüzden diğer kuruluşlarda çalışan yaklaşık 3.000 kişi daha vardı. Sadece Mobaderoon tarafından desteklenen 368’den fazla sosyal eylem projesi vardı, diğer organizasyonlar da diğer projeler üzerinde çalışıyordu.

Tüm bunlardan son olarak çıkarabileceğim şey, öncelikle barışın mümkün olduğu ve sizlerin onun yaratılmasında esas olmanızdır. İkincisi, liderliğin bulaşıcı olmasıdır. Bir şeye inanan bir kişi 1000 kişiyi inandırmak için yeterlidir. Bunu Mobaderoon’un başlama şeklinde görebiliriz. Sadece 2 kadın ile başladı ve şimdi yaklaşık 4,000 üyemiz var. Bunu UNSCR 2250’de de görebiliriz. Sadece bir kişi bu kararı oluşturma fikrine sahipti, başka biri insanları motive edebildi ve hatta ülkeleri yasal olarak bağlayıcı bir kararı kabul etmek için motive edebildi. Herhangi bir sorunuz varsa cevaplamaktan mutluluk duyarım.

Katılımcı: Önümüzdeki beş yıl için gelecek planlarınızdan biraz daha bahsedebilir misiniz?

George Marrash: Amacım, diğer insanları ve gençleri motive etmek için yaptığım barış inşası çalışmalarına ve barış inşasını desteklemeye devam etmek. Bu süreç Global Genç Liderlik Konseyi’nin kurucu üyesi olduğum için Ortak Zemin Arayışı ile başladı. Dünyanın dört bir yanından birçok insanı katmaya ve onlara ses vermeye çalışıyoruz. Dünyanın farklı ülkelerinde ses çıkaramayan veya seslerini duyuramayan birçok insan var. Biz onlara ses vermeye ve

diğer kuruluşları bu insanları dinlemenin önemine inandırmaya çalışıyoruz. Önümüzdeki beş yıl boyunca bunu yapacağım.

Katılımcı: Şu anda Mobaderron’ın içinde misiniz?

George Marrash: Evet, onlarla gönüllü olarak çalışıyorum ve iletişim kurma ve başvuruda bulunma konusunda onlara yardım ediyorum. Onlardan ayrılamam. Orası ülkemde sesimi çıkarabildiğim ilk yerdi ve onlara rastlamadan önce hiçbir şey yapamaz haldeydim. Onlara çok sadığım, bu yüzden şimdi benim için çok önemli olduklarından dolayı onlara zaman ayırmak istiyorum. Yaptıkları işi anlıyorum çünkü bunun bir parçasıydım.

Katılımcı: Suriye’deki faaliyetleri hakkında daha fazla bilgi verir misiniz?

George Marrash: Suriye’de çok ilgilendiğim ve üzerinde çalışmaktan mutlu olduğum bir şey var. Ülke içinde yaşayan Suriyeliler ile ülke dışında yaşayan Suriyeliler arasında büyük bir fark olduğunu gördük. Örneğin, Türkiye’de yaşayan insanlar artık çeşitli özgürlüklere sahipler; her şey yeni, ileri düzeyde ve demokrasiye sahipler. Suriye’de yaşayanlara göre farklı bir atmosferde yaşıyorlar. Bu meseleleri tartışmak için bu grupları bir araya getirmenin önemli olduğunu düşünüyoruz ve bunu yapmak için Lübnan’da atölyeler düzenlemeye çalışıyoruz. Bu grupları geleceğe hazırlamak istiyoruz. En sonunda ülkeye geri dönmemiz gerekecek ve sonsuza dek yurtdışında kalamayız. Bu çalışmadan gurur duyuyorum, çünkü ülkeden ayrılana kadar bu meseleleri düşünmedim ve şimdi farkları hissedebiliyorum. Artık Suriye’de yapamadığım şeye, yani

istediğim her şey hakkında konuşma özgürlüğüne sahibim. Bunlar, sahip olduğumuz farklılıklardan bazıları ve şimdi bunun hakkında başkalarıyla konuşmaya başlamak birincil derecede önemli. Mobaderoon harika şeyler yapıyor. Web sitelerinde de yer alan sizinle paylaşabileceğim birçok etkinlik var.

Katılımcı: Sunumunuz için teşekkür ederim. Türkiye'deki mülteci sorunuyla, özellikle Suriyeli mülteciler konusuyla ilgileniyorum. Suriye dışında yaşayan Suriyeliler arasında etnik, mezhepsel veya başka türlü olabilen bölünmeler var. Bunu daha önce düşünmemiştim; ancak, ideolojik, etnik, dini veya dilsel farklılıkları olan Suriyeli mülteciler arasında çatışma çözümü kontekstinde Türkiye'de bir şeyler yapmak ilginç olurdu. Harika bir fikir olurdu - bilmiyorum, belki de zaten bununla ilgilenen organizasyonlar vardır.

George Marrash: Bu konuda çalışan bazı kuruluşlar var. Size katılıyorum ve ne demek istediğinizi anlıyorum. Bu konuda çalışan birçok örgüt var, ancak Türkiye'de barışı tesis etme ve çatışmaların önlenmesi için çalışma hakları olduğunu sanmıyorum. Bunu yapmaya hakkınız var; bu sizin kontekstiniz ve ülkeniz. Bu insanlar aktif vatandaşlık, liderlik, gelişme ve onlara ev sahipliği yapan toplulukta nasıl kibar davranacakları hakkında bilgi edinme hakkına sahipler. Ancak, çatışmayı önlemek için, içindeki her şeyi anlayabilmeniz için, o bölge ve topluluktan olmanız gerekir. Bu yüzden *Linked* ile var olan çatışmaları çözebildim, çünkü kendi ülkemdi ve memleketimdi. Bunu birlikte yapmakla görevli olduğumuza inanıyorum, ancak konteksti ülkeye yeni gelen birinden daha çok anlayabildiğiniz için sizin tarafınızdan daha

büyük bir katkı gelmesi gerekiyor. Bunu yapacak gücünüz var. Bunu sız sizler asla yapamayacaklar.

Katılımcı: Çalışmalarınız sırasında ne tarz zorluklarla karşılaştınız?

George Marrash: Çok fazla zorlukla karşılaştık. En büyük zorluklardan biri işimizi desteklemedikleri için hükümetten geldi. Çoğu zaman diğer kuruluşların yasal kapsamına girmek zorunda kaldık. Organizasyonumuzu kırsal Şam'a kaydetmemize izin verilmedi ve bunun nedenini bilmiyorum. Her zaman işimizi kapsayan bir organizasyona sahip olmak zorunda kaldık. Birçok destekçimizin olması harika bir şey, ancak her zaman başka organizasyonlarla çalışmak zorunda olmak ideal bir şey değil. Suriye'de seyahat etmek de çok zordu. Suriye içinde elçiliklerimiz yok. Her seyahat etmek zorunda kaldığımda vizeye başvurmak için Lübnan'a gitmek zorunda kaldım. Yaptığım her seyahat için farklı belgelerle altı kez ileri geri seyahat etmek zorunda kaldım. Finansman da bir sorun. Yeterli kaynağımız yok ve hükümet, hükümet onayı olmadan BM'nin kuruluşlara fon sağlamasına izin vermiyor. Bu yüzden BM fonlarını alamıyoruz. Bunlar ana zorluklar.

Kerim Yıldız: Hâlâ Suriye'ye gidiyor musun?

George Marrash: Oraya seyahat edemem çünkü zorunlu askerlik hizmetim var. Eczane eğitimimi Suriye'de tamamladım ve askerliğimi bir kez daha erteleyemiyorum. Burs almak için başvurup Birleşik Krallığa gelmek zorunda kaldım. Ama geri dönüp yaptıklarımız üzerinde çalışmaya devam etmek istiyorum.

Kerim Yıldız: Suriye hükümeti, onlara UNSCR 2250'yi sununca nasıl tepki verdi? Desteklediler mi?

George Marrash: Sorun şu ki 2017'den önce bunu bilmiyordum. Ondan önce tanıtımını yapmadılar. Ancak, bir kez bunu öğrendiğimde ve onlara haklarımın farkında olduğumu söylediğimde, bunu kabul ediyorlardı, çünkü öyle yapmaları gerekiyordu. İmzalayıp imzalamamalarına bakmaksızın bunun yasal olarak tüm devletler için bağlayıcı olduğunu düşünüyorum. Bu yüzden, belki istememiş olsalar bile bu Suriye'ye uygulanabilirdi. Şu anda Suriye'de bu tür şeyleri imzalayacak zamanları olduğunu sanmıyorum, başka sorunları var. Ancak bu yasal olarak bağlayıcı, bu yüzden kullanabildik. Başkalarına organizasyonlarını UNSCR 2250 kapsamında tescil etmelerine yardımcı oldum. Bu konuda konuşmaya devam ettik ve hiç kimse bizi durdurmadı ya da faaliyetlerimizi sürdürmeyeceğimizi söylemedi. Hoşlanmasalar bile buna izin verdiler. Destekleyici olup olmadıklarını bilmiyorum, ancak işimizi kabul ediyor ve kolaylaştırıyorlar.

David Murphy: Açıkçası, karar 2015 yılında onaylandı. Şimdi, insanlar bunu öğreniyor ve bu ivme kazanıyor. Önümüzdeki 5 yılda onun istikameti ne olmalı? Bu sadece mesajı yayma ve daha fazla insanı dahil etme meselesi midir, yoksa gidilmesi gereken başka istikametler olduğunu düşünüyor musunuz?

George Marrash: Herkes UNSCR 2250 hakkında bir şeyler duyana kadar bekleyemem. Gençler genellikle savaşlarda savaşan insanlardır. Bir hükümet savaşmak istediğini söyleyebilir, ancak silahları olan ve çatışmaları devam ettiren gençlerdir. Savaşları

durdurmanın ve barış yaratmanın onların rolü olduğunu bilmeleri gerekiyor. Orta Doğu'da, Kuzey Afrika'da ve Asya'da bunu henüz bilmeyen birçok ülke olduğundan, bunu dünyada tanıtmak için 5 yıldan daha fazlasına ihtiyacımız olacak. Hâlâ insanları teşvik etmek ve herkese barış inşasına katılma güçleri olduğunu söylemek zorundayız. Onlara barışı inşa etme hakları ve görevleri olduğunu söylemek zorundayız. Tüm bu aktiviteleri gençlerin seslerini katmak ve kararı tanıtmak için destekliyorum. Bunu yapacak araçları yoksa insanlara barış inşa etmelerini söylemek yeterli değildir. Küresel Genç Liderlik Konseyi, gençlere sahip oldukları araçları kullanabilmeleri için onları bu fırsatı sunmaya çalışıyor ve seslerini duyurabilecekleri yerler bulmaya, girişimleri ve sosyal eylem projeleri için fon bulmaya çalışıyorlar.

Katılımcı: Peki, Ortadoğu gibi belirli bir bölgeye mi odaklanıyor musunuz?

George Marrash: Dünya çapında çalışan Küresel Genç Liderlik Konseyi'nin kurucu üyesiyim. Dünyadaki barış inşasına odaklanıyorum.

David Murphy: Çok teşekkürler George. UNSCR 2250'nin dünyadaki gençlere ayağa kalkmaları ve çatışmaları çözme ve barışı sağlamada anlamlı aktörler olmaları için verdiği gücü ve sizin deneyimlerinizi duymak gerçekten ilginç ve faydalı oldu. Geldiğiniz için teşekkür ederim. Öğle yemeğinden sonra Dışişleri ve Milletler Topluluğu Bürosuna gideceğiz.

Dışışleri ve Milletler Topluluğu Bürosunda Yuvarlak Masa Tartışması

Londra, Dışışleri ve Milletler Topluluğu Bürosu

Timothy Smart, Başkan, Doğu Akdeniz Bölümü, Dışışleri ve Milletler Topluluğu Bürosu

Manjula Jayakody, Yetki Devri Birimi, Dışışleri ve Milletler Topluluğu

David Harries, Anayasa Başkanı, Galler Eyaletinin Bakanlık Bürosu

Felix Cazalet, MPD, Dışışleri ve Milletler Topluluğu

*Simon Woodcock ve Felix Cazalet ile katılımcılar
Dışışleri ve Milletler Topluluğu Bürosunda*

Hoş Geldiniz ve Tanışma: Timothy Smart, Başkan, Doğu Akdeniz Bölümü, Dışişleri ve Milletler Topluluğu Bürosu

Timothy Smart: Herkese iyi günler. Benim adım Timothy Smart. Bugün burada bizimle birlikte olmak için zaman ayırdığınız için çok teşekkür ederiz. Dışişleri ve Milletler Topluluğu Bürosu (FCO) ve DPI birlikte çalışma açısından uzun bir geçmişe sahiptir. Mevcut araştırma analistim aslında yedi yıl DPI'da çalıştı. Bugün odanın etrafına baktığımda ve ekibi gördüğümde, gelecekteki liderleri ve fikir oluşturucuları görmekten, Türkiye'den şimdiki fikir oluşturucuların bugün buraya gelerek ekibimle, departmanıyla ve FCO'daki diğer uzmanlarla, gelişen dünyanın dört bir yanından gençlerin katılımı ve yetki devri konusunda konuşmaya gelmesi girişiminden dolayı müteşekkirim. Bu son derece önemli bir iş.

Yaklaşık yedi aydır bu görevdeyim. Ankara'daydım, İsrail'de ve Irak'ta ilanlar aldım ve kalbim hep sizin bölgenizdeydi. Ben eski bir tarihçiyim ve bölgenizdeki antik şehirleri biliyorum. Birlikte ve birbirimizden öğrenebileceğimiz çok şey var. Ülkelerimiz arasındaki saygı, yalnızca arttığını gördüğüm bir şey. Bugün çok büyük bir işbirliğimiz var. Göçmenlerle ve Suriye'deki etkileyici çalışmanız olağanüstü. Terörizmle mücadele için birlikte çalışıyoruz ve ciddi organize suçlar üzerinde birlikte çalışıyoruz. Daha bu sabah Türk Polis Teşkilatı ve ordusunun yöneticilerinin uyuşturucu karşıtlığı konusunda uzmanlıklarını paylaştığını ve bu sorunla mücadele etmek amacıyla birlikte çalışabilmemiz için bizden yeni şeyler öğrendiklerini gördüm. Aynı zamanda, birlikte çalıştıkça politik

fikirleri paylaşıyoruz ve bazen bizim için Brexit veya sizin için demokratikleşme gibi hassas konular hakkında zor konuşmalar yapıyoruz. Sahip olduğunuz olağan üstü bilginin farkındayım. Samimi bir konuşmayla sizi daha iyi tanıyabileceğimi umuyorum.

Bugünkü programınız açısından, bölgenizi incelemenin en sevdiğim yanlarından biri, var olan büyük tarih duygusu. Galce dili hakkındaki düşüncelerinizi duymak beni çok mutlu edecek. Galce dili binlerce yıllık, büyük bir tarihe ve kültüre sahip ve elli yıl önce ölme tehlikesiyle karşı karşıya kalmış olan ve şimdi bir kez daha canlanan bir dildir. Birçok insan şimdi tekrar konuşuyor ve bu çok etkileyici. Birleşik Krallığın dört ulusunun bir olması bakımından, bu çok ilginç bulduğum bir şey. İktidar dinamikleri ve iktidarı nasıl paylaştığımız, özellikle Brexit ışığında ulusumuzda sürekli bir diyalog konusudur. Brexit canlı bir demokratik tartışmadır ve politikacılarımız benim neslimin karşılaştığı Avrupa Birliği ile olan ilişkimizin ne olması gerektiği gibi büyük sorulara bir cevap bulmaya çalışıyorlar. Sizin bizim Avrupalı olmamız gibi, Avrupa'nın içinde olup olmamamız temel gerçektir. Olağanüstü bir paylaşılan değerler ve yön duygumuz var. Bazen farklılık gösteririz, ama temelde farklı olmaktan ziyade benzeriz. Aynı zamanda farklılıklarımız korkulacak bir şey değil, insan hakları konusundaki tartışmalar bazen zor olsa da ve kamuoyunda tartışmak zor olsa bile, bu tartışmaları ülkelerimiz için işe yarayacak bir şekilde nasıl yürütebileceğimizi düşünmeliyiz. Burada hiçbir insan hakları ihlali ve yolsuzluk olmadığını iddia etmiyoruz - tüm ülkeler buna sahiptir, bu yüzden bu tartışmaları eleştirel arkadaşlar ve ortaklar olarak yürütelim. Bu konuşmaları ortak geleceğimizin bir parçası olarak sürdürmek son derece önemlidir ve bugün bu toplantı

bunun bir parçasıdır.

Son bir noktaya değinmek istiyorum. Bazen diplomatlar olarak bize gerçekliğin söylenmesi gerekiyor. Ben Madagaskar'dayken, elçiler arasında oradaki nüfus artışı ve nüfusun önümüzdeki birkaç yılda iki katına çıkması hakkında tartışmalar yapıldı. Biz bunu Batı Avrupa'da bir problem ve başa çıkması zor bir şey olarak görürüz. Ancak Türkiye büyükelçisi, bunun insanlar için inanılmaz bir fırsat olduğunu düşündü. Bana geri adım atıp düşünmemi sağladı ve bir ülke için neyin sağlıklı olduğunu düşünme tarzım zorlandı. Gelişme hakkında ne düşündüğümüz konusunda zorlanmamız gerekiyor. Bu birbirimizden öğrenebileceğimiz bir şey. Bugün burada olduğunuz için size teşekkür etmek istiyorum. Herhangi bir sorunuz varsa lütfen sormaya çekinmeyin. İngiltere'nin neden Türkiye ile daha yakından çalışmakla ilgilendiği konusunda çok fazla bir şey söyleyemem, ancak söyleyebileceğim şey Brexit sonrası ülke dinamikleri açısından çok benzer görünüyoruz. İkimiz de onurlu bir mirasa sahip Avrupa'nın kenarında duran, demokratik gelenekleri paylaşan zengin ülkeleriz ve birlikte daha fazlasını yapabileceğimiz hakkındaki görüşlerinizi duymak faydalı olacak. Teşekkür ederim ve tartışmayı heyecanla bekliyorum.

Birleşik Krallık Yetki Devrine Giriş: Manjula Jayakody, Yetki Devri Birimi, Dışişleri ve Milletler Topluluğu Bürosu

Manjula Jayakody: Herkese merhaba, burada olmaktan mutluyum. Benim adım Manjula Jayakody, Dışişleri ve Milletler Topluluğu Bürosunun Yetki Devri Birimindenim. Bazı insanlar Yetki Devri biriminin neden Avrupa Başkanlığında olduğunu sorguluyor, ancak AB'den çıkış konteksti göz önüne alındığında, kendimizi Avrupa Başkanlığında bulmamız şaşırtıcı değil.

Yetki devri, iç politikanın ön sıralarında yer alan ve uluslararası politikamızı da etkileyen bir konudur. Birazdan buna geleceğim. Sizi yapılar ve yerleşimler de dahil olmak üzere hızlı bir Birleşik Krallık yetki devri zaman çizelgesine götürmek ve dış politikada yetki devrini öğrenmenizi istiyorum. Daha sonra, Galler konusu hakkında sizinle biraz konuşması için, sizleri bazen 'Galler Bürosu' olarak adlandırdığımız Galler Devlet Bakanlığı Bürosundan meslektaşım David Harries'e teslim edeceğim.

Öyleyse, yetki devri nedir? Bizim amaçlarımıza göre yetki devri, iktidarı Birleşik Krallık vatandaşlarına daha da yaklaştıran ve kararları çok daha yerel düzeyde vermelerini sağlayan adem-i merkezîyetçilik sürecidir. Yetki devri şu andaki politikamızda ön sıralarında olsa da, İngiltere'de yetki devrinin aslında yeni olmadığını belirtmek gerçekten önemli. Yetki devri, 1700'lerin başından beri İskoçya ve İngiltere arasındaki Birleşme Yasası ile birlikte var olmuştur; ancak hedeflerimiz için 1990'lerin sonunu başlangıç noktamız olarak alıyoruz. 1997 kilit bir tarihtir ve Tony

Blair'in İşçi hükümetinin göreve geldiği tarihtir. Yetki devri, o zaman İşçi Partisi hükümetinin manifestosunun bir parçasıydı. 1990'ların sonunda, Birleşik Krallık Parlamentosu, Kuzey İrlanda, İskoçya ve Galler'de yapılan referandumların ardından, onların yetki devredilmiş meclislerine güç devretti. 1998'den bu yana yetki devri aslında gitgide gelişen bir tempoda oldu. 2017'deki Galler Yasasına kadar sürekli olarak değişti ve gelişti ve David bu konuda ayrıntılı bilgi verecektir.

Bunlar yetki devredilmiş yerleşim yerleridir. Unutulmaması gereken önemli şey, yetki devredilmiş yerleşimlerin, yetki devredilmiş İskoçya, Kuzey İrlanda ve Galler uluslarının her biri arasında değiştiğidir. Slaytta gösterilen ve yeşil bir tikle işaretlenmiş olan tüm iktidarlar, yetki devredilmiş yönetimlere devredilen iktidarlardır. Kızıl Haç gördükleriniz Birleşik Krallık hükümetinin kontrolü elinde tuttuğu yerdir. Bu nedenle örneğin dış ilişkiler, uluslararası ticaret, savunma, güvenlik ve anayasa Birleşik Krallık hükümetine aittir.

Yetki Devri Birimi'ndeki işimin bir kısmı da kapasitenin gerçekleştirilmesidir. Diplomatik ağdaki personelimizin Birleşik Krallık'ta yetki devrinin nasıl işlediğini anlaması çok önemli. Dünyanın geri kalanını anlamakta çok iyiyiz, ancak kendi ülkemizi anlamakta pek de iyi değiliz. Görevimiz Birleşik Krallığın tamamını temsil etmek, eğer bunu uluslararası ortaklarımıza telaffuz ederken herhangi bir güvenilirliğe sahip olmak istiyorsak Birleşik Krallığın nasıl işlediğini ve siyasi yapıların ne olduğunu anlamak önemlidir. Bazı anahtar terminoloji, ilk olarak İskoçya, Kuzey İrlanda ve Galler'i ifade eden yetki devredilmiş ülkelerdir. Bunlar, yetki

devredilmiş ülkelerdeki sivil toplum da dahil olmak üzere bölgeler, insanlar ve topluluklardır. Orada Senedd, İskoç Parlamentosu ve Stormont olarak gelişmiş meclislere sahibiz. Yetki devredilmiş ulusların her birinde, daha önce bahsettiğim güçlerin yönetişimi ve yönetimiyle görevli bir yöneticiniz var. İskoç hükümeti, Galler hükümeti ve Kuzey İrlanda Yönetim Kurulu olarak yetki devredilmiş idarelere sahipsiniz. Kuzey İrlanda Yönetim Kurulu Başkanlığı şu anda askıya alınmış durumda, bu nedenle Kuzey İrlanda'da DUP ve Sinn Fein olarak yönetimi oluşturan iki büyük parti arasındaki açmaz nedeniyle, şu anda Kuzey İrlanda'da işleyen bir hükümet veya meclis yok. Bu, 2017'nin başından beri devam ediyor. Bu arada Kuzey İrlanda Eyalet Bakanı, esasen Kuzey İrlanda'daki işleri yürütüyor. Ayrıca bölge ofislerine sahibiz. David, Galler Devlet Bakanlığı Bürosundan; ayrıca İskoçya Devlet Bakanlığı Bürosu ve Kuzey İrlanda Bürosu var. Birleşik Krallık içinde, Birleşik Krallığı temsil eden dört hükümet var. Yetki devredilmiş ülkelerin her biri için bir hükümet var, ama aynı zamanda tüm Birleşik Krallığın çıkarlarını temsil eden Birleşik Krallık hükümeti de var.

Katılan kilit kişilerden bazıları Kuzey İrlanda Devlet Bakanı Karen Bradley, İskoçya Devlet Bakanı David Mundell ve son olarak Galler Devlet Bakanı Alun Cairns'dir. Ayrıca İskoçya Birinci Bakanı Nicola Sturgeon ve Yeni Galler Bakanı Mark Drakeford da bulunmakta. Dedğim gibi, şu anda Kuzey İrlanda'da hükümet yok. Hayırlı Cuma Anlaşması uyarınca Kuzey İrlanda'da çalışma biçimi ortak bir hükümetin olmasıdır - en büyük iki parti Kuzey İrlanda Yönetimini oluşturur. En büyük parti kim olursa olsun lideri Birinci Bakan'dır ve daha küçük parti Birinci Bakan Yardımcısını öne sürecektir. Son ikisi, DUP'tan Arlene Foster ve rahmetli Martin McGuinness'di.

Peki, yetki devri pratikte nasıl çalışıyor? Birleşik Krallık hükümeti ile her bir yetki devredilmiş yönetim arasındaki ilişki, Mutabakat Anlaşması (MoU) olarak adlandırdığımız şeye tabidir. Bu, ilgili yönetimler arasındaki davranış ve ilişkiler için mutabık olunmuş bir çerçevedir. İngiltere hükümeti ile yetki devredilmiş yönetimler arasındaki yetki ve sorumluluklar açısından sorumluluk çizgilerini açıkça çizmektedir ve sözleşmenin bir parçası olarak, örneğin uluslararası ilişkiler gibi bireysel anlaşmaları içermektedir.

Önemli bir gelişme olan Yasama Rıza Önergelerine (LCM) kısaca değinmek istiyorum. Birleşik Krallık parlamentosu, yetki devri yerleşimleri altında, yetki devredilen yasama organları anlaşması haricinde, yetki devredilen meseleler hakkında yasama yapmaz. Bu anlaşma, yasal olarak bağlayıcı bir araç olmayan Yasama Rıza Önergeleri biçimini alır. Yılın başında, yetki devredilen yönetimler kendi devamlılık yasalarını geçirdiler. Yetki devredilen yönetimlere potansiyel olarak devredilecek olan yetkilerin çoğu şu anda AB düzeyinde tutulmaktadır. AB'den ayrılmayla birlikte bu yetkilerin bir kısmı İngiltere'ye geri gelecek ve normal olarak yetki devredilen yönetimlere geri dönecektir. Ancak, bu yetkilerin bazıları başlangıçta merkezi olarak tutulacak ve biz bunlardan “karşı-çerçeveler” olarak bahsediyoruz. Bunun nedeni, bu yetkilerin bazılarının, Birleşik Krallık iç pazarının bütünlüğünü etkiliyor olması ve bunlar devredilmeden önce üzerinde çalışılmaları gerektiğidir. Bunun bir sonucu olarak, yetki devredilmiş yönetimler “anlaşma yok” çıkışı durumunda yürürlüğe girecek olan bazı devamlılık yasalarını geçirdiler. Galler'de bu kaldırıldı; Galler hükümeti, İngiltere hükümeti ile bir anlaşmaya vardı. Ancak, İskoçya'da Birleşik Krallık hükümeti İskoç hükümeti ile bir anlaşmaya varamadı ve

sonunda dava, Birleşik Krallık hükümeti lehine karar veren Yüksek Mahkeme'ye gitti. Buradaki mesele Yasama Rıza Önergelerine sahip olmamıza rağmen bunların yasal olarak bağlayıcı olmamalarıdır. Günün sonunda, egemenlik Birleşik Krallık parlamentosuna aittir.

Bu slayt size yetki devredilmiş her bir meclisi gösteriyor ve dikkat edilmesi gereken husus hiçbirinin çoğunluk hükümetinin olmamasıdır. Birleşik Krallık parlamentosu da dahil olmak üzere hepsi koalisyonların desteklediği azınlık hükümetleridir. Diğerleri de oylama modellerini ve Birleşik Krallığın her tarafında Brexit'e desteği gösteren ilginç bir slayt. İskoçya ve Kuzey İrlanda'da çoğunluk AB'de kalmaya oy verirken, Galler ve İngiltere'de ayrılmak için oy kullananlar çoğunlukta. Ülkenin ne kadar bölündüğünü görebilirsiniz. David muhtemelen bu konuda ve Gal oylarının nüansları hakkında biraz ayrıntıya girecek. Galler, AB finansmanının net bir alıcısı ve göreceğiniz gibi çok ilginç bir alan.

Hükümet ile yetki devredilmiş yönetimler arasındaki ilişkinin resmi bir temeli olan tüm yetki devri süreci, Ortak Bakanlar Komitesi (JMC) olarak bilinen bir yapı üzerinden ele alınıyor. Genelde yılda bir kez toplanıyor ve Başbakan başkanlık ediyor ve öncü bakanları kapsıyor. Ayrıca JMC'nin çeşitli daha küçük yapıları vardır, örneğin AB'den çıkış için JMC, Britanyalı İrlandalı Konsey Zirvesi ve diğerleri.

Son olarak, dış politikadaki yetki devrini ele almak istiyorum. Bahsettiğim gibi, FCO'daki diplomatlar olarak rolümüz İngiltere'nin tamamını temsil etmektir. Dış işleri, Birleşik Krallık için ayrılmıştır ve Birleşik Krallık hükümeti, aynı zamanda Birleşik

Krallık uluslararası yükümlülüklerine uygun olarak, anlaşmaların ve benzeri düzenlemelerin yapılmasında yetki devredilmiş yerleşimler altında uluslararası ticaretten de sorumludur. Bununla birlikte, Birleşik Krallık hükümeti uluslararası alanda, özellikle de yetki devri yeterliliği ile ilgili olan alanlarda artan yetki devri çıkarının ne olduğunu ve ayrıca yetki devri meselelerinin uluslararası yükümlülüklerle temas ettiğini kabul ediyor. Yetki devri biriminde yaptıklarımız açısından, Birleşik Krallığın yurtdışındaki çıkarlarını dile getirme ve temsil etmede Birleşik Krallığı anlamamız önemlidir. Ayrıca, özellikle siyasi gündemleri AB gibi konularda Birleşik Krallık'tan farklı olan İskoç hükümeti gibi yönetimlerin bu artan denizaşırı çıkarı düşünüldüğünde Birleşik Krallığın tamamı için önemli olan tek bir birleşik ses ilettiğimizden emin oluyoruz. İskoç bakanları yurt dışına seyahat ederken ve fikirlerini iletirken uluslararası ortaklarımızın Nicola Sturgeon'un kim olduğunu anlamaları gerçekten önemlidir. Bu, İngiltere mesajlaşmalarının tutarlı olması ve ağıımız aracılığıyla uluslararası alanda tutarlı bir hizmet sunmamızı sağlamamız için önemlidir. Yetki devredilen yönetimler de dahil olmak üzere yetki devri çıkarlarını desteklemek ve bölgesel büro meslektaşlarımızla çok yakın çalışarak onların yetki devri hedeflerine ulaşmalarına destek olmak için buradayız.

Yetki devrinin üzerinden çok hızlı geçtik. David gelmeden önce birkaç soru alırsam mutlu olurum.

Katılımcı: Birkaç yıl önce, yetki devredilen ulusların İngiliz siyasetindeki çifte temsiliyle ilgili bir tartışma oldu. Brexit'in ışığında bunun yeniden patlak vereceğini mi düşünüyorsunuz?

Manjula Jayakody: Bu konuda her zaman çetrefilli bir soru olmuştur. Meselelerden biri, İngiltere parlamentosunda İngiliz yasalarını ve yetkilerini etkileyen politikalara karar veren İskoç milletvekillerinizin olmasıdır, fakat bunun aksi olmaz. Bu, İngiliz bölgelerine özellikle de bazı büyük şehirlere yetki devrini artırarak ele alınan, devam eden bir meseledir. Cambridge ve Manchester gibi yerlerde kendi bölgelerini etkileyen, birçok ekonomik alan üzerinde kontrolü olan seçilmiş belediye başkanları vardır. Ancak bu bir süre bir sorun olacak ve beklemek ve görmek zorunda kalacağız, fakat amaçlarımız için yetki devredilen uluslara odaklanıyoruz.

Katılımcı: Başka bir İskoç referandum şansı olduğunu düşünüyor musunuz?

Manjula Jayakody: İlk İskoç bağımsızlık referandumu 2015 yılında yapıldı ve birliğin kalan kısmı lehine dar bir oylama yapıldı. Mesele ortadan kalkmadı ve oylama SNP'nin sizin inanmanızı istediğinin aksine kamuoyunun kuvvetli bir biçimde İskoç bağımsızlığı lehinde olmadığını gösteriyor. Ancak, açıkçası Brexit büyük bir meseledir ve herkes son anlaşmanın veya anlaşmasızlığın ne olacağını görmeyi bekliyor.

Kerim Yıldız: Birleşik Krallık hükümeti açısından, İngiltere'nin yetki devrindeki rolünden biraz bahsedebilir misiniz? Ayrıca, Brexit'in Hayırlı Cuma Anlaşması ve 1990'lardan bu yana yaşanan genel gelişmelere etkisi ne olacak, onlar etkilenecek mi? Bir ölçüde AB'nin Galler ve Kuzey İrlanda'daki dil projeleri gibi projelere verdiği destekten söz ediyorum.

Manjula Jayakody: David'in finansman konusuna geleceğini düşünüyorum ve İngiltere hükümetinin en sonunda bu tür projelerin finansmanındaki eksikliği telafi edeceklerini belirttiğini düşünüyorum.

İngiltere, Birleşik Krallığın en büyük bölgesidir ve Birleşik Krallık parlamentosu üzerinde en fazla etkiye sahiptir. Muhtemelen bu, yetki devrinin yolunu açan şeydi, çünkü Galler, İskoçya ve Kuzey İrlanda'daki insanlar temsil edilmek istiyor ve eğitim, ulaşım ve onlar için önemli olan diğer konular hakkında görüşlerinin duyulmasını istiyorlar. Bu konularda bir söz sahibi olmak istiyorlar. Bu nedenle bu, özellikle de yerleşim yerlerine bağlı olarak yetki devredilen uluslara göre devredilmiş alanlardır. Kuzey İrlanda'da Hayırlı Cuma Anlaşması kapsamında yetki devredilen diğer uluslardan daha fazla yetki devri olabilir. Kuzey İrlanda uzmanı değilim, ama açıkçası İrlanda ile Kuzey İrlanda sınırı çok büyük bir meseledir. Hayırlı Cuma Anlaşması uyarınca kuzey ve güney arasında sürtüşme-siz bir hareket var ve bunun AB çıkışında nasıl işleyeceği insanların anlamak istediği büyük bir sorundur. Benden daha akıllı insanlar bunun cevabını bilmiyor.

Esra Elmas: Yetki devri konusunun tarihi hakkında bir sorum var. Bugün normal ve konuşması kolay, fakat ilk defa yetki devri talep edildiğinde hükümetin tepkisi ne oldu? İkincisi, halkın algısı neydi? Huzurlu bir süreç miydi?

Manjula Jayakody: Kesinlikle. Yine, Kuzey İrlanda konusunda uzman değilim, ancak yetki devri Kuzey İrlanda'ya barış getirmeye yardımcı olmada uzun bir yol kat etti. 2016 yılında Kuzey İrlanda'da

Kolombiya Devlet Başkanının bir ziyareti oldu ve barışın çok iyi işlediğini belirtti ve bu, onun FARC ile olan durumu konusunda bir ders almasına yol açtı. Yakın zamanda yaşanan yetki devri tarihi oldukça çatışmasızdı; ancak 200 yıl geriye gidersek Birleşme Yasasını kuşatan daha fazla çatışma yaşandı.

Esra Elmas: Belki de belediyelerimizle bir tür yetki devri biçimine sahip olduğumuz Türkiye'den, farklı bir kontekstten geliyoruz, ancak yetki devri hakkında konuştuğumuz zaman yetki devrinin ayrılıkla ilgili olduğu duygusu oluşuyor. Birleşik Krallık hükümetinin bunu iktidarına bir meydan okuma olarak görmemiş olması nasıl mümkün olabiliyor?

Manjula Jayakody: Yetki devri, bazı güçleri kaygı duydukları insanlara yaklaştırmakla alakalıdır ve şeylerin planlamasında iyi işler. İyi çalışıyor. 1997'de yetki devrinde son değişiklikleri getiren bir İşçi yönetimi idi. Farklı partilerin farklı gündemleri olacaktır, bu nedenle ülkenin yönetimini ve yönetişimini nasıl gördükleri konusundaki tutumları farklı olacaktır. Ancak, yetki devri ortadan kalkmıyor ve bu da en önemli şeydir. Muhtemelen sadece devam edip evrimleşecek ve zaman geçtikçe büyük olasılıkla daha fazla yetki devri olacaktır. Şimdi sözü Gal yetki devri konusunda biraz daha ayrıntıya girecek olan David'e veriyorum.

Galler'deki Yetki Devrine Odaklanmak: David Harries, Anayasa Başkanı, Galler Eyalet Bakanlığı Bürosu

David Harries: Merhaba. Yapacağımı düşündüğüm şey, henüz dinlediğiniz sunumun üzerine eklemeler yapmak ve özellikle Galler'de yetki devrinin son 20 yılda nasıl geliştiği hakkında konuşmak. Bu, üç yerleşim yeri İskoçya, Galler ve Kuzey İrlanda arasında muhtemelen en gelişmiş olanıdır. Eski bir Galler Devlet Bakanı, yetki devrini bir olaydan ziyade bir süreç olarak nitelendirdi ve bunun Galler'de gerçekten kanıtlanmış olduğunu düşünüyorum.

20 yıl öncesine, Eylül 1997'de Galler'deki yetki devrinin ikinci referandumuna geri dönersek, İşçi Partisi'nin Galler'deki önerisine karşı isteksiz bir kabul vardı. Oy kullanan Gal halkının yalnızca % 53.7'si bunu destekledi, bu yüzden çok zayıf bir kabullenme payı vardı. Birleşik Krallık hükümeti bu oyu kabul etti ve 1998 Galler Hükümeti Yasası ile Galler Ulusal Meclisi'ni kurdu. Bu Meclis, bugün var olanlardan belirgin bir şekilde farklıydı. Kurulduğu zaman hem yürütmeyi hem de yasamayı kapsayan bir meclis ya da tüzel kişiydi. İkincil kanun yapma yetkilerini, şimdi Galler Dışişleri Bakanlığı Bürosu olan Galler Bürosundan devraldılar. Yetki devredilmiş bölgelerde yalnızca çok küçük olan ikincil mevzuat oluşturma yetkileri vardı. Meclis, o gün de, bugün de 60 üyeden oluşuyor. Bu üyelerin 40'ı Galler'deki seçim bölgelerini temsil ediyor ve insanlar her 5 yılda bir onları seçiyor. En fazla oyu alan adaylar, bu seçim bölgesini temsil etmek üzere seçilir. Ardından 5 seçim bölgesini temsil eden 20 Meclis üyesi vardır. Bu, Meclis'in

bir bütün olarak seçmenleri temsil etmesini garantiye almak için bir ilave mekanizma olarak tanımlanmaktadır. İnsanlar bir siyasi partiye oy verecek ve listenin en üstündeki insanlar ilk önce seçilecek ve daha sonra aşağı inilecek. İlk seçimler Mayıs 1999'da yapıldı ve bir İşçi azınlık hükümeti seçtiler.

Gal yetki devrinin zaman içindeki gerçek özelliklerinden biri komisyon ve referandumlar olmuştur. Kurulan ilk ana komisyon, Gal Meclisinin sahadaki çalışma biçimine ve yetki devri sürecinin doğru şekilde çalışıp çalışmadığına bakan Richard Komisyonu oldu. Richard Komisyonu, başlangıçta kurulduğunda yetki devri ile ilgili iki ana sorunu tespit etti. Bunlardan ilki Yürütme ile Yasama arasında bir ayırım olmadığı gerçeğidir; bu yüzden yetki devredilmiş alanlarda ikincil mevzuat yapmaktan sorumlu olan bakanların aslında Galler bakanlarının görevlerini nasıl yerine getirdiklerini araştıran inceleme komitelerinin bir parçası olmaları gibi biraz saçma bir durumla karşılaştık. İkinci sorun, Meclis'in birincil mevzuat yapma yetkisi bulunmaması ile ilgilidir. Bu, Meclise sadece isteksiz bir karşılama yapıldığı fikriyle ilişkiliydi, bu yüzden onlara hemen çok fazla yetki vermek istemediler, fakat Meclisin olgunlaştıkça daha büyük yetkiler kazanması gerektiği fikri vardı. İngiltere hükümeti bu öneriyi Komisyondan aldı ve Galler Ulusal Meclisini Galler hükümetinden kurumsal bir organ olarak ayıran 2006 Galler Hükümeti Yasası ile geri döndü ve Galler'in İlk Bakanını görevlendirdi. Ayrıca, Meclise sınırlı olarak durum temelli birincil mevzuat çıkarma yetkisi verdi. Gal hükümeti belli alanlarda birincil mevzuat yapılması talebinde bulunacak, Birleşik Krallık hükümeti bir miktar ikincil yasamaya danışacak ve geri dönecek ve evet diyerek bu yetkiye sahip olabileceklerini söyleyecekti. Bu yetki

daha sonra devredilecek ve kanunları değiştirmek için kendi yasal süreçlerini kullanabileceklerdi.

Yine başka bir komisyon geldi, buna baktı ve bunun çok yavaş ve pratik olmadığını ve Meclis'e yetki vermek için İngiltere hükümetine çok bağlı olduğunu düşündü. Bu sürecin ilk iki yılında, sadece yaklaşık 4 Yasama Yeterlilik Emri verildiğini düşünüyorum. 2006 Galler Hükümeti Yasası, aynı zamanda, yetki devredilen Galler'e 20 alanda Meclise tam yasa yapma yetkisi verme konusunda insanlara oy kullanarak referandum yapma imkânı verdi. Bu alanlar sağlık, eğitim, doğal kaynaklar ve diğerlerini içermektedir. Referandum, Meclis'e devredilen yetkilerin tam listesine erişime izni vermekle ilgiliydi ve bu referandum Mart 2011'de gerçekleşti. Bu noktada, yetki devrine 1997'dekinden daha güçlü bir destek vardı ve halkın %65'inden fazlası bu referanduma destek verdi. Dolayısıyla, Meclis şimdi kendisine tahsis edilen 20 alanda birincil kanun yapma yetkisine sahiptir.

Peki sırada ne var? Bir başka komisyon, bu kez İngiltere hükümeti tarafından Gal yetki devri için sırada ne olması gerektiğine dair soruyu yanıtlamak için kuruldu. Ekim ayında, dengelenmesi için Mecliste temsil edilen dört ana siyasi partinin temsilcilerinden ve iki bağımsız üyeden oluşan İpek Komisyonu olarak bilinen bir komisyon kurdular. Bu Komisyon'un çalışması iki bölüm halinde gerçekleştirildi. İlk aşamada finansal yetkilerle ilgilenen İpek Komisyonu için çalıştım. O noktaya kadar, Meclis'in kendi bütçesini etkileyebilecek gerçek bir iktidarı yoktu. Galler hükümeti ve Meclis, İngiltere hükümetinden gelen bir blok hibe ile finanse ediliyor ve bu blok hibe üzerindeki değişiklikler, Birleşik Krallık

hükümeti tarafından İngiltere'deki yetki devredilmiş fonksiyonların harcamaları için belirleniyor. Birleşik Krallık hükümeti İngiltere'deki sağlık hizmetine daha fazla para harcarsa, Galler hükümeti bu değişikliğin nüfus payını alacaktır. Bunun dışında, Galler hükümeti, kendi bütçesinin nasıl yönetileceğini etkileme gücüne sahip değildi. İpek Komisyonu, bunun doğru olup olmadığına ve Meclisin kendi vergilerini yükseltme yetkisine sahip olup olmaması gerektiğine ve sermaye projelerine sermaye yatırımı yoluyla borç almak için yetki sahibi olup olmaması gerektiğine bakmakla görevlendirildi. Kasım 2012'de İpek Komisyonu raporunu yayınladı ve 30'dan fazla öneride bulundu. Birleşik Krallık hükümeti bunların çoğunu kabul etti ve bunlar için Galler'deki damga harcı arazi vergisinin yetki devrini, mülk satın alırken ödediğiniz vergiyi ve ayrıca arazi doldurma vergisini içeren 2014 Galler Yasası'nı yasalaştırdı. Ve tekrar eden referandum fikrine geri dönersek, Meclis'in Galler'de gelir vergisi oranını değiştirme yetkisi olup olmaması gerektiğine dair bir referandum uyguladı. Ayrıca, Galler hükümetine sermaye harcamalarını finanse etmek için sınırlı borç alma yetkisi verdi. İpek Komisyonu'nun çalışmalarının ilk kısmı buydu.

İkinci kısım, İngiltere hükümeti ile Meclis arasındaki güç dengesinin doğru olup olmadığına dair daha geniş bir soruyla ilgiliydi. İlk görevine kıyasla bunun kapsamı genişti. Mart 2014'te, doğal kaynaklar, polislik ve adalet dahil olmak üzere geniş bir alanda 100'den fazla tavsiyede bulunan ve Galler yetki devrinin kurulduğu modelden oluşan geniş bir raporla geri geldi. 2015'teki seçime yaklaşıyorduk ve İskoç referandumu sırasıydı. O zamanlar Dışişleri Bakanımız İskoçya'da kalan oyların momentumundan yararlanmak istedi, bu yüzden İpek Komisyonu'nun ikinci raporunu aldı ve

Meclis'teki dört ana siyasi parti arasında bu tavsiyeleri kabul edip etmemek konusunda ne gibi bir siyasi uzlaşma olacağını belirlemek istedi. Genel seçime gidecek olan bir ana çizgi belirlemek istedi; böylece hangi parti seçilirse bu ana çizgiyi bir sonraki parlamentoya girecek olan yetki devrinin geleceği olarak garanti altına alacaktı. Süreci 2015 St David Günü'nde raporlama tercihinden dolayı, bu süreç St David'in Günü süreci olarak biliniyor. 27 Şubat 2015'te hükümet, İpek Komisyonu'nun tavsiyelerini kabul etmek için siyasi görüş birliği olduğunu ve İskoçya'da meydana gelen eğilimler ile bu eğilimlerin Galler'e uygun olup olmadığını belirten St David Günü Anlaşmasını yayınladı.

Seçimin ardından, hükümet, 2017 Galler Yasası haline gelene kadar St David Günü Anlaşmasını uygulamaya karar verdi. Bu kilit önerileri uyguladı ve yeni bir yetki devri modeli ortaya koydu. O zamanki yetki devri modeline geri dönersek, Galler'e bir konular listesinin yetkisi devredilmiştir ve İpek Komisyonu, bunun yerine Meclisin yasamada bulunamayacağı İngiltere parlamentosuna ayrılan alanların bir listesinin bulunmasının daha net olacağını önerdi. Bu, İskoçya'da zaten mevcut olan modeldi ve Galler'de olduğundan daha netti. Listede, yetki devredilip devredilmedikleri veya ayırılıp ayırılmadığı belli olmayan belli şeyler vardı. Bu 2017 Galler Yasası'nın yaptığı en önemli şeydi. Ayrıca, Meclisin gelecekte kendi tanımlayabileceği otobüs ve taksi düzenlemesi, Meclis'teki seçimler, doğal kaynaklar, su ve kanalizasyon ve diğerleri de dahil olmak üzere Meclise daha fazla yetki devretti. Ayrıca, Meclis'in Birleşik Krallık anayasasının sabit bir parçası olduğunu ve Birleşik Krallık parlamentosunun Meclis'in rızası haricinde Galler'de yasama yapamayacağını açıkça belirtti. Bu çok önemli bir ifadeydi.

Son olarak, Galler'e gelir vergisi yetki devri verilmeden önce bir referanduma ihtiyaç duyulacağı fikrinden de kurtuldu. Gelir vergisi yetkisi bu yıl Nisan ayından itibaren devredilecektir.

Yetki devri tarihine ve zaman içinde nasıl geliştiğine dair hızlı bir daldan dala atlama yaptık. Sanırım sıradaki soru sonrasında ne gelecek olur. Galler ve Birleşik Krallık için büyük olan şey bir bütün olarak AB'den çıkıştır. Bunun için birkaç akım var, ancak anayasal bir bakış açısına göre, Meclis'in AB yasalarını değiştirmesi her zaman yasaklandı ve bu, yasama yetkinliklerinin anahtar testlerinden biridir. Çıkış gününden sonra, bu kısıtlama ortadan kalkacak ve daha önce yetki devredilmiş bölgelerdeki AB tarafından kullanılan yetkiler doğrudan Meclise geçecek. Bu, çıkıştan sonra Birleşik Krallık'ta yetkilerin nasıl kullanılması gerektiği sorunudur. AB içinde, Birleşik Krallığın AB'de olmaması kontekstinde hiç düşünmediğimiz birçok konu var. Dönen yetkilerden biri gıda etiketlemesi ile ilgilidir. Örneğin, İngiltere, Galler, İskoçya ve Kuzey İrlanda'daki işletmelerin gıda etiketlemede farklı ihtiyaçları varsa ne olacak? Bu, Birleşik Krallık pazarının bütünlüğü için ne anlama geliyor? Bu, İngiltere hükümetinin yetki devredilmiş yönetimlerle birlikte dikkate almaya çalıştığı bir şeydir. Bu yetkilerin doğru işlediğinden emin olmak için hangi Birleşik Krallık çerçevesinin olması gerekiyor? Çalışmalar devam ediyor.

Hükümetler arası anlaşmalar ve Mutabakat Anlaşması da vardır. Bu AB'den çıkış koşullarında nasıl işliyor? Çıkış sonrasında hükümetler arası sorunları tartışacak yeni forumlar olmalı mı? Bu çalışma devam ediyor. Galler için kilit bir konu olan fonlamaya ilişkin politik meseleler de var. Galler, AB

fonlarının net bir alıcısıydı, ancak AB çıkışına oy verdiler ve bu, Galler hükümetinin zaman içinde gerçekten mücadele ettiği bir şeydir. AB finansman açığının yerini hangi finansman türünün alacağını bilmiyoruz. Hükümet, bu fonların gelecekte dağıtılacağı mekanizma olarak Birleşik Krallık'ta tek bir refah fonu taahhüdünde bulundu, ancak yine de bu tartışmalar devam ediyor.

Bu biraz AB çıkışından kaynaklanan zorluklarla ilgili oldu. Konuşmamı, rolümün ne olduğu ve Galler Devlet Bakanlığı Bürosunun rolünün ne olduğu hakkında konuşarak sonlandıracağım. Biz bölge bürosuyuz ve Birleşik Krallık hükümeti ile Galler hükümeti arasındaki köprüyüz. Birleşik Krallık hükümetini Galler'de temsil etmek için buradayız ve Birleşik Krallık hükümetinin politika inisiyatiflerini, altyapı yatırımları gibi şeyleri ve hâlâ Birleşik Krallık hükümetine ayrılmış olan alanları temsil ediyoruz. Ayrıca Westminster'da Galler'in sesiyiz. Bu, paydaşları dinlemek ve Galler hükümeti ile çalışmak, Galler'deki Birleşik Krallık politikasının etkilerinin ne olduğu ve Birleşik Krallık hükümet ortaklarının politikalarını Galler kontekstinde nasıl iletmeleri gerektiği konusunda doğrudan merkezi toplantılara katılmakla ilgilidir.

Bu bizim yaptıklarımızın kabataslak bir özettir. Sorunuz var mı?

David Murphy: Çok teşekkür ederim. Değindiğiniz farklı yetki devredilmiş yönetimler arasındaki ilişki açısından, İskoç referandumundan sonra Galler yönetimi üzerinde daha fazla yetki için baskı yapmasına yönelik gerçek bir baskı vardı. Genel olarak, özellikle şimdi Brexit açısından yetki devredilmiş yönetimler

arasındaki ilişkinin nasıl olduğunu merak ediyorum.

David Harries: Bu ilginçtir. Özellikle AB çıkışı etrafında biraz daha fazla birleşik bir cepheyle başladılar, ancak Galler'in AB'yi terk etmek için oy kullanması ve İskoçya'nın kalmaya oy vermesi gerçeğiyle birlikte pozisyonlarında her zaman bir gerginlik ve bazı farklılıklar olacaktır. Birleşik Krallık hükümetinin yürüttüğü Brexit mevzuatının önemli bir parçası olan AB çekilme yasasıyla, İskoç hükümeti bu konuda bir Yasama Rıza Öngesi'ni oyladı, oysa Galler Ulusal Meclisi Galler halkının oyladığı AB'den çıkış yolunda durmamak için bunu yapmadı. Genel olarak bir müttefik cephenin olduğunu düşünüyorum ve bazen Birleşik Krallık hükümeti çok daha büyük bir varlık ve daha büyük bir makine olduğu için katılmak zorunda olduklarını düşünüyorlar, ancak pozisyonlarında oldukça ilginç olan farklılıklar var.

FCO'nun Çok Taraflı Politika Bölümünün Çalışmalarına Odaklanmak (Gençlik, Barış ve Güvenlik), Felix Cazalet

Simon Woodcock: Yetki devri konusuna girişleri için Timothy, Manjula ve David'e çok teşekkür ederim. Şimdi FCO'nun politika biriminden Felix bizimle konuşacak.

Felix Cazalet: Çok teşekkür ederim. FCO'nun çok taraflı politika açısından neler yaptığını biraz açıklayacağım. Bugün üç şey yapmak istiyorum. Öncelikle Çok Taraflı Politika Başkanlığının (MPD) ne yaptığını ve ne tür bir politikayı kapsadığını ve bunu

nasıl yaptığını anlatacağım. İkincisi, Toplumsal Cinsiyet Eşitliği Birimi ve MPD içinde çalıştığım birim hakkında konuşacağım. Üçüncü olarak, dışişleri bakanlığında içinde bulunduğum, yeni yönetmeye başladığım alt ekibin çalışmaları ve bunun Gençlik, Barış ve Güvenlik Gündemi ile nasıl bağlantılı olduğu hakkında konuşacağım.

MPD ile başlayacağım. Dışişleri Bakanlığı bir dizi müdürlüğe ayrılmıştır. Bazıları Afrika veya Avrupa gibi belirli coğrafi bölgeleri kapsar, bazıları ise ekonomik diplomasi veya ulusal güvenlik gibi tematik alanlara odaklanır. MPD tematiktir; küresel bir erişime sahip olan ve dış politikanın çoğu alanını kapsayan çok taraflı politikayı kapsar. Çok taraflı bir yaklaşım uzun zamandır Birleşik Krallığın uluslararası ilişkiler konusundaki bakışının kilit bir unsuru oldu. Bir dizi çok taraflı konuda Birleşmiş Milletlerde çalışan ekiplerimiz var.

Bir örnek BM reform ekibi olabilir, ancak çalıştığım birim MPD içindeki Toplumsal Cinsiyet Eşitliği Birimidir. Dışişleri Bakanlığı'nın dünyadaki kadınlara, kız çocuklarına ve erkeklere tutarlı bir şekilde ulaştırılmasını sağlamak için cinsiyet eşitliği politikası ve kampanyaları üzerinde çalışıyoruz. Çok sayıda tematik sorunu ve daha da geniş bir coğrafi kapsamı ele alıyoruz. Örneğin, birimdeki bir ekip, çatışmalarda cinsel şiddetin önlenmesine odaklanıyor ve Nijerya ve Kolombiya gibi ülkelerde çalışıyor. Bunu başarmak için çeşitli şekillerde çalışıyorlar. 2014'te, dünyadaki 120'den fazla ülkeden temsilcileri bir araya getirerek, dünyadaki değişen tutumlara dönük sonraki adımlar üzerindeki siyasi irade ve taahhütlerde anlaşmak üzere bir küresel zirve düzenledi. Daha

yakın bir zamanda, geçen yılın Kasım ayında mesajı halka yaymak için bir film festivali düzenledi.

Toplumsal Cinsiyet Eşitliği Birimi'nde çalıştığım ekip, Toplumsal Cinsiyet ve Çatışma Ekibidir ve bu birkaç farklı alanı kapsıyor ve Gençlik, Barış ve Güvenlik Gündemi ile güçlü bağlantıları var. Yaptığımız işlerin çoğu Kadınlar, Barış ve Güvenlik Gündemi üzerine. Bu gündemin amacı, herkes için daha istikrarlı toplumlar inşa ederken, kadınların insan haklarını uygulamak ve toplumsal cinsiyet eşitliğini sağlamaktır. Bunun uluslararası politika çerçevesi, BM Güvenlik Konseyi'nin 1325 sayılı Kararı kabul ettiği 2000 yılına dayanıyor. Birleşik Krallık aslında bu kararın hazırlanmasına yardımcı oldu ve 2006'da Kadın, Barış ve Güvenlik üzerine Ulusal Eylem Planı geliştiren ilk ülkelerden biri oldu. O zamandan beri en son üç Ulusal Eylem Planımız daha vardı ve bunlardan en yeni olanı diplomatik, savunma ve kalkınma çabalarımızı bir araya getiriyor. Bu, FCO'da Savunma Bakanlığı ve Uluslararası Kalkınma Dairesi ile birlikte çalıştığımız anlamına geliyor. Planda dokuz odak ülke yer alıyor: Afganistan, Burma, Demokratik Kongo Cumhuriyeti, Irak, Libya, Nijerya, Somali, Güney Sudan ve Suriye. Çoğunluğu bu ülkelerde olmak üzere yedi stratejik sonuç elde etmeye çalışılıyor. FCO'da bizim için en önemli şeylerden biri, özellikle barış süreçlerinde, çatışma ve çatışma sonrası bölgelerde arabuluculukta kadınların karar almadaki rollerini geliştirmek. Bunun bir nedeni, kadınların barış süreçlerine anlamlı bir şekilde katılmaları durumunda, anlaşmanın en az 15 yıl sürmesinin % 35 daha mümkün olduğu tespit edilmesi, bu yüzden bu hem yapılması doğru olan bir şey, hem de pratik olarak daha kapsayıcı ve dayanıklı barışa öncülük ediyor olması.

Çalışmamızın bir örneği, Birleşik Krallığın kadınların barış inşacılarının sesini yükseltmek için 1,6 milyon Sterlin gönderdiği Nisan ayında geldi. Bu, bir kadın arabuluculuk ağının Milletler Topluluğu çevresinde başlatılmasını içeriyordu ve kadınların dünyadaki barış süreçlerine katılımını artırmada atılmış büyük bir adımdı. BM Güvenlik Konseyi'nde olduğu gibi, beşte on beş daimi üyeden biri olan ve BM Güvenlik Konseyi'nde WPS kalemini de tutan Birleşik Krallık, Kadın, Barış ve Güvenlik (WPS) Gündemi'ni etkilemede özellikle iyi bir konumda bulunuyor ve bu konsey kararının gayri resmi taslak sürecini başlatabileceği ve yönetebileceği anlamına geliyor.

Ayrıca Gençlik, Barış ve Güvenlik (YPS) ile yakından ilgili olan Çocuklar ve Silahlı Çatışma Gündemi üzerinde de birçok çalışma yapıyoruz. Bu, Birleşik Krallığın önceliği olarak tanımlandı ve bu konunun garantiye alınması için uluslararası ve bölgesel kuruluşlarla çalışarak çocukların çatışmalardaki insan haklarını korumayı amaçlıyoruz. Çocukları korumada başarısız olmanın bir ülkenin çatışmadan çıkma kabiliyetini etkilediğine ve ülkenin gelecekteki liderlerine zarar verdiğine inanıyoruz. Bunu çoğunlukla BM ve BM kurumları ile ilişki kurarak başarmaya çalışıyoruz. Örneğin Birleşik Krallık, Birleşmiş Milletler Çocuk Genel Sekreteri Özel Temsilcisi ve Silahlı Çatışma Gündemi'ne fon sağlamada yardımcı oluyor. Ayrıca BM Güvenlik Konseyi Çalışma Grubu'nun aktif bir üyesiyiz ve bu da çocuk askerlere ve çocukların korunmasına uluslararası yanıt verilmesinde önderlik etmemizi sağlıyor. Örneğin geçen yıl Birleşik Krallık, çocukları koruma mekanizmalarını güçlendirmede BM Güvenlik Konseyi Kararı üzerinde anlaşmaya varmak için İsveç ve diğer üye devletlerle çok yakın çalıştı.

Bu yüzden hâlihazırda Gençlik, Barış ve Güvenlik ile ilgili çok şey yapıyoruz, ancak gündem hızla büyüyor ve gittikçe daha fazla ülke gençliğin bu konularda çalışmasının hayati önemini fark ediyor ve şimdi Gençlik, Barış ve Güvenlik hakkında daha fazlasını yapmak istiyoruz. Bazılarınızın muhtemelen bildiği gibi, bununla ilgili ilk BM Güvenlik Konseyi Kararı UNSCR 2250 idi. Bu, Ürdün tarafından önerildi ve 2015 yılında oybirliğiyle kabul edildi. Bu karar, gençlerin uluslararası alanda barış ve güvenliğin devamlılığının sağlanması ve desteklenmesinde önemli ve olumlu bir rol oynadığını kabul ediyor. Aynı zamanda beş temel eylem ayağı tanımlıyor. Üye ülkeleri, gençlere yerel, ulusal, bölgesel ve uluslararası düzeyde karar vermede daha büyük bir rol vermeleri için teşvik ediyor.

Bu gündem, Toplumsal Cinsiyet Eşitliği Birimi'nde yaptığımız daha geniş çalışmalarla birçok düzeyde bağlantılıdır. 2250 sayılı Karar, gençleri 18-29 yaşları arasında tanımlasa da, silahlı çatışmalardaki çocukları koruma çabalarımız ile biraz daha yaşlı demografilerle ilgili olanlar arasında kilit bağlantılar vardır. Birçok yaştan hem hayatta kalanlarla hem de failerle çalışmalar yürüten Çatışmalarda Cinsel Şiddeti Önleme ekibiyle de açık bağlantılar var. Gençlik, Barış ve Güvenlik ile Kadınlar, Barış ve Güvenlik arasındaki bağlantılar da geçen yıl güçlendirildi. 2419 sayılı Karar, Kadın, Barış ve Güvenlik'te, kadınların barış sürecindeki rollerine odaklanmamıza çok benzer olarak gençlerin barış anlaşmalarını müzakere etme ve uygulamadaki rolünü artırma çağrısında bulundu.

Birleşik Krallığın ilerlemesindeki zorluk, bu alanlarda zaten yaptığımız çalışmaların çoğunu yaparken, bu gündemi tam olarak

nasıl geliştirebileceğimiz üzerinde çalışmaktadır. Bu, FCO için ve kendim için hâlâ yeni olan bir alan, bu yüzden bu konudaki tüm düşüncelerinizi merak ediyorum. Teşekkür ederim

Esra Elmas: FCO'nun gençlik çatışmasının çözümüne bakış açısını değerlendirirken, gençlerin çatışmanın bir parçası haline gelmemesini önlemek mi öncelik, yoksa onları bir barış aracı olarak mı hayal ediyor?

Felix Cazalet: Bu çok iyi bir soru ve bunun üzerinde daha yeni çalışmaya başladığımızı vurgulamalıyım. Fakat bütün bunlar Kadınlar, Barış ve Güvenlik ile yaptığımız çalışmalarla bağlantılı. Kadınlar bir sorun veya mağdur olarak görülebilir, ancak onları değişimin araçları olarak görmeye ve onları barış sürecine dahil etmeye çalışıyoruz ve bu da FCO'nun odaklandığı şeydir. Gençlik, Barış ve Güvenlik ile gençliği değişimin öznelere olarak görmeyi istiyoruz. Kadın arabulucularla olan tecrübelerimizi, gençlerle denemek ve onlarla çalışmak için kullanmak istiyoruz. Şu anda umduğumuz şey bu.

David Murphy: Belli ki gençlik gündeminin şimdi UNSCR 2250'den gelmesi gibi UNSCR 1325'ten ileri gelen Kadınlar, Barış ve Güvenlik Gündemi'ne yoğun bir şekilde odaklanıyorsunuz. Zaten benzer bir örnek ve benzer temadan bahsettiniz, bir departman olarak Gençlik, Barış ve Güvenlik için bir kenara ayrılan daha fazla kaynak olup olmadığını merak ediyorum ya da bu Kadınlar, Barış ve Güvenlik bölümünün bir parçası mı?

Felix Cazalet: Brexit şu an devam ederken, finansman her zaman zor bir sorudur. Elimizdeki kaynakları ve tecrübelerimizi kullanmaya çalışıyoruz. İki gündem arasındaki fırsatları değerlendirmek ve birinin derslerini öğrenmek zorunda olmamız bunları birleştirmek ve Gençlik, Barış ve Güvenliği diğerinin bir alt bölümü olarak görmek istediğimiz anlamına gelmiyor. Orada bulunan fırsatları, onları birleştirmeden kullanmak istiyoruz.

Kerim Yıldız: Hükümet, Suriye, Türkiye gibi belirli ülkelerde Gençlik, Barış ve Güvenlik Gündemi'nin uygulanması konusunda fırsatlar sunuyor mu?

Felix Cazalet: Gençlik, Barış ve Güvenlik konusuna yeni başladım ve zamanımın çoğunu Kadınlar, Barış ve Güvenlik üzerine geçirdim. Meslektaşımın geçen hafta bana söylediği şeylerden biri, bugün Gençlik, Barış ve Güvenlik Gündemi'nin ona, Kadın, Barış ve Güvenlik Gündemi'nin 20 yıl önce görüldüğü gibi görünmesi, bu biraz moral bozucu. Ancak, eşit derecede bir dizi Ulusal Eylem Planı aracılığıyla Kadın, Barış ve Güvenlik Gündemi'nin nasıl ilerletildiğine ilişkin çıkan dersleri kullanmak zorundayız. Birleşik Krallık'ta bir tane var, daha fazla sayıda ülkede de varlar. BM Güvenlik Konseyi kararlarını uygulamak için bu ulusal stratejilere sahip olmak önemlidir ve bu politika yapıcılarının dilini değiştirmeye zorlamanın yoludur ve bu da uygulamaya yol açar. Önceki deneyimde, birçok ülke politika ve uygulama arasında zor bir aşamada yer alıyor ve bu zor kısımdır, ancak ilk adımdır. Kadınlar, Barış ve Güvenlik konularına bakıldığında, iniş yollarından biri Ulusal Eylem Planları olabilir, ulusal stratejiler belirlenebilir ve uygulama oradan akıp gidecektir.

Kerim Yıldız: Türkiye’de Gençlik, Barış ve Güvenlik Gündemi için Ulusal Eylem Planımız var mı?

Felix Cazalet: Henüz Birleşik Krallık’ta bir tane yok. Bence sadece İrlanda ve Finlandiya’nın var ya da kendilerinininkini geliştiriyorlar

Simon Woodcock: Bugün geldiğiniz, bizi dinlerkenki sabrınız, yetki devri ve politikalar hakkında konuştuğunuz için çok teşekkür ederiz. Umarız size daha fazla bilgi edinebileceğiniz Galler seyahatiniz sırasında sindirebileceğiniz bir şeyler öğretmişizdir. Daha sonra aklınıza gelen herhangi bir sorunuz olursa, David’e söyleyin, seyahatiniz sırasında bunları bana iletebilir.

David Murphy: Bütün bunları bir araya getirdiği için Simon’a çok teşekkür ediyorum; bu gerçekten ilginçti. Ayrıca, David, Manjula ve Felix’e oturumları için teşekkür ederim.

Galler'deki Çatışmanın Tarihi: Galler'deki Bugünkü Duruma Giriş ve Arka Plan

Dr. Daryl Leeworthy, Tarihçi ve Yazar

Kardif, Park Plaza Hotel

Dr. Daryl Leeworthy, Tarihçi ve Yazar katılımcılara sesleniyor

David Murphy: Kardif'e hoş geldiniz - croeso i Gaerdydd! Bugün bize katılmak için gelen Dr. Daryl Leeworthy ile başlayacağız. Bize neden burada olduğumuz, neden Galler örneğine baktığımız, yetki devrinin özellikle Galler'de neden bu kadar önemli olduğu ve bunun neden böyle ilginç bir vaka olduğuna dair bir giriş yapacak. Geldiğiniz için çok teşekkür ederim. Sözü size veriyorum.

Daryl Leeworthy: Herkese merhaba. Kardif'e hoş geldiniz. Tahtada yakın zamanda dünyanın en havalısı olarak oylan bayrak var. Üzerinde bir ejderha göreceğiniz birkaç bayraktan biri

ve bayrak bir anlamda bu öğleden sonra tarihle keşfe çıkacağımızı ve ele alacağımız Galler'in bağımsız ruhuna rehberlik ediyor. Size tam bir tarih dersi vermeyeceğim ve konuşmamı biraz eğlenceli tutacağım, ancak bazı ciddi hususları da kapsayacağım.

Bütün tarihçilerin tarihi günleri vardır - biz konu tarih olunca tarihi günlere biraz takıntılıyız. Bu, bizi bugün bulduğumuz yere götüren önemli anların zaman çizelgesidir. Orta Çağ'dan, İngiltere'nin Birinci Edward tarafından Galler'i fethetmesi ile başlıyoruz. Bir diğer önemli şahsiyet, İngiltere ve Galler arasında yasal ve politik sistemleri en sonunda birleştiren ve iki ikilem yaratan Birleşme Yasası'ndan sorumlu olan ya da en azından onun hükümdarlığı döneminde gerçekleşen VIII. Henry idi. Bu öğleden sonra keşfedeceğimiz ilk şey dil etrafında, ikincisi ise ayrılık etrafında olacak- İngiltere ve Galler'in ayrı kültürü ve bunun hükümet ve yönetim sistemlerine nasıl yansıdığı.

Birincisi ve en önemlisi, bu mahkemelere yansıtılmıştı. Galler'de mahkemeleri birleştirdiler ve sonra Büyük Oturumlar adında tamamen ayrı bir mahkemeler sistemi kurdular. Bu İngiltere'de olanlardan çok farklıydı ve bu mahkemeler genellikle çok daha hoşgörülülerdi ve ölüm cezasını kullanmaya daha az eğilimliydi. Dolayısıyla, Galler mahkemeleri ile İngiliz mahkemeleri arasında kültürel farklılıklar vardı. Bu oldukça önemli bir özelliktir.

Öyleyse bu mahkemelerin kaldırıldığı ve İngiliz ve Gal sistemlerinin aynı olduğu - nedenini bilmiyoruz- 19. yüzyıla hızlıca geçebiliriz. Ardından Pazar günleri tüm pubları kapatmaya teşebbüs eden Pazar Kapanış Yasası adı verilen kilit bir yasaya geliyoruz. Bu,

yalnızca Galler için geçerli olan ilk bağımsız hukuk parçasıydı ve bu nedenle 1881'deki büyük bir dönüm noktasıydı. 20. yüzyılda, bazı temel son zaman çizelgesi olaylarına sahibiz. İngiltere'nin Kilisesi olan İngiltere'yi ve Galler'i yöneten Anglikan Kilisesi kaldırıldı ve parlamento ya da devletle hiçbir ilgisi olmayan ayrı bir Galler kilisesi oluşturuldu. Ardından yetki devri konusunda referandumlarımız var. Birincisi 1979'daydı ve birkaç gün önce, 1 Mart 1979'da yıldönümünü geçtik. Birçok nedenden ötürü 1979'da ağır bir şekilde mağlup oldu ve bugün bundan şüphesiz rahatsız olabilirdik. Ancak, daha sonra, 18 yıl sonra 1997 yılında, ikinci referandum düzenlendi ve bu çok başarılı geçti. Bu, bizi 1997'deki yetki devredilmiş parlamento olan Galler Meclisi'nin kurulmasıyla birlikte bugün bulunduğumuz pozisyona götürür, yaratıldığı 1999'dan beri yalnızca idari bir organdan ziyade bir parlamentoya dönüşmüştür ve 2011'de daha fazla yetki kazanmıştır.

Bunun izlekleri var. 1997 bir anda çıkagelmedi. Neden Galler'in yetki devrine sahip olduğu ve erken modern ve ortaçağ dönemlerinde bir araya geldiklerinde neden Galler ve İngiltere'ye ayrı muamele edildiği hakkında büyük mevzular var. Galler'i ayrı idari fonksiyonlara ihtiyaç duyması açısından onu yeterince belirgin kılan şey nedir? Eğer tahtaya bakarsak, ortaya çıkan birkaç konumuz vardır. Besbelli ki bir dine sahibiz, dile, hükümete, eğitime sahibiz ve son olarak sağlık sorununa sahibiz. Sağlık ve eğitim büyük olgulardır ve bunlar Gal hükümeti açısından bugün bile en büyük iki departmandır. Bu konular çok istikrarlıdır.

Tahtaya yazdığım başlıkların bazıları kafanızı karıştırıyor olabilir ve ne anlama geldiklerini merak ediyorsunuz olabilir. Mesela '1889'da

orta öğretim'im var, bir saniye içinde buna geri döneceğim. Ardından '1902'de yüksek öğrenim'e sahibiz ve bu Londra'da parlamentonun geçirdiği en kısa yasalardan biridir ve Galler Üniversitesi mezunlarının Oxford ve Cambridge üniversitelerinin mezunları ile aynı haklara ve imtiyazlara sahip olduklarını ifade eder. Devlet memuru olmak ve kamu sınavlarına girmek için bu okullardan mezun olmuş olmanız gerektiğinden, bu durum etkili bir şekilde devlet memuru olabilecekleri veya hükümet için çalışabilecekleri anlamına geldi. Bu, aynı ayrıcalıkları sağlamakla ilgiliydi. Galler Üniversitesi'nin tarihini bilenler, 1880'lerin sonunda kuruluşu ile 1890'ların başı arasında bir fark olduğunu ve sonra da mezunlara verilen ayrıcalıkların olduğunu fark edeceklerdir. Yani yine, yetki devri bazen bir zamanlar birinin çok iyi biçimde söylediği gibi bir olay değil, bir süreçtir.

Şimdi, tüm bu konular bugün araştırabileceğimiz şeylerdir. Dil meselelerinde ortaya çıkacak, daha sonra tam olarak incelenecek şeyler var ve bunlar yerel hükümeti ve merkezi hükümet ile yerel hükümet arasındaki güç paylaşımını etkileyen konulardır. Eğitim, hukuk, dil, din ve merkezi ve yerel yönetim arasındaki eşit güç paylaşımına izin veren yapılar, kontekstin ne olduğuna bakılmaksızın tüm bu durumların temel özellikleridir. Galler bu anlamda çok faydalıdır, çünkü oldukça küçüktür ve ilişkileri daha büyük bir ülkeden çok daha kolay görebiliriz. Buna Birleşik Devletlerde de bakabilirdik ve aynı sorunlar ortaya çıkacaktır, ancak ABD o kadar büyük ki bu sorunları görmek çok daha zordur.

Dr. Daryl Leeworth, arkasındaki görsel üzerinden katılımcılara dünyadaki “en havalı bayrak”ı gösterirken

Öyleyse, din neden önemlidir? Galler’i dini bağlamda farklı kılan nedir? Galler’in büyük ölçüde Protestan olduğunu, Hıristiyan olduğunu ve bir zamanlar İngiltere’de olduğu gibi Katolik olduğunu biliyoruz, ancak bu bize Galler’in neden ayırt edici olduğu konusunda yol göstermiyor. Size tam bir Protestanlık tarihi vermeden söylersem, aslında Galler’de olan şey insanların resmi kiliseye isyan etmeleri ve bir zamanlar İngiltere’nin Kilisesi olarak bilinen ve daha sonra Galler Kilisesi olan resmi kilisenin bir parçası olmak istememeleridir. Artık bunun bir parçası olmak istemediler. Bunun yerine, yenilikçi şapellere katıldılar ve araştırabilirseniz şehrin her yerinde bu şapelleri göreceksiniz. Bu şapeller bağımsızdı; kendi kendilerini yönettiler ve çok demokratiktiler. Onlar çoğunlukla dil sorunuyla bağlantılı olan Galce konuşuyorlardı. İngiltere’de var olan ve onlardan ayrı olan yapıları reddettiler. Bu nedenle, din Galler’in İngiltere’den farklılaşmasının önemli bir parçasıydı. Din aynı zamanda eğitimi de etkiliyor. İlk kurulan

okulların çoğu İngiltere Kilisesi tarafından kuruldu ve işletildi. Öyleyse, o kilisenin bir üyesi değilseniz o okula gider miydiniz? Muhtemelen hayır. Ama aynı zamanda, bu kilise okulları genellikle İngilizce işletiliyordu ve bu nedenle İngilizce konuşamıyorsanız, o okula gider miydiniz? Yani dil de bu soruya giriyor. Aslında, merkezi ve yerel yönetim soruları da ortaya çıkıyor. Eğer demokratik bir kontrolünüz olan bir şapelde ibadet ediyorsanız ve bu durumda haklarınız ve sorumluluklarınız olmuyorsa ve o şapel dışındaki sivil toplumun bir parçası olamıyor ve oy kullanamıyorsanız, bir uyumsuzluk görürsünüz. Bu aynı zamanda hem demokratik açıdan hem de dil açısından hukuku etkilemektedir. Tudors idaresinde dil, mahkeme sisteminin dışına çıkarılmıştı ve dilin ikinci dil olarak mahkemelere geri kabul edilmesi 1942'ye kadar sürdü. 1940'lı yıllarda bile mahkemelerin ana dili değildi; daha fazla eşitliğin gelişi neredeyse 1990'ları buluyordu ve hâlâ kamusal ve sivil toplumda diller arasında mutlak eşitlik yaratma mücadelemiz vardır.

İktidarın yetki devri süreci oldukça karmaşıktır ve bazen düşündüğümüzden çok daha uzun sürüyor. Galler'de bile, 1997 ve 2011 dönüm noktalarına bakmaya çok alışkınız, ancak bu sürecin ne kadar uzun ve tarihi olduğu ve nerede başladığı konusunu aslında düşünmüyoruz. Galce örneğinde, okullarda başlaması gerçeği ile birlikte, eğitim ve orta öğretime erişim sorunu gerçekten önemlidir. Sonuç bölümünde bu noktaya geri döneceğim.

Yetki devri, eğitim, sağlık, çiftçilik ve tarım açısından da etkili oldu. Bunlar, belki de yakın gelecekte ve bugün bile AB'yi terk etmekle ilgili büyük tartışmalardır. Bu sorular hâlâ bizimle beraberdir. Eğitim konusunda ne yapıyoruz? Sağlık hakkında ne yapıyoruz? Ülkeyi

beslemek için yeterli yiyecek üretimi konusunda ne yapıyoruz? Bu üç alanın ilk olarak Londra'da ayrı Galler departmanlarının olması, ilk yetki devredilenler olması ve son olarak 1964'te kurulan Galler Bürosunun bir parçası olmaları şaşırtıcı değildir. Bu görece genç olan sizler için oldukça uzun bir zaman önce olmuş gibi görünüyor; ancak İskoçya'nın 1885'ten beri bir İskoç Bürosu olduğunu kavrarsak, İskoçya'ya olanlarla Galler'e olanlar arasındaki fark büyüktür. Galler, Westminster hükümetinde net bir açıklıkta ve kendi başına ayrı bir yetki devrine sahip olan, Birleşik Krallık'ta İngiliz olmayan parçaların sonuncusuydu. İngiltere'ye getirilen ilk parçaydı ve son parça tekrar net bir şekilde ayrılmıştı. Bu ilginç bir soru. Yine, bu öğleden sonra üzerinden geçeceğimiz gibi belki de bu sebeplerden Galler keşfetmemiz için bize bu kadar ilginç bir vaka incelemesi sunuyor.

Öyleyse, eğitim sorununa geri dönersek, eğitim her zaman başlangıç noktasıdır, çünkü herkesi kapsayan bir şeydir. Bu hepimiz için başlangıç noktasıdır; topluma nasıl katıldığımızı, toplum hakkında nasıl öğrendiğimizi ve çevremizdeki diğer her şeyi nasıl öğrendiğimizi ifade eder. Aynı zamanda içinde büyüdüğümüz topluluklarda bulunan tek kurumdur. Köyümüzde veya toplumumuzda bir ülkenin “büyük politikasını” temsil eden tek şey olabilir. En çok önem verdiğimiz kurumdur. Her birimizin bir okulda olma deneyimi vardır ve bu deneyimleri hepimiz paylaşabiliriz. Peki bu okullar nasıl yönetilecek? Hangi konular öğretiliyor? Hangi müfredat veriliyor? Bu okullarda hangi dil veya diller verilmektedir? Nasıl yönetildiklerini kim söyleyebilir? Galler'in ayrı bir idare mi yoksa İngiliz sisteminin bir parçası mı olacağı konusundaki eski tartışmaların çoğuna hâkim olan büyük

soru buydu. Bu, 1880’lerde 1889 Galce Orta Eğitim Yasası’na öncülü yaptı. “Orta öğretim” sadece orta derece eğitim anlamına geliyor. Bu, Galler sisteminin İngiliz sisteminden ayrı olduğu anlamına geliyordu; bu ilginçti çünkü aslında ilk önce gelen buydu.

Eğitim başlangıç noktasıydı ve Galler ile İngiltere arasındaki ana ayrımlardan biri olmaya devam ediyor. Eğitim Galler Meclisi’nde temel bir departmandır ve dil sorunu açısından da ön sırada yer almaktadır, çünkü eğitim, birinin ikinci veya üçüncü dili edinmenin, bir dilde yoğunlaşmanın ve tecrübe kazanmanın birincil yoludur ve ayrıca topluluklar için neyin uygun olduğu ve neyin mücadele edilmesi gerektiği arasındaki ayrım da olabilir. Bu bir zorluktur ve yasama sürecini gösteren slayta geri dönersek, yirminci yüzyılın ikinci yarısında Galce’nin yönetim, yönetişim ve siyaset süreçlerinde temel savaş alanı haline gelen dil olmasının nedeni budur. Birçok bakımdan konu başlangıç noktasına, yani eğitime geri dönüyor. Bu iki şey, eğitim ve dil, birbirleriyle yakından bağlantılıdır. Galler’nin neden iyi bir vaka çalışması olduğunu ve Galler’in neden dikkatinizi çektiğini düşündüğümüzde, bu bizim başlangıç noktamızdır ve bu, öğleden sonra sorularımızın ve araştırmalarımızın temeli olabilir.

Bu noktaya çok hızlıca geldik. Umarım bu size Galler’in neden ayırt edici olduğu konusunda bir fikir veriyordur. Keşfedebileceğimiz çok daha fazla ayrıntı var, ancak soru sormanızı ve araştırdığımız bazı sorular ve noktalar hakkında bir tartışma alanı açmayı istiyorum. Herkese çok teşekkür ederim.

Katılımcı: Buradaki ilkokula gidecek olsaydım, ilk dil İngilizce mi yoksa Galce mi olacaktı?

Daryl Leeworthy: Bu karmaşık bir soru. Bu şu anda nerede yaşadığınıza bağlı, ancak amaç, nihayetinde bunun önemli olmaması ve dilleri birbirinden ayırmadan her iki dili de yan yana öğrenmenizdir. Eşit olmaları. Bu bir zorluktur.

Katılımcı: Bu kağıt üzerinde anlamlı, ancak pratikte İngilizce ya da Galce matematik dersi mi, İngilizce ya da Galce tarih dersi mi alırdım?

Daryl Leeworthy: Bu büyük bir soru. Belki buna, konuya daha detaylı bir şekilde değinecek olan bir sonraki konuşmacının ardından geri dönebiliriz. Bu çok karmaşık ve hepimiz okuldaki şeyleri nasıl öğrendiğimize dair çok farklı deneyimlere sahibiz ve elbette mevcut kuşağın deneyimleri de farklıdır. Cevap evet ve hayır - keşfedeceğiniz birçok şeye çok Galce bir cevap.

Katılımcı: Sunumunuz için çok teşekkür ederim. Benim birçok sorum var; onları kısa tutmaya çalışacağım. Öncelikle bilmek istediğim, neden Britanya referandumu kabul etti? İkincisi, referandumun sonucu neydi? Hatırladığım kadarıyla Galler tarafından reddedildi, ama bunun neden olduğunu bilmek istiyorum.

Daryl Leeworthy: Galler'in Brexit referandumuyla olan karmaşık ilişkisinin nedenleri, en hafif deyimle karmaşıktır. Bunun olmasının her zaman mutlaka yönetim veya politika veya dil ya

da kültür ile ilgisi yoktur ve bunun birçok nedeni olabilir. Böyle olmasının birçok ekonomik nedeni var. Ama olanları listelersek, referandumun sayılma şekli önemliydi. Galler'deki sayım bölgeleri oldukça ilginç modelleri gizledi.

Bir şehir olarak Kardif, Avrupa Birliği'ni daha fazla kabul ediyordu, ancak ayrılmak için kuzeyde birkaç mil uzakta yaşadığım yerdeki oy verenlere göre, bu şehirde daha fazla sayıda insan ayrılmak yönünde oy kullandı. Bunu nasıl anlayacağız? Büyük bir tartışma konusu olan ve çoğu insanın gerçekten inanıp inanmaması hakkında olduğu kadar, daha çok konunun sunumuyla da ilgili olan ekonomik motivasyonlar ve göç konularında da sorular sormamız gerekiyor. Ayrıca, son 10-20 yılda çok fazla kaynağın kesildiği bir dönemde olduğumuzu ve insanların bu konuda sinirlendiğini görmemiz gerekiyor, bu yüzden referandumu bu sınırı ifade etmenin bir aracı olarak kullanma duygusu var.

Son olarak, neden bu kadar çok Gal kalmak için oy kullandı? Ayrıca bu soruyu da sormamız gerekiyor. Bu; dil, azınlık hakları ve temsil ile ilgilidir ve tüm ülkelerin kabul edici mi veya dışlayıcı mı oldukları hakkında bir tartışmadır ve bunlar Galler, Britanya, Amerika'da görünür olan büyük sorulardır; bu günümüzde küresel bir tartışmadır. Bence, Brexit sorusu o zaman sorulmuştu - Fransa, Almanya ya da her yerde sorulabilirdi ve benzer cevaplar alabilirdik. Bu bir Gal sorunu mudur? Ben öyle düşünmüyorum. Bu sorunlardan bazılarında sahibiz, ancak bence dünyanın karşı karşıya kaldığı daha geniş zorlukları da yansıtıyoruz.

Katılımcı: Bunların hepsi anlamlı. Referandumun sonuçları reddedilse bile, Britanya üzerindeki referandum yapma baskısının ne olduğunu hâlâ anlamadım. Bu bir ikilem. Brexit referandumunu kastetmiyorum; 1979’da olanı kastediyorum.

Daryl Leeworthy: Bu şimdi bana daha anlamlı geldi. İlginçtir ki, söylediğim hemen hemen her şey 1979 için de geçerlidir. 1979 referandumunu, 2016’da olduğu gibi, siyaseti bir araya getirmek ve siyasi partileri güçlendirmeyi denemek için yapıldı. 1950’lerde temsil, sanayisizleşme, dil temsilleri üzerine fikirler, azınlık hakları ve benzeri konularla ilgili uzun bir tartışmaya tepki vardı. Bu, 1950’lerden 1970’lere kadar Galler ve Britanya’da uzun süren bir tartışmaydı. Kraliyet komisyonları vardı, parlamento yasaları vardı ve Galler parlamentolarıyla ilgili tartışmalar, ayrılık ve bunun gibi meseleler vardı. Bir noktada, sadece durumu dağıtmak için bir tür referandum yapılması gerekiyordu. 1979, muhtemelen düzenlenmesi için en iyi an değildi. Birkaç yıl önce yapılsaydı, sonuç farklı olabilirdi. 1979 yılında, hükümetin gücü tükenirken yapıldı. Hükümet daha sonra genel seçimleri iki ay sonra kaybetti. Referandum, hükümetin artık gerçekten yönetemediği ve dolayısıyla tamamen tahrip edildiği için yapıldı. Yine, 1979 ve 2016’da çok benzer deneyimler var. Hükümetler alacakları cevabı gerçekten istemediklerinde bu referandumları düzenliyorlardı.

Elin Haf Gruffydd Jones: 1979 açısından, İskoçya siyasetinin o zamanlar Galler siyasetinden oldukça farklı olduğunu akılda tutmaya değer. Ayrıca, İskoçya’nın İskoç yetki devri referandumu yapmak için daha fazla siyasi baskıda bulunmasının, Galler’de

paralel bir sürecin olağan olarak başlatılmasına yardımcı olduğu gerçeğinden eminim. İskoçya'daki sivil toplumundaki yetki devrine yönelmedeki isteğin buradakinden çok daha fazla gelişkin olduğu, iki sonuçtan da görülebilir. Aslında referandum zamanında İskoçya'da bir çoğunluk hükümeti olsaydı, 1979'da İskoçya'da yetki devri olurdu. Ancak, bu referandumun gerçekleşmesine izin veren yasa çoğunluğu gerektirdiği için, çoğunluk toplam seçmenlerin bu noktaya ulaşması için yeterince yüksek değildi.

Benim görüşüme göre evet, 1970'lerde ve 1950'lerden itibaren Galler'de daha fazla demokratik yönetime sahip olma konusunda artan ilgi hakkında çok fazla tartışma oldu. Ayrıca, şüphesiz ki 1960'lı yıllardan itibaren ve 1970'lere doğru artan bir kimlik politikası bilinci vardı ve 1970'ler ayrıca muhtemelen dil ve özellikle de dilin etrafında temellenen Galce kimliği konusunda bir kimlik çatışmasını simgeledi. Bu yüzden, Gal sivil toplumu perspektifinden daha fazla yetki devri için çağrılar olsa da, bence aslında İskoçya'da böyle bir çağrı olmadı, belki

de Galler'de bu noktada referandum bile görmeyebilirdik.

Meirion Prys Jones: Bu aynı zamanda Galler'in 1979'da referandum yapmaya hazır olmadığı gerçeği açısından anlamlı. Kimlik kavramı yeterince gelişmemişti ve 1997'de işler tamamen değişmişti. O 20 yılda büyük bir değişim yaşandı ve insanların toprak, dil ve miras açısından kendi Gallik bakış açıları değişti ve bu, değişikliği yansıtıyordu.

Elin Haf Gruffydd Jones: Galler'de Ulusal Meclis'in daha fazla güce sahip olup olmayacağı konusunda 2011'de de bir referandum oldu ve Daryl 1997'deki yetki devri için çoğunluğun çok küçük olduğunu, % 1'den az olduğunu söylese de, 2011'de çok daha yüksek bir yüzde Britanya'dan Galler'e devredilecek daha fazla yetki için oy kullandı. Meirion'un dediği gibi, yetki devri süreci için artan bir farkındalık ve destek gördük.

Daryl Leeworthy: Bununla birlikte, Gallik ve demokratik katılım duygusuyla ilgili olan bir zorluk vardır. Bu, bir dereceye kadar Galler'in referandumuna hazır olup olmaması açısından 1979'dan bir devamlılıktır ve Birleşik Krallığın yetki devredilmiş yönetimleri durumunu, Galler Meclisi'nin seçmenlerin en düşük katılım oranına sahip olmasını ifade eder. Bu nedenle, 2011'de daha fazla yetki büyük bir çoğunluk tarafından kabul edilse bile referandumuna katılım oranı çok küçüktü – yaklaşık % 35 civarındaydı.

Bir Galler Meclis seçimine katılım hiçbir zaman % 50'nin üzerinde olmamıştır. Oy verebilecek nüfusun yarısından fazlası seçimlere

katılmadı. Bu, herhangi bir demokratik kurum için bir zorluktur ve bugün miras, katılım vb. ile ilgili olarak yürüttüğümüz her şeye geri dönen bir sorundur. Bu kurumlar yeni çalışma ve katılım ruhu yaratabiliyor mu ya da insanlar şeylerden oldukları haliyle memnunlar mı ve hayal kırıklıklarını dile getirmek için bir nedenleri olmadığını mı düşünüyorlar? Hâlbuki bu daha büyük bir soru.

Meirion Prys Jones: Galler'in kendi basınının olmadığını hatırlamakta fayda var. Basın çoğunlukla Londra merkezlidir. Hatırlamaya değer olduğunu düşündüğüm diğer bir şey insanların karar verme tarzlarını ve sivil topluma nasıl katılmak istediklerini etkileyen bir başka faktörün Galler'in Batı Avrupa'nın en fakir bölgesi olmasıdır. Birleştirildiğinde, bu öğelerin tümü çok karmaşık bir resim oluşturur. Galce konuşanları bir grup olarak alırsanız, AB içinde kalmak için yüzde olarak en yüksek oy kullanan grup oldukları gerçeğine bakmak faydalı olur. Bu tuhaftır.

Elin Haf Gruffydd Jones: Galler'deki Brexit referandumunun en tanımlayıcı demografik göstergesi budur. Oylamada karar verirken Galce konuşup konuşmamanız, cinsiyet, sosyo-ekonomik grup, yaş ve eğitim arka planından bile daha güçlüdür. Bu en tanımlayıcı demografiktir. Bence, Meirion'un söylediği Galler'de olan basının eksikliği ile Galce konuşan insanların Galce konuşamayan veya okuyamayan insanlara göre muhtemelen daha güçlü bir medya çeşitliliğine sahip olduğu konusunda bir ilişki olabileceğini düşünüyorum. Sadece İngilizceyi anlayan insanlar Londra'nın domine ettiği basına sahiptir. Galler toplumu içinde siyasi sistemin Galler'de nasıl çalıştığı hakkındaki bilgi düzeyi oldukça sınırlıdır. Oy veren nüfusun yüksek bir kısmı siyasi partilerin liderlerini

adlandıramamakta ve tanımlayamamaktadır; bu yüksek kısım farklı hükümet kademelerinin yetkilerinin ne olduğunu, örneğin Britanya ve Galler kademesine neyin ait olduğunu, yerel yönetime neyin ait olduğunu anlamazlar. Medyadaki durumumuz çok zayıf olduğu için, özellikle yazılı basında ve sanal basında, kamu hizmeti yayıncılarının siyaset kademesinde neler olup bittiği hakkında bize bilgi vermelerine çok bağlıyız.

Gal ve İskoç konumları arasındaki farklar açısından belki de bir başka faktör de İngiltere ile olan sınırimızın çok açık bir sınır olmasıdır. Sınırdaki çok az insanın yaşadığı İskoçya'nın aksine nüfusumuzun çoğu o sınıra çok yakın yaşıyor. Bu da çok farklıdır, çünkü nüfusumuz ülkemizin doğusuna doğru ve İngiltere'ye çok yakınlar. Bu muhtemelen ülkenin coğrafyası ile de ilgili bir şey.

Meirion Prys Jones: Galler'deki nüfusun dörtte birinin Galler'de doğmadığını hatırlamak önemli. Çoğunlukla İngiltere'den geliyorlar. Dolayısıyla işin bu boyutu da var ve tarihsel olarak bu rakam daha da büyük.

Daryl Leeworthy: Burada saatlerce bu konuyu konuşabiliriz. Cevabının ne olduğunu hâlâ kavramaya çalıştığımız bir soru bu ve belki de ilerlerken önümüze çıkacak en önemli soru da bu. Daha demokratik olabilmek için sivil toplum sistemlerini nasıl yeniden yapılandırmamız gerekiyor? Bu tartışmayı on yıllarca kendi aramızda yapacağız. Bu gerçekten çok ilgi çekici bir soru.

David Murphy: Birleşik Krallığın Galler'e yetki devri sırasında, Galler nihayet idari hâkimiyeti aldığı anda gerilim oldu mu?

Westminster Galler'i bıraktığı için mutlu muydu yoksa aralarında gerilim var mıydı?

Daryl Leeworthy: O dönem, 1997'de, Londra'daki hükümet çok yeniydi. Tony Blair'in parlamentoda üstün bir çoğunluğu vardı, fakat o dönemde on yıllardır İskoçya'ya yetki verme konusu hâkimdi. Dolayısıyla tıpkı 1979'da olduğu gibi, Galler ve İskoçya 1997'de yan yana getirildiler. İskoçya'ya yetki devrinin kesinliği konusunda şüphe yoktu, fakat Tony Blair'in kendisinin yetki devri sürecine dair fazla bir ilgisi yoktu. İşçi Partisinin bir önceki lideri John Smith İskoçtu ve ülkeyi yetki devri referandumuna götürecek 1979'daki kanunun geçmesini hazırlayanlardan biriydi. Tony Blair ise Smith'in aksine başka konularla ilgileniyordu. Biraz şaşırıldıklarını düşünüyorum. Yeni yeni ortaya çıkan şeyleri okuduğunuzda, mesela Tony Blair'in sekreteri Alastair Campbell'in günlüklerini ve benzer başka ilgili şeyleri, onların referandum olup olmaması konusunda tartıştıklarını görüyorsunuz. Referandum olup olmayacağını bilmiyorlardı ama sonunda olmasına dair karar almak durumunda kaldılar. Galler ve İskoç referandumlarının aynı gün olup olmaması ve kanunların birbirlerine paralel gitmesi ile ilgili tartışmalar olmuştu. Bu tartışmalar 1990'larda söylendiği şekliyle İskoçya sorununu çözmeye yönelikti. Galler ile ilgili ne yapmaları gerektiği konusunda emin değillerdi. Sonuç olarak ise aynı süreci başlatma kararı aldılar. Galler Bakanı Ron Davies'in Kabine'deki mücadeleyi kazanmasının nedeni ise hükümetin başındakilerin konuya dair ilgisizliğiydi. Davies çok akıllıca davranarak yeni sistemi oluşturabildi. Fakat sonra birçok farklı nedenden dolayı arka plana itildi ve Blair hükümeti kendi seçtikleri İlk Bakan Alun Michael'ı koyarak yeni kurulan ulusal meclise kendi otoritelerini dayatmak

istedi. Alun Michael meclisteki lider grubun seçeceği biri değildi, bu nedenle de ulusal meclisin kuruluş aşamasında, Westminster'in başta olmasını istediği kişi ile Kardif'in başta olmasını istediği kişinin farklı olmasından kaynaklı böyle büyük bir gerginlik vardı.

Bunu takiben büyük bir çatışma çıktı ve Alun Michael pozisyonundan çıkartıldı. Onun yerine, Galler'e yetki devri sürecinde önemli rol oynayan kişilerden biri olan Rhodri Morgan Öncü Bakan tayin edildi. Morgan, Londra ve Kardif arasında kendi deyişle 'temiz kırmızı su', diğer bir deyişle, farklılık olacağını söylemişti. Gerilimler farklı taraflardan kaynaklanıyordu ve bu artık çok açıktı. Tahmin edileceğini gibi, iki idare arasında farklı konularda gerilim yaşanıyordu. Bütçe konusu, kimin daha yeterli olduğu ya da kimin yasama hakkı olduğu gibi konularda kavga ediliyordu. Temel meselelerde kimin daha önemli olduğu konusunda sorular oluyordu. Tony Blair ve 1997'de yeni oluşan İşçi Partisi hükümetindeki en yetkili kişilerdeki gözlemlenen ilgisizlik, yarattıkları şeyi kontrol edemedikleri anlamına geliyordu. Fakat bu sağlıklıydı, çünkü böylece tartışmalar oluyordu ve uzun zamandır tartışma ortamı yoktu.

Elin Haf Gruffydd Jones: Ve şunu eklemek de faydalı olacaktır, eğer 1979 referandumuna dönecek olursak, o dönemden hemen önceki dönem İşçi Partisi hükümeti vardı, ondan önce İşçi ve Liberal Demokrat hükümeti, Muhafazakâr hükümet, dolayısıyla, farklı partilerin sürekli iktidara geldiği Birleşik Krallık siyasetinde baya bir değişiklik vardı. Hâlbuki 1979 ve 1997 yılları arasında Birleşik Krallık parlamentosunda Birleşik Krallık seviyesinde sürekli olarak Muhafazakâr hükümet seçiliyordu. Bu dönemde

Galler'den parlamentoya seçilen 40 aday içinde hiçbir zaman Muhafazakârlar çoğunluk olmadı. Dolayısıyla 1997'deki daha fazla yetki devri için verilen demokratik argüman çok daha güçlü ve canlıydı; çünkü Sol kanattaki bir partinin, ya da İşçi Partisinin ve de Liberal Demokrat Partinin ve Plaid Cymru'nun projesiydi. 1997'de Galler meclisinin oluşmasına partiler seviyesinde, sadece Muhafazakâr parti karşı gelmişti. Hâlbuki 1979'da Galler'deki İşçi Partisi içinde ve yetkili kişiler arasında o kadar çok karşı çıkan vardı ki, Galler'de solcuların yetki devrini savunduklarını söylemek mümkün değildi. Genel olarak söylemek gerekirse, 1997'de Sol demokratik argüman tarafından ikna edilmişti ve bunu milliyetçi bir proje olarak görmüyorlardı. Belki 1979'da bunu milliyetçi bir proje olarak analiz etmek mümkündü; fakat 1997'de daha çok 18 yıllık Muhafazakâr parti iktidarına karşı bir tepkiydi, Galler'deki seçmenin oy verme tavrını değiştirmemişti. İktidarın daha fazla yetki devri için demokratik bir argüman vardı.

Daryl Leeworthy: Parlamentoda kimin Galler'i temsil ettiği ile ilgili de personel anlamında değişiklik yapıldı. İşçi Partisi Galler'deki en büyük partidir ve 1979'da İşçi Partisi içindeki uzun bir süredir partide olan bazı milletvekilleri yetki devri konusuna da 1970'ler boyunca düşmanca bir tavır takınmışlardı. 1980'de bunların birçoğu emekliye ayrıldı ve genç bir nesil partiye geldi. Bu yeni nesil, Rhodri Morgan ve Ron Davies gibi insanları da içeriyordu, çok daha anlayışlılardı ve 1979 öncesinde oluşun ve sonra daha da kötüye giden demokratik eksiklik konusunu daha iyi anladılar ve nedenleri gördüler. Siyasette kimin temsil edildiği ile ilgili nesiller arası bir değişimdi bu ve bu da işin önemli bir kısmıydı, bu değişim siyasi spektrumun bir kısmında daha

tutarlı ve uyumlu bir argüman oluşmasına neden oldu ve böylece kabul ve ret, sağ ve sol arasındaki fark da netleşmiş oldu. Daha önceleri bu deneyim çok daha parçalıydı. Nesiller arası farkı hafife almamalıyız ve bu insanların daha sonra yetki devri konusunda söz sahibi olmaları tesadüf değildir ve 2011 referandumuna kadar da bu insanlar çoğunlukla varlardı. Ve tabii sonradan bayrağı bir sonraki nesle devrettiler. Bundan sonra yetki devrinden başka bir şey bilmeyen nesiller görüyor olacağız, dolayısıyla bu nesiller için manzara bundan ibaret olacak ve tam da bu nedenle bu yetki devrinin meşruiyeti ile ilgili sorular olmayacak.

Kerim Yıldız: Muhafazakârların referandumun argümanının reddederken kullandıkları temel argüman neydi?

Daryl Leeworthy: Muhafazakâr parti ile ilgili hatırlamamız gereken temel şey tam isminin Muhafazakâr ve Birlikçi Parti olması, yani Birleşik Krallığı bir bütün olarak korumak fikrinin mevcut olması. Bu aslında biraz zor, çünkü Kuzey İrlanda'nın da o bütünün bir parçası olduğunu çoğu zaman unutuyorlar, fakat yine de Londra'nın iktidarın ve birliğin merkezi olması gerektiğine inanan bir parti. Onlar Anglofon bir parti ve Galce konuşanların Muhafazakâr partide yer alabilmesi çok uzun zaman aldı. Tabii ki, doğaları gereği yapısal değişikliklere dirençliler ve bu Britanyalılar için temel bir yapısal değişiktir. Britanya'nın çok Birlikçi bir yapısı vardı, her şeyin yukarı doğru gittiği ve çok azın aşağıya verildiği bir yapı ve de bu parçalanmaktadır. Muhafazakârlar bu çok merkezleşmiş yapıyı korumak istediler ve bunun değişmesini öneren her türlü fikre dirençliydim. En başından beri onların argümanı buydu. Tabi ki, bunun milliyetçi bir fikir olmadığı argümanını kullandılar, fakat

pozisyonlarının merkezinde, hiçbir zaman kâğıda geçirilmemiş olan, Britanya yapısının işleme biçimine ters olması bulunuyordu. Bu meselelere çok odaklanmışlardı. Fakat aynı zamanda, demokratik anlayışı ön plana çıkararak kültürel faktörlerle bağları olmadığı için bu konularda cahildiler. Ve sonuç olarak, 1979'dan 1997'ye kadar kazandılar ve bu nedenle de temsil edilecekleri ve seslerini duyurabilecekleri başka bir meclise daha ihtiyaçları yoktu. Muhafazakârlar 1945'den beri çok uzun süreler iktidarda kaldılar ve o nedenle de siyasi sistemin içinde seslerini duyurabilme ihtiyaçları yoktu. Başka seslerin kendilerini duyurabilmek ile ilgili ihtiyaçlarına dair fikirleri görmezden geliyorlardı.

Elin Haf Gruffydd Jones: Ve kazanmaları kesin değildi, geçmişte Galler düzeyinde kazanmamışlardı. Galler kademesinde yapılan her seçimde iktidara İşçi Partisi geldi. Bu bazen koalisyonlarla oldu, ya da parlamentodan bağımsız milletvekilleri ile yapılan anlaşmalarla oldu ve bazen de tek başlarına iktidar oldular. Muhafazakâr parti 1997'de seçmen tavrına bakarak Galler'de hiçbir zaman kazanamayacağını bilebilirdi.

Muhafazakarların yetki devrine karşı geliştirdikleri bir diğer argüman da, ki bu aynı zamanda Birleşik Krallık'ta bugün olanlarla da benzerlik gösteriyor, fazladan bir hükümet kademesine gerek olmadığıydı. Söyledikleri şeyi, demokratik biçimde seçilmiş fazladan bir temsili hükümet kademesine ihtiyaç olmadığı şeklinde analiz edebilirsiniz, fakat bunu tabii bu şekilde söylemiyorlardı. Ne yapılması gerektiğine karar verecek başka bir kademenin olmasını ve bir başka katman daha siyasetçinin olmasını gereksiz para kaybı olarak görüyorlardı. İnsanların daha fazla oy kullanması

gerekecekti ve insanların oy kullanmalarını pozitif bir şey değil, negatif bir şey olarak gösterdiler. Temel dogması Birleşik Krallığın birliğini korumak olan ve aynı zamanda daha az yönetilmeyi ve daha az devlet müdahalesini savunan bir partinin argümanları bu şekildedir. Bu ideolojileriyle uyumludur. Fakat artık Muhafazakâr parti yetki devrine karşı değildir. Tartışmanın kenarına itilmiş durumdadır.

Katılımcı: Bildiğimiz gibi, son iki sene içinde bağımsızlık ile ilgili iki referandum yapıldı, biri İspanya’da diğeri de Irak’ta ve insanların bağımsızlık için oy vermesine karşın merkezi yönetim referandumuna müdahale etti. Bu örneklerin uluslararası destek olmadığı için başarısızlığa uğradığı söylendi. Galler’de uluslararası destek var mıydı ve fiziksel bir çatışma yaşandı mı?

Daryl Leeworthy: Bağımsızlık ile ilgili bir referandumda her zaman bir istek vardı. Şu anda bu azınlıkta kalan bir istektir fakat mevcuttur. Eğer 2014’de İskoçya’da yapılan referandumda bağımsızlık oyu çıksaydı, Westminster hükümetinin başka bir seçeneği olmazdı, çünkü süreci kabul etmiş olurdu. Gal kontekstinde de böyle bir durum olurdu diye düşünüyorum. Fiziksel çatışmanın olacağı bir durumu düşünemiyorum. Bu büyük ölçüde Gal karakteri ile uyuşmayan bir durum olur. Burada tartışmanın savaştı bir yapısı yok. Demokratik sorun çok daha komplike ve büyük ölçüde ya Katalonya’da olduğu gibi tek taraflı bir referandum deklarasyonuna, ya da İskoçya’da olduğu gibi çok-taraflı bir deklarasyon ile, her iki tarafın sonuca göre uzlaşacağı bir anlaşmanın yapıp yapılmayacağına bağlı. Eğer bu mesele çoğunlukçu pozisyon meselesi haline gelseydi karşılaşacağımız soru bu olurdu. Durum

bu olabilir ve şartlar değişebilir, fakat eğer bu olursa bunu tek-tarafli gerçekleştirme sorunsalı ile yüzleşebiliriz ve bağımsızlığı Senedd (Galler Ulusal Meclisi) kurumları üzerinden bir referandumla ya da çok-tarafli tartışmalarla ilan edebiliriz. Tabii Britanya biz o noktaya gelmeden çok daha önce kendini bölmeyi başarabilir. Bu soruya kendi eylemlerimizle değil İskoçya, İrlanda veya İngiltere’de yer alan Birleşik Krallık üyeleri tarafından yönlendirilebiliriz. Zaten bu üyeler daha fazla bölgesel güce ve ekonomik hâkimiyete sahip olup olmamaları gerektiği konusunda kendilerine de sorular soruyorlar. Kim bilir biz de bu soruyu çok yakında kendimize sormak zorunda kalabiliriz.

David Murphy: Çok teşekkürler. Galler durumu ile ilgili etkili tartışmayı başlatarak muhteşem bir iş yaptınız. Teşekkürler.

Galce ve Azınlık Dil Hakları Üzerine Yuvarlak Masa Tartışması

Meirion Prys Jones, Yönetici , LinguaNi & Galce Dil Kurulu Eski Yönetim Kurulu Başkanı ve Avrupa'da Dilsel Çeşitliliği Arttırma Ağı'nın Eski Baş Yöneticisi
Kardif, Park Plaza Hotel

Dr. Daryl Leeworthy, Meirion Prys Jones'un sunumunu izlerken

David Murphy: Şimdi dikkatimizi Galce diline çevireceğiz. Bu seyahatimizdeki ana tema çatışma çözümüne gençliğin katılımı ve dil meselesi, çoğu zaman bu meselelerin kalbinde durabiliyor. Bugün, içinde fiziksel çatışmanın yaşandığı bir duruma bakmıyor olsak da dil konusuna geldiğimizde Galler'de bir çatışma söz konusu olduğu şüphe götürmez. Burada dili kuşatan bir sürü mesele var. Meirion Prys Jones'un bu konularda bir sürü deneyimi var. Kendisi

Galce Dil Kurulunun eski yönetim kurulu başkanı ve Avrupa'da Dilsel Çeşitliliği Arttırma Ağının eski yöneticilerinden. Şimdi sözü sana bırakıyorum Meirion ve daha sonra tekrar tartışacağız.

Meirion Prys Jones: Galler'e hoş geldiniz. Umarım hepiniz iyi vakit geçirirsiniz. Dil meselesine girmeden önce size Galler'den bazı fotoğraflar göstermeyi istiyorum. Bu ülkede gezip görebileceğiniz bir sürü hoş yer var ve güzel de bir kıyı şeridi mevcut. Tam da bu nedenle buraya göç eden bir sürü insan var. Aynı zamanda çok dağlık bir ülke. Fethedilmesi zor bir yer ve bu yüzden hâlâ Galce konuşuyoruz. İnsanlar doğudan geldiklerinde ve Galler'in sınırına ulaştıklarında bir anda yer yükseliyor ve duruyorlar. İşgal etmek için güvenli değildi. Şimdi, bölgede çoğunlukla koyunlar bulunuyor. Galler'de yaşayan her bir insan için, ve bizim 3 milyonluk bir nüfusumuz var, kişi başına 4 koyun düşüyor. Bu demektir ki 12 milyon koyunumuz var, bu çok iyi değil çünkü etin çoğu Avrupa Birliği'ne satılıyor ve Brexit olduğunda onca koyunla ne yapacağımızı çözmemiz gerekiyor. Bu önemli bir sorun.

Dil meselesine gelince, dünyada birçok dil mevcut. Dünyada ortalama 6.000 dil var ve bu 6000 dilin yarısından fazlası 1500 insandan az kişi tarafından konuşuluyor. Avrupa Komisyonu Euromozaik adlı bir araştırma yaptırdı ve kaç tane dilin gelecekte yaşamaya devam edeceğine baktı, çünkü bilindiği üzere birçok dil ölüyor. Bu rapora göre 200-300 yıl sonra bu diller içinden 300'den az bir kısmının yaşamaya devam etmesi bekleniyor. Galce bu hayatta kalması beklenen 300 dil içindedir, bu ise bize diğer 5700 dil ile ilgili bir şey söylüyor, biz ki kendi dilimizin tehlike altında olduğunu düşünüyoruz ve yine de dilimiz hayatta kalacak olan

300'ün arasında sayılıyor.

Nerede olduğumuza bakılacak olursa, doğudan geldiğinizde bizim Birleşik Krallığın batısında olduğumuzu görürsünüz. Burada olmamızın nedeni bölgenin dağlık olması ve İngiltere'den giriş yapmanın zor olmasıdır. Neden hâlâ Galce konuşabildiğimizi açıklamak için başka nedenlere de bakabilirsiniz, fakat hâlâ neden burada olduğumuzu açıklamak için coğrafya önemlinin önemli bir rolü vardır. Galler'in en temel tanımlayıcı özelliği İngilizceden farklı bir dilinin olması. Diğer Kelt uluslarına baktığınızda, ve Galce Kelt dil familyasına aittir, bir çoğunun özellikleri olduğunu görürsünüz. İskoçya'daki insanlar İskoç eteği giyerler ve "haggis" denen bir şey yerler. İrlanda'ya giderseniz, küçük yeşil adamlar ve Guinness adlı bir içecek görürsünüz. Galler'de insanlar Galler'i dili ile tanımlarlar. Bu en önemli tanımlayıcı unsurdur.

Galce dili yaklaşık 1400-1500 yıl önce konuşulmaya başlandı, dolayısıyla İngilizceden yaklaşık 1000 yıl daha yaşlıdır. Tarihsel değerlendirmede gördük ki Galler ve İngiltere yaklaşık 600 yıl önce birleşmişler. Galler ve İngiltere'yi birleştirdiklerinde Birleşme Anlaşması denilen bir anlaşma yaptılar, bu anlaşmaya göre Galler'de kamu sektöründe İngilizce konuşmadığınızda iş bulamıyordunuz. 600 yıl boyunca durum böyleydi. Kamusal alan açısından Galce kamusal alandan dışlanmıştı, fakat gene de yaşamaya devam etti ve bu olağandışıdır. Dil açısından diğer Kelt dillerinden çok daha canlıdır.

Hayatta kalmasının nedeni din ile alakalıdır, çünkü o anlaşmayı yaptıkları sırada İncil'in Galceye tercümesi ile ilgili bir başka yasa

da çıkardılar. O tercüme 1580'lerde yapıldı. Dolayısıyla 600 yıldır standart hale gelmiş bir metin var ve bu insanların toplumsal alanda kullandığı dildi. İnsanların sosyal hayatı din etrafında şekilleniyordu ve Galler'de bir sürü Şapel görürsünüz. Şapeller her yerdedir. Son 50 yılda din sert bir düşüş dönemine girdi, fakat dil açısından, dili ayakta tutması açısından araçsal bir işlevi oldu. Eğitim sisteminin de içine dahil oldu ve eğitim de dili destekliyordu ve böylelikle insanların kendini Gal olarak tanımlamasını kolaylaştırmış oldu.

Geçtiğimiz yüzyılın başına kadar Galler nüfusunun yaklaşık yarısı Galce konuşuyordu. Birçoğu Galceyi tek dili olarak konuşuyordu, fakat artık Galce bilen herkes aynı zamanda İngilizce de biliyor. Artık iki dilli bir toplumdan bahsediyoruz. Grafiğe bakarsanız son 120 yılda Galce konuşan nüfus oranının nasıl düştüğünü görürsünüz, bunun ana nedeni iki dünya savaşıdır ve Britanya birliğinin savaşa giden insanlar üzerinde yarattığı etkidir. Bunların çoğu geri gelmedi, geri gelenler ise kendi geleneklerine ya da kendi dillerine değer vermediler ve dolayısıyla bu dili kendi çocuklarıyla konuşmadılar.

Böylece, 50'lerin sonunda ve 60'ların başında başlayan bir tavır değişikliğini görüyoruz. 1961'deki nüfus sayımı sonuçlarına baktığımızda insanların kendi çocuklarıyla Galce konuşmaya başladığını gösteren hafifbir değişimi görüyoruz. Galce konuşanların daha çok nerelerde olduğuna bakacak olursanız, batıya ve kuzeye gittikçe Galce konuşanların yüzdesinin arttığını görürsünüz. En yüksek oran Galler'in kuzeybatısındadır, orada %75'i Galce konuşan topluluklar var, fakat oran olarak bakınca sayı olarak ne ifade ettiği pek anlaşılmıyor, sayı olarak baktığımızda, en çok

konusunun olduğu yer güneybatıdır. Dili konuşan en fazla gencin bulunduğu bölge de güneybatıdır. Tavrı değişiklikleri açısından son 50 yılda çok büyük bir değişim oldu. 60'larda başlayan çok güçlü bir protesto hareketi oldu ve bu hâlâ devam ediyor. Bu protestoların en ikonik örneklerinden biri yol levhalarını boyamak ve indirmek oldu. Bunun söylem üzerinde muazzam bir etkisi oldu ve insanlar dil meselesiyle ilgili daha fazla kutuplaştılar, en azından bu durum dil meselesini insanların konuştuğu bir mesele haline getirdi.

Bu hareketten sonra, çocuklarının Galce eğitim alması konusunda Galce konuşmayan insanlar arasında enteresan bir ilginin oluştuğunu görüyoruz. 1971'de Galce yoluyla Oyun Grubu Derneği oluşturuldu ve temelini toplumdan alan bir dernek olduğu için evlerinde Galce konuşmayan ebeveynlerin, çocuklarını Galce konuşulan kreşlere göndermelerini sağladı ve bu da iki dilli eğitim sürecini başlatmış oldu. Bu daha sonra okul sistemine de entegre edildi. Şu anda 5 çocuktan 1'i Galce ile öğretim yapan okullarda eğitim alıyor ve bu çocukların üçte ikisi Galce konuşulmayan evlerden geliyorlar. Böylece eğitim sistemi 3 kişiden 2 sini akıcı bir biçimde Galce konuşabilir hâle getiriyor. Bunun sonucunu daha fazla genç insanın Galce konuşmasında ve insanların tavırlarından görebiliyoruz. Tavırlardaki değişiklik birçok açıdan net bir biçimde gözlemlenebilir, özellikle de spor alanında. İnsanların, iki milli spor olan rugby ve futbolda Galler'i desteklemek konusunda nasıl hevesli olduğunu görebiliyoruz. Bu durumun Gal olmanın farkındalığını desteklediğini görebiliyoruz.

Geçmişte Galce konuşmayanların Gal olarak sayılıp sayılmayacağı ile ilgili tartışma vardı. Artık bu tartışmanın kapandığını

düşünüyorum ve insanları artık Galler'e taşınan herkesin potansiyel bir Gal olabileceğini düşünüyor. Bu durumun dil meselesini açık ve kapsayıcı bir şekilde ele aldığını düşünüyorum. Kimin ana dilinin Galce olup kimin olmadığı ile ilgili bir meselemiz yok. Buraya gelen ve ilgi gösteren herkes genel olarak kabul görüyor.

Bu tabii yasaları da etkiliyor. İlgi arttıkça yasaların da geliştiğini görüyoruz. Son 50 yılda dilleri destekleme açısından bir sürü yaratıcı fikir ve Westminster ve Cardiff parlamentolarından kanun teklifi ortaya çıktı. Örneğin, kamu kurumlarının dil şemaları oluşturması için istekler ve öneriler oldu. Bugüne geldiğimizde bunlar Dil Standartları dediğimiz şeylere dönüştü. Şemalarla ilgili bir tartışma oldu ve organizasyonların seçim şansı olmadığı ve Galce servis vermek zorunda olduklarına karar verildi. Gördüğümüz gibi dil üzerine bir strateji geliştirmek konusunda oldukça yapısal bir süreç izledik ve her birkaç senede bir strateji geliştirdik. En son geliştirilen 2017'deydi ve Galce 2050 adını aldı ve 2050'ye kadar bir milyon Galce konuşan insan hedefi var. Şu anda yaklaşık 600.000 kişi var dolayısıyla hükümet 3-4 yaşlarında Galce konuşan bir milyon kişi

olmasını garantiye almak için 2050 hedefini oluşturdu. Bu oldukça yüksek bir hedef.

Dilin desteklenmesi için oluşturulan hukuki kanallar açısından bahsedilmesi gereken bir diğer şey ise Dil Komisyonunun olması. Bu komisyon kamu kurumlarının genel olarak hizmet sağlama konusunda Dil Standartlarını tutturmasını sağlıyor. Bu işin hukuki kısmı. Toplum açısından hatırlanması gerektiğinin de değerli olduğunu düşünüyorum. Galce konuşan toplum oldukça yaratıcıydı, dili desteği ile ilgili çok fazla para harcanması gerekmesine rağmen, çok fazla siyasi nüfuzu olmadığı için yaratıcılığı sayesinde birçok şey geliştirdi. Gençlik çalışmaları, toplum geliştirme grupları ve eğitim aracılığıyla dili desteklediler. Bütün bu öğeler bir araya geldiğinde dili çok canlı kıldı. Daha önceden bahsettiğim teknoloji ve spor alanlarında da birtakım gelişmeleri gördük. Yetki devri açısından, bu yaratıcılık unsuru dili desteklemek isteyen ve dili sadece konuşulabilen insanı değil, dili günlük bazda da konuşan daha fazla insanı görmek isteyen bir hükümet ile ele ele yürüyor. Özetlemek gerekirse, birçok insan Galceye kenara itilebilir ve işe yaramaz bir şey gözüyle bakıyor. Biz dili 21. yüzyıla getirmeye ve insanların sahip olmak isteyeceği onları cezbeden bir şey haline getirmeye çalıştık. Bu değişimi çocuklarını Galce ile eğitim veren okullara göndermek isteyen ebeveynlerde görüyoruz. Eğer dilin yaşamasını istiyorsak eğitim sisteminin işe yaradığından emin olmamız ve insanların dilsel yeteneklerinin ve kendilerine güvenlerinin olması gerektiğini biliyoruz.

Diolch yn fawr --- Çok teşekkür ederim.

Elin Haf Gruffydd Jones, Mercator Enstitüsü Eş-Yöneticisi

Günün sonunda Elin kapanış sunumunu yapacak

Elin Haf Gruffydd Jones: Teşekkür ederim Daryl, Meirion ve David. Herkese merhaba. Galce çok kolaydır ve şu anda burada bugün yaşanan ve on yıllardır da devam eden toplumsal bir değişim parçası olmanın iyi taraflarından biri budur. Bütün dillerin kendine göre zorlukları vardır ve bütün dillerin gramer bakımından esneklikleri vardır ve Galce bir istisna değildir. Bu bir maruz kalma meselesidir ve bir şeyi ne kadar çok duyarsanız o kadar kolaylıkla onu öğrenirsiniz.

Bu öğleden sonra yapılan toplantınızda yer almak benim için bir zevk ve ayrıcalık. Şimdiye kadar gerçekten çok keyif aldım ve çalışmanızın bir parçası olarak Galler’egelmanizden çok memnuniyet duydum ve umuyorum ki burada değerli bir deneyiminiz olur. Ben Avrupa’nın bölgesel ve azınlık dilleri alanında yirmi dokuz buçuk

senedir çalışıyorum. Bu üç on yılın panoramasına geri dönerek bakmak, bugün benim için bu uzun manzara üzerine düşünme fırsatı veriyor. Bölgesel ve azınlık dilleri ile ilgili Avrupa'da yapılan tartışma içindeki anlatıların ve kavramların nasıl değiştiğine, bunların benim düşüncemi nasıl etkilediğine ve burada Galce konuşan biri olarak kendi durumuma, fakat başka bir perspektifle, bakma avantajının olabildiğini görüyorum.

Avrupa tabii son 30 yılda çok değişti. Avrupa Birliği büyüdü ve belki de şu anda onun küçülmesinin eşliğinde duruyor olabiliriz, Brexit süreciyle ilgili ne olduğunu göreceğiz. Genişleme süreçleri oldu ve ülke sayıları açısından en büyük değişim 2004'den sonra oldu. Bu 30 yıllık süreçte Avrupa'nın dil politikası gelişti ve değişti. Çalışmaya başladığımda benim ait olduğum Avrupa ağlarının ortak dili Fransızcaydı. Bu anlamıyla şanslıydım çünkü Fransızca ve İspanyolcadan mezun olmuştum ve böylelikle bu tartışmalara kolaylıkla katkı sunabildim. Fakat yirmili yaşlarının ortalarında biri olarak, toplantılarda, İrlanda, Fransa ve Almanya'dan insanlarla, ortak dil olarak Fransızca'yı kullanan biri olduğumu fark ettim. 1995'den sonra Finlandiya, İsveç ve Avusturya'nın katılımıyla ortak dil değişti ve İngilizce oldu. İngilizcenin bu kadar güçlü bir ortak dil haline gelmesi, özellikle Galler'de, başka dilleri nasıl öğrendiğimize ve İngiliz diliyle ilişkimizi nasıl değerlendirdiğimize bakma biçimimize etkisi oldu.

Burada Galler'de Galceyi gündelik hayatta kullanan, hayatın gündelik akışı içinde yaptıklarını Galce diliyle yapan ve iki dil arasındaki bu dinamik ya da çatışmadan dolayı İngilizce konuşmaya oldukça direnen bir sürü insan var. Şu anda burada olduğu gibi

uluslararası bir kontekstte dahi İngilizce konuşmak konusunda rahatsız hisseden insanlar var. Bu insanlar aptal değil, ya da garip ve eğitimsiz değil, bunlar sadece kendilerini ana dillerinde ve eğitim aldıkları dilde ifade etmeyi tercih eden insanlar. Bu odadaki insanların lengüistik profili ne olursa olsun, bir dilde diğer bir dile göre daha incelikli ve akıcı olunabileceği fikrini anlayabilirler. Bu bugün Galler’de bir hakikattir. Toplumun yüzde yüzünün hakikati, ya da yüzde 20 ya da 10’unun hakikati bu olmayabilir, fakat yine de Galce dili deneyimlerinin genel görünümünün bir parçasıdır. Benim İngilizce konuşma konusunda oldukça rahat ve memnun olduğumu görüyorsunuz. İngilizce konuşurken herhangi bir çatışma hissetmiyorum.

Fakat, Fransızca ya da İspanyolca konuştuğumda ya da Katalanca konuştuğumda, nötr bir his taşıyorum, fakat birçok insan için İngilizce dili böyle bir nötrlüğü temsil etmiyor. Bazen pozisyon alma oluyor. Bizim buradaki durumumuz, yani Anglofon dünyasında olup yine de kendi dilimizin olması, farklı dil çevrelerine farklı şekillerde bakabildiğimiz bir pozisyona koyuyor bizi. Birçok Avrupa ülkesinde üniversite seviyesinde büyük değişimler olduğunu biliyoruz ve giderek daha çok ders İngilizce dilinde veriliyor. Örneğin Güney Danimarka Üniversitesi’nde dersler sadece İngilizce veriliyor ve Danca verilmiyor. Başka örnekler de var, İtalyanca çok uluslararası bir dil olmamasına rağmen yine de köklü bir dildir, İtalya’da bile dersler İngilizce veriliyor. Benzer biçimde, İspanyolca gibi global bir dil söz konusu olduğunda bile, İspanya’da üniversite sektöründe çalışanlar ve üniversitedeki araştırmacılar İspanyolca yerine İngilizce yayın yapmak konusunda cesaretlendiriliyorlar. Aynı şey Almanya için de geçerlidir.

Biz Galler'de kendi dilimizin üniversite seviyesinde daha çok kullanılmasını teşvik etmeye çalışıyoruz. Üniversite eğitimi seviyesinde dil planlaması yapmak için ulusal bir kurumumuz bile var. Şimdi bu kurum Lisansüstü seviyeler için çalışmalara başlıyor. Bu organizasyonun görevlerinden bir parçası, “Coleg Cymraeg Cenedlaethol” ismini verdiğimiz, çalışanları geliştirmek ve öğrencileri akademik konularının parçası olarak Galce dilini kullanabilecekleri farklı yolları keşfetmeleri. Örneğin spor bilimini Galceyi kullanarak öğretmek, ya da tıp eğitimi, özellikle hasta bakımını ve hatta mühendisliği Galceyi kullanarak yapmaları. Aynı zamanda tarih, diller, iletişim ve doğa bilimleri de dahil.

Avrupa'daki diller ve dilsel çeşitlilik söylemine katkıda bulunabileceğimiz alanlardan biri de, içinde bulunduğumuz dönemdeki en güçlü dil ile yan yana yaşıyor olma deneyimi olabilir. Bu, bizim öğrencilerimizin İngilizce yoluyla hiçbir şey öğrenmedikleri anlamına gelmiyor. Okuma materyallerinin çoğu hâlâ İngilizce. Fakat mesele onların iki dilli olma kapasitelerini geliştirmek ve zenginleştirmek. Çünkü çoğu zaman olan şey ve Daryl bundan bahsetti, birçok insan Galceyi eğitim yoluyla ediniyor, fakat birçok insan ailelerinin dilleri yoluyla da eğitiliyorlar. Eğitim sistemi yoluyla dili ediniyoruz, fakat dilimiz eğitim sistemiyle aynı zamanda güçleniyor da. Daryl'in bahsettiği gibi, 20.yy. boyunca Galce konuşanlardaki azalmanın en önemli nedenlerinden biri iki dünya savaşıydı, fakat aynı zamanda, Gal halkının eğitim seviyesi arttıkça, insanlar fabrikalarda ve kömür ocaklarında çalışmayı bıraktıkça, öğretmen, doktor ve avukat olmak gibi sosyal özlüklerini gerçekleştirdikçe ve sosyal sınıf açısından ilerledikçe daha Anglofon hale geldiler ve kendi Galce dillerini daha az

kullandılar. Bu sonuç, insanların geçmişte sosyo-ekonomik açıdan orta ve üst düzey profesyonel sınıflara geçebilmeleri için İngilizcede daha akıcı olmaları gerektiğinin göstergesi ve bunun sonucu olarak da Galce dilinde daha akıcı hâle geldiler. Bu tabii çok komplike bir meseleydi. Dilin statüsü ve prestiji vardı ve insanlar İncil yoluyla eğitim aldıklarında ve kamusal alandaki konuşma becerilerini Galce yoluyla dini çevrelerde geliştirdiklerinde, din yoluyla dile bir alan açılmıştı. Fakat yine de orta ve üst profesyonel sınıfların dili İngilizceydi.

Bebekken aileleri yoluyla Galce öğrenmiş olsalar da, Galce yazdığından daha iyi şekilde İngilizce yazabilen bir doktora ya da avukata rastlamak ne daha önceleri ne de şimdilerde az rastlanır bir durum değil. Bu, dil tavırlarının ve dili nüfusun bütün kesimlerine açık kılmanın önemli bir yönüdür. Bu şu demek, doktor ya da avukat olabilirsiniz ve işinizde Galceyi kullanabilirsiniz, ebeveynlerinizden daha fazla para kazanmak ya da daha fazla eğitim almak için dilinizi geride bırakmanız gerekmez. Bu aynı zamanda dili okul yoluyla öğrenebileceğiniz anlamına geliyor, yani eğer dili ebeveynleriniz ya da toplum yoluyla öğrenmediyseniz, okulda da öğrenebilirsiniz ve profesyonel olarak işinizde kullanabilirsiniz. Şunu unutmamak gerekir ki, hepimiz kendimizi geçindirmekle yükümlüyüz ve eğer profesyonel iş yapan insanlar olarak, bir aile içinde birbirine yakın insanlar olarak ve kendi toplumumuzda sosyalleşen insanlar olarak kendi dilimizi kullanarak yaşayabiliyorsak, bu dili daha değerli kılan bir şey hâline geliyor. Hem büyürken dili öğrenenler için, hem de eğitim yoluyla öğrenmek isteyenler için değerli bir hâle geliyor.

Meirion, hükümetin 2050 yılındaki bir milyon Galce konuşan insan hedefine göndermede bulundu ve daha önceki konuşmamızda siyaset, referandumlar ve bu dönemlerde siyasi partilerin pozisyonları hakkında konuştuk, bu noktada şunu fark etmekte fayda olduğunu düşünüyorum; bir milyon Galce konuşan insana ulaşma hedefi, Galler'deki dört siyasi partinin de –İşçi Partisi, Muhafazakâr Parti, Plaid Cymru, ve Liberal Demokratlar--- ortak hedeflerinden biridir.

Bu dört parti bu hedefte mutabıklar ve sadece bir hafta önce ya da ondan önceki hafta, Muhafazakâr partinin meclis üyelerinden biri İşçi partisi hükümetini bu hedefe ulaşma konusunda eleştirdi, çünkü hükümetin, özellikle eğitim konusunda, doğru bir stratejik yaklaşımı olduğunu düşünmüyordu. Tarihimizin bir noktasında Galce dilinin siyasi spektrumun daha çok sol tarafına ait olduğu söylenebilir. Dili konuşanların sayısını arttırmak için yapılan ilerlemeci politikaların ve bu dili kullanmak için fırsatlar yaratmanın solun gündemi olduğu düşünülürdü. Şimdi Muhafazakâr Parti'nin, İşçi Partisi'nin hedefi gerçekleştirme yolunu eleştirdiğini görüyoruz. Bu aslında çok da yeni sayılmaz, çünkü Galce konuşan topluluğun birtakım ayrıcalıklar kazanabildiği dönem, en çok 1980'lerde Birleşik Krallık seviyesinde Muhafazakâr partinin hükümette olduğu döneme tekabül ediyor. Örneğin Meirion, Galce yayın yapan televizyon kanalından bahsetti. Bu parlamento kararıyla mümkün oldu ve 1982'de yayın yapmaya başladı. Bundan önce çok fazla siyasi karmaşa ve protestolar vardı, fakat Muhafazakâr parti iktidara geldiğinde bu karar alındı. Bu Galce dilinin televizyonun uluslararası haber, diziler, spor vb. gibi farklı programlar yelpazesi üzerinden kullanılmasını sağlayan çağdaş bir alan açtı. Herkese

hitap eden bir şey vardı; aynı zamanda dilin farklı lehçelerini kullanan insanların bir araya gelmesine yardımcı oldu. Dilin farklı lehçeleri ya da biçimlerini konuşan insanları duymak için evinden çıkmaya ihtiyacınız yoktu ve zamanla farklılıklar insanlar için anlaşılır olmaya başladı. Dilin önemli olduğu bir dil alanı yarattı, aynı zamanda insanların o dili kullanarak geçimini sağlayabileceği bir ekonomik çevre yarattı ve böylelikle dile daha fazla prestij kazandırdı ve insanlara dili kullanmaları için neden sağladı.

Şimdiye dek dili okulda ve evde öğrenenler insanlar açısından konuştum. Tabii, durum o kadar basit değil. Çoğu insan hayatı boyunca dile giriyor ve çıkıyor. Yirmilerimizde hayatlarımızla ilgili temel kararlar alıyoruz. Kiminle evleneceğimize, okulu bitirdikten sonra ne yapacağımıza ve nerede çalışacağımıza karar veriyoruz. Bir fikrimiz oluyor. Öncesinde birçok karar bizim yerimize alınır, ama artık o yaşa geldiğimizde kendi otonomimiz oluyor. Hayatları içerisinde dile bir girip bir çıkan insanlar var, eğer dili ailelerinin dışında da, işyerinde ve sosyal çevrelerinde, konuşmalarını sağlayabilirsek dile giriş noktaları artar ve insanlar dile okulu bıraktıktan sonra da farklı zamanlarda girebilirler.

Dil topluluğunda akıcılık fikri önemli ve bu hem başka ülkelerden de öğrendiğimiz bir şey, hem de kendi politikamızı ve yaklaşımlarımızı geliştirdiğimiz bir şey ve bu benim üzerinde durduğum son konu olacak. Galler'de bir milyon Galce konuşan kişi hedefi bizi ancak toplumun dörtte üçünün dili konuştuğu bir noktaya getiriyor. Bu şu an için büyük ve azimli bir hedef. Galler ve Galce dili yıllar içinde din sayesinde gelişti. Aynı zamanda Birleşik Krallık'taki ve Galler'deki sanayi devrimi zamanında insanlar buraya çalışmaya

geldiler ve o süreçte de Gal oldular ve dili kullandılar. Bir sonraki nesil böylelikle dili daha kolay öğrenebildi. 19.yüzyılda dil, şehir kültürünün bir parçası hâline de geldi. Dolayısıyla yeni insanları nüfusa katmak ve Galce konuşan grubu genişletmek dilin bugün geldiği başarının belirleyici faktörlerinden biri oldu. Bu aynı zamanda Bask bölgesinde ve Katalan ve İrlanda dillerinde de gördüğümüz bir durumdur. Ve aynı zamanda içine girmek isteyen herkesi dahil eden Azınlık dil topluluğu fikri üzerinden oluşan, çoğu Batı Avrupalı olan birçok azınlık dillerinde de gördüğümüz bir şey. Etnik kimlik yerine yurttaş kimliği üzerine kurulan bir fikir ve bu bizim burada gurur duyduğumuz bir şey. Bence aynı zamanda nesillerdir burada olan insanlar kadar Galler'i evleri yapmak isteyerek yeni gelen insanların Galceye eşit derecede erişim sağlamak konusunda daha fazla çalışmamız gerektiğini düşünüyorum. Ve yine insanları iki dilli olmanın doğru yerde yaşamak ve şansa bağlı olmadığı ya da doğru aileye doğmakla ilgili olmadığına ikna etmek gerek. Bu daha fazla üzerinde çalışmamız gereken bir konu ama gitmek istediğimiz yerin burası olduğuna eminiz.

Bu konuyla konuşmamı sonlandıracağım ve soruları alabiliriz.

Esra Elmas: Galler'in nüfusu neredeyse 3 milyon. Ve sanırım Amerika'da 1,5 milyon Gal yaşıyor. İlk sorum, diasporada, Amerika'da ve diğer ülkelerde, yaşayan nüfusun yüzde kaçını Galce konuşuyor? İkinci sorum biraz spekülâtif. Galcenin kendine has tarihi ve bağlamı ile Gal kimliğinin önemli bir parçası olduğunu ve uzun bir tarihi olduğunu anlıyorum. Aynı zamanda, artık birçok dinamiğin hızla değiştiği bir dünyada yaşıyoruz. Avrupa çapında milliyetçilikte bir artış var, Brexit meselesi var ve ilk konuşmacımız

Avrupa Birliği'nden çıkmayı oylayan insanlar için sosyal-ekonomik nedenlerin olabileceğini de söyledi. Bu durumda Galceyi ve Gal olmayı bu kadar ön plana çıkarmak riskli değil mi? Galler'de ve Birleşik Krallığın çeperlerinde Brexit tutumunun anti-göçmen duruşuna dayandığını biliyoruz. Bununla ilgili ne diyebilirsiniz?

Elin Haf Gruffydd Jones: Daha önce Brexit oyunun analiziyle ilgili konuştuk. Galce dili Galler'in bazı kısımlarında gündelik hayatın içinde halkın kullandığı dil olsa da, çoğunluğun Avrupa Birliği'nden çıkmaya oy verdiği yerler karışık yerler. Buralarda yaşayan insanların %100'ü Galce konuşmuyor. Demografiyi analiz edersek, Galce konuştuğunu ifade edenlerin %84'ü Avrupa Birliği'nde kalmayı oyladılar. Bu kimliğin çok güçlü bir göstergesidir. Fakat bu durum sanırım Galce konuşan insanların erişiminde olan medya kanallarının çeşitliliği ve fazlalığı ile de ilgili. Onların sadece İngilizce konuşan insanlara göre daha geniş bir medya erişimi var.

Gal kimliği yıllar içinde gelişti ve siyasi partiler içinde (UKIP de dahil olmak üzere) Galce konuşan bir sürü insan var. Galce konuşanların dillerinin beyaz-olmayan, başka bir yerden gelmiş olduğu belli olan kişiler tarafından konuşuluyor olduğunu görmekten zevk aldıklarını düşünüyorum. Bu bence Galce konuşanlara dillerinin açık ve kozmopolit olduğunu düşündürüyor ve bu Gal olmanın etnik kimlikten ziyade yurttaşlık kimliği olduğunun göstergesi. Bence çok insan bundan gurur duyuyor. Tabii Galler'in bazı yerlerinde, eğitim sorusuna geri dönecek olursak, kim okula giderse en az 12 yaşına kadar Galce ile eğitim alıyor, dolayısıyla bu bölgelerde herkesin dile erişimi var. Fakat diğer yerlerde gideceğiniz okulu seçmeniz gerekiyor ve genellikle seçim yapmamak insanların

daha kolayına gidiyor, açıkça söylemek gerekirse bu durumda İngilizce eğitim veren bir okula gönderiliyorsunuz—tercih etmek zorunda bırakılıyorsunuz. Bu bölgelerde insanların dile daha az erişimi oluyor. Galce konuşan nüfusta farklı siyasi görüşlerden temsiliyetler var, fakat bunlar eşit şekilde konumlanmış değil.

*Öğleden sonraki konuşmacıların tamamı ile katılımcılar tartışma yürütecek -
Dr Daryl Leeworthy, Meirion Prys Jones and Elin Haf Gruffydd Jones.*

Diasporaya bakacak olursak, 19.yüzyılda ve 20. yüzyılda Gal diasporasının dilini dördüncü jenerasyona kadar koruyabildiği dönemler oldu ve bu sadece Patagonya’da ve diğer ufak kolonilerde olmadı. Fakat artık böyle bir durum yok. Ölçecek olursak biz de, dili çabuk kaybeden Hollandalılar gibi, dili ancak ikinci jenerasyona kadar koruyabiliyoruz. Ayrıca internetin diasporadaki topluluklara nasıl bir etkisi olduğunu da bilmiyoruz. İzole olmuş aileler interneti kullanarak tekrar ilişkiler kurabilir ve daha az izole hale gelebilirler.

Katılımcı: İlk olarak, sizin dil konusundaki hedeflerinize ulaştığınızı görmek çok etkileyici. Merak ediyorum hangi sosyal sınıfın dil konusunda daha müdahil olduğunu görebileceğimiz bir istatistik var mı? Kim Galce konuşmayı tercih ediyor?

Meirion Prys Jones: Galler, iktidar sınıfının büyük bir bölümünü bu sınıf İngiltere'ye taşıdığına kaybetti, dolayısıyla Galce konuşanlar işçi sınıfındandı. Fakat bu Galce konuşan toplulukların yapısını saklıyor aslında. İşçi sınıfı içinde aşağı yukarı iki farklı kademe bulabilirsiniz—biri kültür, şarkı, şiir ve o tip unsurlarla ilgilenen insanlar ve diğeri de bu tür şeylerle hiç ilgilenmeyenler. Böylece dili konuşan çok okuryazar bir grup da vardı. Zaman geçtikçe mesele sosyal sınıf meselesi olmaktan çıktı, şimdi artık herkese açık bir hâlde. Şimdi kimlerin Galce konuştuğunu gösteren veriye baktığınızda, bunların çoğu sosyal açıdan mahrum bölgeler. Fakat aynı zamanda çocuklarının Galce öğrenmesini isteyen orta sınıf bir kesim de var, dolayısıyla bir karışım bu. Sadece bir sosyal gruba ait olduğunu söyleyemeyiz.

Elin Haf Gruffydd Jones: Tarımda çalışan insanların %40'ının Galce konuştuğunu gösteren bir veri var, Kardif'te medya endüstrisinde çalışanların %50'si de Galce konuşuyor. 'Galce konuşuyor' dediğimizde bu her zaman İngilizce bildikleri anlamına da geliyor.

Katılımcı: Yetki devri süreciyle ilgili olarak, bu süreç üzerine çalışırken Birleşik Krallığın diğer kısımlarıyla, Kuzey İrlanda ya da İskoçya ile bağlantıya geçtiniz mi? Sizi desteklediler mi?

Daryl Leeworthy: İki bağlantı var. Biri ilham, farklı Kelt uluslarının ve halklarının paylaştığı ilhamdan Meirion bahsetmişti. İrlanda yaklaşık yüzyıl önce bağımsızlığını kazandığında bu Galler ve İskoçya'da diğer bağımsızlık hareketlerine itici güç oldu. Aynı zamanda kültür, dil ve kültürel canlanma açılarından da birbirlerinden ilham aldılar ve bu olmaya devam ediyor. Kuzey İrlanda'da şu anda İrlandaca dilinde eğitime erişim ile ilgili bir tartışmanın olması şaşırtıcı değil. Bu tartışmaya yanıtı Galler'de ne olduğuna bakarak veriyorlar, toplulukların böyle bir eğitime erişimi olduğu yere bakıyorlar. İskoçya'da İskoç Keltçesi eğitim sistemi ve televizyon kanalları olması Galler'deki sürecin sonuçlarıdır. İrlanda'da 4. Kanal (TG4) ve İrlanda dilindeki kanal, ilhamını S4C'den aldı, aynı şey İskoç Keltçesi kanalı için de geçerli. Onlar ilhamlarını bizden aldılar. Galler yetki devri konusunda bu ikisinden de geride kalmışsa da ve onlar yetki devri siyasi sürecinin kimi evrelerinde maddi destek sağladılarsa da ve cesaretlendirdilerse de, dil konusunda durum tam tersiydi. Galler'deki kültürel deneyim, özellikle dil ile ilgili kanun hükümleri, okullara destek ve eşitlik ile ilgili sorular açısından Birleşik Krallığın diğer kısımlarında bilgilendirici tartışmalar sağladı. Bu tartışmalar ilhamını Galler'den alıyor ve tıpkı İskoçya, İrlanda ve hatta Quebec gibi dünyanın diğer yerlerine uygulanıyor. Birçok azınlık dil grupları Galler'e geliyor ve bize bunu nasıl yaptığımızı soruyorlar. Destek karşılıklı bana kalırsa.

Katılımcı: Bildiğimiz gibi yetki devri ya da bağımsızlık zor bir süreç ve uzun zaman alıyor. Kuzey İrlanda için 100 yılı aşkın bir zaman aldı, bahsettiğiniz gibi İskoçya süreci de çok uzun sürdü. Peki Birleşik Krallık'taki diğer yerlere ve dünyadaki diğer ülkelere

kıyasla Galler'in yetki devrini kolaylaştıran nedir? Dinamikler neler? Spesifik örnekler verebilir misiniz?

Elin Haf Gruffydd Jones: Sanırım bunun bir nedeni Galler'deki yetki devrinin oldukça düşük olması. İskoçya, Katalonya ve Bask'ta olana göre çok daha düşük. Yetki devrinin seviyesi düşük, bu nedenle de eşliğimiz düşük. Yarın Senedd'e gideceksiniz. Ben geçen hafta gittiğimde oraya büyük bir pano konulduğunu fark ettim. Bu pano, insanlar için neyin Gal kimliğini temsil ettiğini ifade etmesi için, bununla ilgili notlar asılabilmesi için konulmuş. Yaklaşık 100 tane kâğıt parçası vardı ve çoğu Galce dili ile ilgiliydi ve geri kalanı ise spor ile ilgiliydi. Dolayısıyla bu göstergelere bakabilirsiniz, sembolik olarak dil ya da günlük düşünme ve iletişim aracınız olarak dil ve de spor, bu notlarda ortaya çıkan iki şey bunlardı. Siyasi özerklik meselesi ve Galler'de bağımsızlığa yönelik bir arzunun olup olmadığı meselesi insanlar için çok daha az önem teşkil ediyor. Bu benim bakış açım ve bunu tartışmaya açtım.

Meirion Prys Jones: Yetki devri açısından, şunu da unutmamak gerekir, eğer bir şey kırılacak gibi görünüyorsa Britanya devleti buna uyum sağlıyor ve kendilerini esnetmeyi tercih ediyorlar. Birleşik Krallığın muhafaza edilebilmesi için bütünlüğün bozulmasındansa, hafifçe esnemek ve yetki devri daha iyidir. Geçtiğimiz milenyumun sonunda olanın bu olduğunu düşünüyorum. Britanya devleti esnedi. Eğer Brexit olursa Kuzey İrlanda'nın geri kalanına dahil olduğu bir durumla karşılaşabiliriz. Bağımsız bir İskoçyamız da olabilir ve bunun etkisiyle Galler'i daha önce hiç düşünmediği bir durumun içine sokabilir. Önümüzdeki yirmi otuz yıl durumlar çok

fazla değişime uğrayabilir.

Daryl Leeworthy: Bir başka dinamik ise, Londra o kadar büyük ki sadece İngiltere'nin geri kalanıyla değil Birleşik Krallığın geri kalanıyla da uyumsuz. Londra meclisiyle birlikte Galler kadar özerk bir iktidara sahip. Emniyet ve ulaşım gibi şeyler üzerinde bizim sahip olmadığımız bir gücü var. Londra'nın potansiyel bir şehir-devlet olarak kendi nüfusuyla birlikte bu soruları sormaya başlayabilmesi başka bir faktördür. Londra'da yaklaşık on milyon insan yaşıyor ve bu Galler'in büyüklüğünün en az üç katı. Bu bir ülke mi? Bir şehir mi? Peki Londra önem sırasında öne geçmeye başlarsa Galler'e ne olur? Başbakanla ilk beş dakikaya kim sahip olur—Londra'nın belediye başkanı mı yoksa Galler'in Öncü Bakanı mı? Kendimizi daha önceleri savuşturabileceğimizi düşündüğümüz sorularla karşı karşıya kaldığımız bir durumda bulabiliriz. Fakat başka insanların farklı soruları var. Britanya'da kuruluşu itibariyle, bir araya gelişi bakımından, normal koşullarda memnuniyetle üzerinde tartışma yürütmeyeceğimiz meselelerle ilgili sıklıkla tartışmalar yürütmek zorunda kalıyoruz. Kim bilir ne olacak.

Elin Haf Gruffydd Jones: Yetki devriyle ilgili yapılan referanduma ve Birleşik Krallığa mensup diğer uluslar ile olan bağlarla ilgili sorulan soruya bir ekleme daha yapacağım. Şunu hatırlamak önemli, 1980'ler ve 90'lar boyunca referanduma kadar Avrupa'da, özellikle Plaid Cymru tarafından Galler üzerine çok fazla vurgu yapıldı. 'Avrupa'da Galler' sloganı sanırım bizi düşündüren sloganlardan biriydi, şöyle ki, Galler'de yetki devri için uğraştığımız zaman bu bölücülük meselesi değildi; bu mesela öncekinden daha fazla demokratik güçle Avrupa seviyesindeki Bölgeler Komitesine

katılabilme meselesiydi. Belki de Birleşik Krallığa mensup uluslar arasındaki bağlar yeterince sıkı değil ve kesinlikle federal devletlerde olduğu kadar sıkı değil. Fakat kesinlikle Avrupa'daki diğer bölgeler ve diğer parlamentoların yasama organları ve bölgesel veya devlet-altı yönetimlerin demokratik katmanları arasındaki bağlar o dönemde bu durumun bir parçasıydı.

Daryl Leeworthy: Ve eğer Avrupa Parlamentosu seçimlerini düşünürseniz bu durum böyle değildi, fakat bizim katıldığımız son dönem seçimlerine kadar bu doğrudu, sizin seçim bölgeniz Galler'di ve Galler temsilcilerine oy veriyordunuz. Bunun çok önemli olduğunu düşünüyorum. Bu mecliste bir Britanya birliği olmasına rağmen sizin yine de kendi ulusal temsiliyetiniz için oy verdiğinizde dair bir fikriniz vardı. Bu da küçük bölgeler ve uluslar fikriyle uyumludur.

David Murphy: Elin, Meirion ve Daryl, bugünkü tartışma için çok teşekkürler, tartışma çok ilginçti ve yolculuğumuzun geri kalanı için bize ilham verecek. Yarın Senedd'e yolculuğumuzda bu konularla daha fazla ilgilenmeyi dört gözle bekliyoruz. Meclis üyeleriyle olan toplantılarımızda bu tartışmalara devam edeceğiz.

6 Mart Çarşamba 2019

Galler Meclis Üyeleriyle Galce Dili Üzerine Partiler-Arası Birliği Tartışmak İçin Yapılan Toplantı Dr Dai Lloyd, Meclis üyesi, Plaid Cymru ve Galce Dili Üzerine Partiler Arası Birlik Başkanı

Kardif Koyu, Norveç Kilisesi

Dr Dai Lloyd

David Murphy: Tekrar hoş geldiniz. Umarım meclis turumuzu beğenmişsinizdir ve yetki devredilen yönetimin nerede bulunduğunu ve çalıştığını görebilmişsinizdir. Çok güzel bir binadır ve umuyorum etrafında yürümekten hoşlanmışsınızdır. Bu sabah yapacağı komite görüşmelerinden ve diğer işlerinden bir saatini

bizimle buluşmak için ayıran Dr. Dai Lloyd'u selamlıyorum. Dr. Lloyd on üyeli Plaid Cymru meclis üyelerinden biridir. Bu öğleden sonra ve yarın öğleden sonra daha önce bulunduğumuz meclis salonunda olacak. Dr. Lloyd ayrıca Galce dili üzerine partiler-arası birliğin başkanı; bu grup dört siyasi partinin meclis üyelerinden oluşan bir gruptur, haftalık olarak buluşup Galce dili ile ilgili çeşitli konuları tartışıyorlar. Şimdi sözü Dr. Lloyd'a bırakacağım, bizimle buluştuğunuz için teşekkür ederiz, sizi dinlemeyi dört gözle bekliyoruz.

Dai Lloyd: Çok teşekkür ederim. Meclis üyelerinin üçte biri gibi, benim ana dilim de Galce. Galler'de dört siyasi partiden 60 üyemiz var. Hepiniz hoş geldiniz. Ana dilim Galce, böylece iki dil konuşan birçoğunuzda olduğu gibi ben de aklımda düşündüğüm şeyi kendi ana dilimde düşündükten sonra zihnimde dönüştürüyorum.

Şimdi size Galler'deki durumdan bahsedeceğim. Galler Birleşik Krallığın bir parçası fakat altı yüz yıl önce bağımsızdı. Kendi parlamentomuz vardı ve tamamıyla bağımsızdık. Kimilerimiz bu kaybedilen statüyü geri kazanmak için siyasi partilerde yer alıyor. Daha da geriye gittiğimizde ise konuştuğum Galce dili bu adalarda yaklaşık iki bin yıl öncesinden beri konuşuluyor. Bu Büyük Britanya'nın orijinal ve yerel dilidir. Eski Galler dilinin bir formu iki bin yıl öncesinde konuşuluyordu. İrlandaca ve Bask diliyle birlikte Galce Avrupa'da hâlâ var olan en eski üç dildir. Galler üç milyon nüfusa sahip, başkenti Kardif, 400.000 civarı nüfusu var ve ikinci büyük şehir Swansea'nın 250.000 nüfusu var ve bu bölge benim mecliste temsil ettiğim bölge. Ben ayrıca Swansea'da bir doktorum, halk hekimiyim ve bu nedenle de Sağlık Seçme Komitesinin

Başkanıyım. 6. yüzyılda aşağı Edinburgh'tan Galler'e kadar Büyük Britanya adasında eski Galcenin benim bugün anlayabileceğim bir formu konuşuluyordu. Elimizde Edinburgh'tan ve Galler'deki bir şehirden saray şairlerinin yazdıkları var. Aberystwyth'deki Ulusal Kütüphanemizde 1500 yıl öncesinden bu metinlerin orijinaleri var. Galce konuşan biri olarak o 6. yüzyılda, Anglosaksonlar Almanya'dan gelmeden önce yazılmış olan Galceyi okuyabilirim. Anglosaksonlar İngiliz oldular ve dolayısıyla yüz yıllar içinde toplu iç göçler aldık, bu bizi şimdi Galler dediğimiz yarımadağa doğru yavaş yavaş itti. 1500 yıl önce benim dilimin kültürle ilişkisi bugüne göre çok daha fazlaydı. Yine de, sahip olduğumuz şeye tutunmak için yoğun bir çaba harcıyoruz.

1542'de Galce dilinin konuşulması İngiliz parlamentosu tarafından yasaklandı. Galce konuşmak yasadışıydı ya da Galce konuşan biri olarak kamu görevi edinmenin cezası ölümdü. Bu yasa geçtiğimiz yüz yıla kadar, yaklaşık 60 sene öncesine kadar, iptal edilmedi. Şu anda yeni bir Galce Dil Yasası var ve bu yasayla birlikte Galce de İngilizce gibi Galler'in resmi dili haline geldi. Dolayısıyla şu anda Galce'nin İngilizce ile aynı yasal otoriteye sahip olan bir statüsü var. Herhangi bir kamusal açıklamada, mahkemede ya da hükümette Galce ya da İngilizce konuşulabilirim. Hâlbuki 50 yıl öncesine kadar bu mümkün değildi.

Aynı zamanda Galce dil okulları ağıımız var; çocuklarımız İngilizcenin 7 yaşında öğretilmeye başlandığı okullara gidiyor. Galler'deki çocukların üçte biri Galce dil okullarına gidiyor, böylelikle çocukların üçte biri 11 yaşına geldiğinde hem İngilizceyi hem de Galceyi akıcı bir biçimde konuşabiliyorlar. 3 milyon insan

içinde yaklaşık 600.000 kişi Galceyi ana dili olarak konuşuyor. Ek olarak, yaklaşık bir diğer 600.000 kişinin ise Galceye dair bilgileri var fakat daha az akıcı konuşuyorlar. Galce olmak geleneksel olarak benim partimle ilişkilendirilirdi ve birçok korkunç tartışma ve karmaşa yarattı, çünkü Britanya devleti ile savaşıyoruz gibi hissettirilirdik. Bir anlamıyla böyleydi, fakat artık süreç olgunlaştı ve gelişti ve şimdi Galler'deki bütün siyasi partiler Galce dili ile ilgili yapılan yasaları destekliyor. Ve Galler'deki bütün siyasi partiler içinde Galce konuşanlar var. Bu nedenle bu mecliste Galce dili üzerine partiler-arası birlik başkanı olmaktan gurur duyuyorum. Aynı zamanda Kültür, Galce Dili ve İletişimler Komitesi var, bu komite de Galce dili, kültür ve kültürel miras konularına odaklanıyor.

Dolayısıyla kutlayacak çok şeyimiz var, fakat biz kaybettiğimizi geri kazanıyoruz. 100 yıl önce Galce resmi olarak tanınmamasına rağmen Galler'de 1 milyon Galce konuşan kişi vardı. Şu anda bu sayı 600.000, fakat 40 yıl önce 500.000'e düşmesine kıyasla bir iyileşme var. Son 30 yılda Galce dil okullarının açılmasıyla birlikte Galce dili konuşanlarda bir artış gördük. Çok güçlü bir çoğunluk dili karşısında azınlık diliniz olduğunda, kendi ülkenizde bile, o azınlık dili için doğal sonuç dilin ortadan kalkmasıdır. Fakat Galler'de bunu geri çevirmeyi başardık. Yıllarca şiddet içermeyen bir yolla bunu protesto etmek durumunda kaldık ve hâlâ da gerektiğinde bunu yapıyoruz. 50 ya da 60 yıl önce çok fazla protesto vardı, çünkü Galce dilini yeryüzünden silmek isteyen 400 yıllık kasıtlı bir politikaya maruz kalmıştık. İşin içine herkesi katarak, bütün farklı siyasi yaklaşımları katarak, bunu değiştirmeyi başardık. Öyle ki şu anda Galce dili bir siyasi partiyi ya da nüfusun

bir kısmını çağrıştırmıyor, çünkü Galce dili herhangi bir dil gibi öğrenilebiliyor ve bir beceridir. Büyük emeklerle perde arkasında depolitize edildi ve böylece herkes çocuğunun doğal olarak iki dilli olmasının avantajlarını görebiliyor. Bu da onların üçüncü ya da dördüncü bir dil öğrenmelerini kolaylaştırıyor ve bu da önemli bir beceridir.

Özellikle de basının belli kesimlerinde, hâlâ çok fazla düşmanca tavrın olduğu bilinen bir şey. Galler'deki gazeteler genelde Londra'da basılıyor ve Galler'e ve Galce diline karşı negatif bir tutumları var. İnsanlar Galcenin sadece Galler'in değil bu adaların yerel, orijinal dili olduğunu unutuyorlar. Edinburgh'dan başlayarak aşağıya kadar yer isimlerinin Galce olmasının nedeni budur. Edinburgh, Glasgow, Larnach, Carlisle, Gloucester, Salisbury ve diğer bir sürü yer, isimlerini Britanyalı lehçesi dedikleri, bir diğer ismiyle, Eski Galce dilinden alıyorlar. Arka arkaya gelen iç göç dalgaları nedeniyle İngiltere'de şu anda yaşayanlar bu durumun pek farkında değil, çünkü Eski Galcenin bir formunun Birleşik Krallığın her yerinde konuşulduğu bilgisini görmezden gelmek bazen çok daha kolay oluyor. Galce'de şöyle bir deyiş var, 'Yr Hen Ogledd', bu deyiş 'Eski Kuzey' anlamına geliyor ve şu anda Yorkshire dediğimiz yere göndermede bulunuyor. Cumbria'a da Cymru ile aynı kökten geliyor ve Galce dilinde Galler demek. 'Cymru' Galce'de 'yoldaşların toprağı' ya da 'arkadaşların toprağı' anlamına geliyor ve 'Wales' 'Romalılaştırmış yabancıların toprağı' anlamına geliyor.

Bu arka planı yeterince iyi açıkladı. Her türlü soruyu cevaplamaktan memnuniyet duyuyorum. Çok teşekkür ederim.

Katılımcı: Artık iki dili okullarınız olduğunu söylediniz. Peki hangi dersler İngilizce, hangi dersler Galce anlatılıyor?

Dai Lloyd: Galler’de iki tip okul var. Bir tanesi İngilizce, burada her şey İngilizce öğretiliyor ve daha sonraki bir aşamada yabancı bir dil gibi Galce öğretiliyor. Fakat Galler’deki okulların üçte biri Galcedir. Bu okullarda her şey Galce üzerinden öğretiliyor, yani öğrenciler kimyayı Galce üzerinden öğreniyorlar, matematiği Galce üzerinden öğreniyorlar vs. Bu okullarda İngilizce yabancı dil gibi öğretiliyor. Okulların üçte biri böyle, üçte ikisi de İngilizce.

Katılımcı: Eğer genç bir insan doktor olmak isterse ve İngilizce kullanmayı istemezse ya da İngilizce bilmiyorsa, bu insanın hiç İngilizce kullanmadan sadece Galceyi kullanarak doktor olması mümkün mü?

Öğleden sonra toplantısında katılımcılar

Dai Lloyd: Bu çok zor olurdu. Ben kendi hayatımı sadece Galce kullanarak sürdürüyorum, tıpkı Galce dilinde okullara giden üç çocuğum gibi. Galce aracılığı ile lisans derslerini yapabilir, üniversitede tıp öğrenebilirsiniz. Fakat sadece Galceyi kullanmak çok zor, çünkü nüfusun büyük bir çoğunluğu sadece İngilizce konuşuyor. Buna karşı koymaya çalışıyoruz. 100 yıl önce Galler nüfusunun çoğunluğu, yaklaşık %90'ı, doğal olarak Galce konuşuyordu. Bu şu anda %20'ye düştü, bu da hayatını sadece Galce konuşarak sürdürmeyi çok zor kılıyor.

Katılımcı: Galler basını ile ilgili ve nasıl Londra merkezli oldukları ile ilgili çok konuştuk. Bunu değiştirmek ve kendi basınınızı geliştirmek için bir şey yapıyor musunuz?

Dai Lloyd: Evet. Şu anda içinde bulunduğum siyasi partide olmamın nedeni Senedd'in değişmesi ve her şey üzerinde kontrol sahibi olan düzgün bir meclis hâline gelmesi gerektiğini düşünüyor olmam. Üzerinde kontrolümüz olmayan şeylerden biri televizyon yayını ve basın. Bu Westminster'in elinde bulundurduğu bir güç ve bize vermeye niyetleri yok. Her yıl daha fazla güç elde ediyoruz; yakın zamanda vergi ile ilgili kazanımlarımız oldu. Fakat maalesef televizyon yayın hakkını bize önümüzdeki kısa dönem içinde verecek gibi gözüküyorlar. Dolayısıyla Galler'de, çok Londra odaklı bir basın var, bu da Galler'in hakikatini kötü bir biçimde yansıtıyor, çünkü İngiltere'deki insanların çoğu 600.000 kişinin Galce konuştuğunun farkında değiller. Biz buna karşı direniyoruz. Bir zamanlar çok yoğun bir biçimde konuşulan bir dildi ve yine bu hâle gelecek. Buradaki hükümetin 2050'de bir milyon Galce konuşan insan hedefi var. O nedenle bu hedefi tutturmak

için düzgün bir parlamentoya ihtiyacımız var. Galce dilinde bir televizyon kanalımız var, fakat onun kontrolü bizde değil. Westminster kontrol ediyor, hâlbuki oradaki insanlar doğru düzgün Galce anlamıyorlar. Bu kendi ülkende azınlık olmanın ve Birleşik Krallık içinde çok küçük bir azınlık olmanın zorluklarından biri.

Esra Elmas: Peki ya özel televizyon ya da radyo kanalları? Bunu Westminster'ın kontrolü dışında yapabileceğiniz yasal bir çerçeve var mı?

Dai Lloyd: Bazı kanallar var, fakat hepsi Galler'deki şu bahaneyi kullanıyor, Westminster tarafından kontrol edilen Galce bir televizyon kanalımız olduğu için başka birine ihtiyacımız yok.

Katılımcı: Peki online özel basın?

Dai Lloyd: Her şeyi Galce kullanarak yapabilirim, web sitesi kurabilirim, Twitter ve Facebook'u Galce kullanabilirim, fakat birçok insan Galce anlamıyor ve o nedenle birçok konuşma genelde İngilizce yapılıyor.

Kerim Yıldız: Neden kendinize azınlık dili diyorsunuz? Siz kendi ülkenizdesiniz ve eğer azınlık olmak istemiyorsanız neden sürekli bu şekilde adlandırıldığınızı duyuyoruz?

Dai Lloyd: Aynen. Evet, 3 milyon insanız ve 600.000 kişi Galce konuşuyor, yani bu bir azınlık. Gal olduğumuzu söylediğimizde ve bazılarımızın Galce konuştuğunu söylediğimizde sayılar bize Galce konuşanların azınlık olduğunu söylüyor. Benim fikrim bizim

Eski Gal olduğumuz ve bu Birleşik Krallık'taki en eski yaşayan dil ve şu anda olduğundan çok daha saygın bir statüsü olması lazım. Bazılarımız Senedd'de Galce konuşmayı tercih ettiği için tercüme için çok fazla para harcanmasından bizi sorumlu tutuyorlar. Fakat ben iki dil konuşabiliyorum, tercüme giderlerini arttıran ben değilim, Galce konuşamayanlar, fakat her zaman Galce konuşanlar Galce konuşmakta ısrar ettikleri için suçlanıyorlar. Fakat bu bizim suçumuz değil.

Katılımcı: Galler'de tam bağımsızlık isteyen bir grup var mı?

Dai Lloyd: Tabii, ben bu yüzden bu siyasi partideyim ve son dönemde bazı ayrılmalar olduysa da biz genel olarak Galler'de önemli bir siyasi partiyiz. Benim partim Galler'de bağımsızlığı savunuyor ve biz Galler'deki en büyük ikinci partiyiz.

Katılımcı: Ekonomi hâlâ Westminster'dan mı idare ediliyor?

Dai Lloyd: Kısmi olarak bazı ekonomik güçlerimiz var fakat önemli şeylerin çoğu, örneğin vergilendirme Westminster tarafından yönetiliyor. Galler Bankası gibi bir şey ya da borsa yok ve vergilerimizi Londra'ya ödüyoruz, bu yüzden Londra ekonomik bağımsızlığımız olmadığını söyleyebiliyor.

Katılımcı: Ekonomik bağımsızlığı nasıl görüyorsunuz? Galler'in kendi kendine yetebileceğini düşünüyor musunuz?

Dai Lloyd: Evet, bir Galler Bankası ve borsa kurmakla başlayacak ve genel merkezin Kardif'te olmasını sağlayacaktık. Bu sadece

bu güçleri yeniden düzenleme meselesidir. Dünyada Birleşmiş Milletlere üye olan bir sürü bağımsız ülke var ve bu ülkeler Galler'den daha küçük, dolayısıyla her şey mümkün.

Katılımcı: Yani, reel olarak, kendi kendine yetebilen bir ülke olarak ayakta kalabileceğini düşünüyorsunuz?

Dai Lloyd: Kesinlikle. Sorunsuzca.

Katılımcı: Galler, Birleşik Krallığın bir bölgesi olarak Avrupa Birliği'nden bir sürü fon alıyor. O zaman neden Galler'deki insanlar Avrupa Birliği'nden çıkmayı istedi?

Dai Lloyd: Çünkü bizim basın üzerinde kontrolümüz yok. Galler'deki insanlar gazetelerde Britanya'nın Avrupa'ya geri aldığından daha fazla para verdiğini okuyorlar, ki bu doğru. Okumadıkları şey ise Galler'in, verdiğinden iki kat fazlasını alıyor olduğu. Londra merkezli gazeteler bunu yazmıyor ve bu yüzden de Galler'deki insanlar gazetelere inanıyorlar. İşin gerçeği Galler'in Avrupa Birliği'ndeki durumunun çok iyi olduğu. Galler net bir biçimde bu durumdan faydalıyor—Avrupa'ya verdiğinden daha fazla alıyor. Galler'deki işlerin 200.000'i Avrupa Birliği'ne bağlı ve ihracatımızın %76'sı Avrupa Birliği'ne gidiyor. Bu nedenle de Galler'in Avrupadan ayrılmayı oylaması kendisi için çok zararlı bir hareket. Fakat bunun nedeni yanlış bilgilendirme ve biz basını kontrol etmiyoruz.

Esra Elmas: Bu Brexit düşüncesi en baştan beri oldukça garipti. Sanki kimse oylamayacakmış gibi masaya kondu ve birden bu

sonuçla karşılaştık ve şimdi de bununla baş etmek zorundayız. Bir siyasetçi olarak bu dinamiği nasıl okuyorsunuz? Bu bir strateji miydi, yoksa Brexit'in gerçeğe dönüşmesi şansızlık mı?

Dai Lloyd: Bence hem stratejiydi hem de şansızlık. O dönem Muhafazakâr partinin başbakanı David Cameron, Muhafazakâr partiyi bırakıp UKIP'a katılma tehdidinde bulunan partinin aşırı sağ kanadıyla ilgili sıkıntılar yaşıyordu. Cameron, Brexit referandumuna izin vererek bu aşırı sağ unsurları yumuşatma kararı aldı. Cameron kaybetmeyi ummuyordu. UKIP'i kaynağında yok etme beklentisi vardı ve birçok insan bu sonucun çıkacağını düşünmeden oy verdi, insanların maksadı hükümete vurmaktı. Çok karmakarışık bir durum oluştu ve aslında bir başka referandum daha olmalı.

Esra Elmas: Birçok makale Brexit konusunda basının negatif etkisinden bahsediyor, peki o dönemdeki Cameron hükümetinin basın stratejisi yok muydu?

Dai Lloyd: Olmalıydı, fakat Cameron çok zeki değildi. Aynı zamanda, Avrupa'ya karşı medya stratejisi yaklaşık 20 yıldır devam ediyordu. Britanya'daki her sorunda Avrupa'nın suçlanması mümkündü, Westminster siyasetçileri Avrupa'nın suçu olmadığına bile Avrupa'yı suçluyordu. Ardından, referandumun bir parçası olarak David Cameron'ın Avrupa hakkında olumlu şeyler söylemesi için 3 ayı vardı, arka planda ise 20 yıllık Avrupa'ya karşı düşmanlık vardı. Londra'da sadece Galce'ye karşı değil, her türlü azınlık çıkarına karşı çok düşmanca bir tavır sergileyen sağ-kanat basın var. Bunlar aynı zamanda Avrupa'ya karşı da düşmanlık

besliyorlar ve bunlara 20 yıldır özgürlük alanı tanındı.

Esra Elmas: Yaş açısından kimlerin Avrupa'dan ayrılmaya oy verdiğini biliyor musunuz? Genelde Brexit için oy verenler gençler mi yoksa yaşlılar mıydı? Ayrılmak için oy verenlerin çoğunun yaşça büyük Britanyalılar olduğunun söylendiğini hatırlıyorum. Ön plana çıkan Brexit konusunda nesiller arası fark mıydı?

Dai Lloyd: Gençler Avrupalı olmak istiyor ve yaşlılar, bazı istisnalar hariç, genelde ayrılma yönünde oy verdiler. Bazıları iki dünya savaşı geçirmiş ve başka bir savaştan kaçınmanın yolunun Avrupa'da kalmak olduğunu düşünüyor, fakat genel olarak ayrılmak için oy verenler çoğunlukla yaşlı nesillerdi.

Katılımcı: İskoçya medyayı kontrol etmeyi nasıl başardı ve onlar kalmak için oy verebilmeyi nasıl becerdiler?

Dai Lloyd: İskoçya'nın kendi basını var. İskoç gazeteleri ve İskoç televizyonu var ve bunlardan bazılarının Birleşik Krallık ile ilişkisi yok. Bizim televizyonumuz ise Galler seçeneği olan Birleşik Krallık televizyonu. Galler'deki haberlerin geneli Birleşik Krallık haberleri. Yarım saat Birleşik Krallık haberleri yayınlanıyor, on dakika ise Galler haberleri. İskoçya'da ise durum tam tersi. Onların yerel İskoç gazeteleri var ve bunlar İskoç olmaktan gurur duyuyor ve İskoç bağımsızlığını savunuyorlar. Bizim yerel gazetelerimiz ise Galler bağımsızlığını savunacak cesaretle değil, dolayısıyla durum farklı.

David Murphy: İskoçya'nın bulunduğu yeri ve belki de yetki devrinin farklı cepheleri açısından daha ileride olmasını nasıl

açıklayabiliriz? Galce'nin Birleşik Krallığın her tarafında konuşulan bir dil olmasına karşın bu durumu tarihsel olarak nasıl açıklayabiliriz? Bir başka soru da şu: partinizin Westminster ile ilişkisini açıklayabilir misiniz? Belli ki, bu sizin gelecekte içine dahil olmak isteyeceğiniz bir kurum değil ve bence Plaid Cymru'unun Westminster'daki temsiliyeti Galler'dekinden daha az, o nedenle sizin ilişkinizi merak ediyorum.

Dai Lloyd: İskoçya daha ileride çünkü İngiltere'ye bağlılığı bize oranla daha kısa sürdü. İngiltere Galler'i 1282'de işgal etti ve kraliyet hanedanı öldürüldü. 1400-1415 arasında bağımsızlık dönemimiz oldu, bu dönemde birkaç tane bağımsızlık savaşımız oldu, fakat bunlar da bastırıldı. İskoçya'nın İngiltere'ye dahil olması 1707'den itibaren, İrlanda'nınki ise 1801'den itibaren, bu da İrlanda'nın 200 yıl sonra kopmasını kolaylaştırdı. İskoçya'nın her zaman kendi hukuk sistemi oldu, kendi hâkimleri, mahkemeleri ve eğitim sistemi oldu. Galler'de ise bizim hâlâ kendi hukuk sistemimiz yok, İngiltere ve Galler'in hâkimlik ve jüri sistemi var ve polislik, suç ve adalet konularında yetki devri yapılmadı. Bu hâlâ Westminster'ın kontrolünde İskoçya'da ise yetki devri yapıldı. Dolayısıyla, İskoçya daha güçlü bir konumda çünkü İngiltere'ye daha kısa bir süre bağlı kaldılar.

Ben Plaid Cymru'nun üyesiyim, biz sadece Galler'deki seçimlere giriyoruz, fakat tabii ki buradaki henüz tam bir parlamento değil. Bazı yetkilerimiz var ama tüm yetkiye sahip değiliz, o nedenle de hâlâ Westminster'da temsiliyete ihtiyacımız var, çünkü onlar Galler'i hâlâ birçok alanda yönetiyorlar. O nedenle, dört tane Plaid Cymru milletvekilimiz ve on tane de meclis üyemiz var ve bir tane

de Lordlar Kamarasında üyemiz var, çünkü Lordlar Kamarası da Galler ile ilgili meselelerde yasama yapıyor. Bazen bu dünyada gerçekçi olmak lazım, Galler'i etkileyen şeyler nerede yapılıyorsa Plaid Cymru da orada olmalı. Tam bağımsızlığımız ve doğru düzgün bir parlamentomuz olana kadar Westminster'da Plaid Cymru milletvekilleri olacak.

Esra Elmas: İrlanda'da gerçek bir sınır konulup konulmayacağı ile ilgili ve bunun daha fazla şiddete yol açıp açmayacağı ile ilgili bir sürü makale ve tartışma olduğunu biliyoruz. Siz Galler'de Brexit nedeniyle sosyal ya da politik problemler olmasını bekliyor musunuz?

Dai Lloyd: İlle de beklemiyorum. Brexit Galler içi ekonomik olarak bir felaket olacak. 200,000 iş Avrupa'ya bağlı ve bu işler ortadan kalkacak. Birleşik Krallık ekonomisi gibi bizim ekonomimiz de darbe alacak. Galler Birleşik Krallığın en fakir bölgesi, şöyle ki Birleşik Krallık ekonomisi darbe alırsa Galler ekonomisi daha fazla darbe alacak. Galler'in sorunu ekonomi olacak.

İrlanda için iki tane sorun var. İrlanda ekonomisi darbe alacak çünkü Avrupa'nın diğer bölgelerinin dışında kalmış olacak ve aynı zamanda orada şiddet tehdidi de var. İrlanda sınırı meselesi çok önemli, çünkü GFA'yı (Hayırlı Cuma Anlaşması) gerçekleştirmek için ve Kuzey İrlanda'da insanların kendilerini ve birbirlerini öldürmelerini engellemek için yirmi yıl önce bir sürü uzlaşma yapıldı. Bu Kuzey ve Güney arasında hem bir sınır olmamasına bağlıydı, hem de geçişlerin özgür ve rahat yapılabilmesine bağlıydı. Şimdi bu durum riske girdi. Westminster'da belli sağ-kanat

politikacılar bunu görmekten çok memnunlar, çünkü bunun bizim Avrupa'dan ayrılmak için ödenmeye değer bir bedel olduğunu düşünüyorlar, fakat ben buna katılmıyorum.

Esra Elmas: Fakat yine de, ekonomik etkiyi toplumsal etkiden nasıl ayırabilirsiniz? Ekonomiye darbe başka şeyleri de değiştirecek.

Dai Lloyd: Bazı şeyler değişecek. Siyasi ortam şu anda çok kırılğan ve geçen hafta Galler'de yapılan son siyasi görüş anketleri gösteriyor ki İşçi Partisi'nin Galler'deki geleneksel baskınlığı düşüştü. Bizim Avrupa ve Galler taraftarı duruşumuz yüzünden Plaid Cymru'nun rolü İşçi Partisi'ne eşit durumda. Plaid Cymru'nun potansiyel olarak ilk defa iktidarda olabilmesi durumundan dolayı önümüzdeki meclis seçimleri ilginç olacak. Brexit'in belirsizliği bir şeyleri değiştiriyor.

Katılımcı: Ekonomiye ve bağımsızlığa geri dönersek eğer, sizin Birleşik Krallığın en fakir bölgesi olduğunuzu düşünürsek bağımsızlığın avantajları ve dezavantajları nelerdir? Otonom bir devletiniz olduğu zaman ve olması durumunda bağımsızlıktan kazancınız dilden başka ne olur?

Dai Lloyd: Bir tanesi bizim Galler sularında kontrolümüz yok. Açık deniz madenciliği, rüzgâr ve enerji gibi alanlarda bizim kontrolümüz yok. Bunlar üzerinde kontrolümüz olsun istiyoruz, fakat eğer kontrolümüz olursa da o zaman bunlar için paramız olmayacak. Kazançlarımızı kontrol altına almaya ihtiyacımız var, çünkü şu anda biz en fakir bölgeyiz, çünkü üzerinde kontrolümüz olması gereken şeylerde kontrolümüz yok. İngiltere Kraliçesi bizim

kıyı şeridimizi ve oradan gelen zenginliği kontrol ediyor ki bu çok saçma. Bağımsızlık bize kontrolü geri verir. Bizim kontrolü ele almaya ihtiyacımız var ve o zaman bu para kraliçe yerine bizim hazinemize girebilir. Westminster bizi bir bölge olarak görüyor, fakat onların bizi bir ulus olarak görmesi lazım.

Katılımcı: Gençlik Meclisi ile bağlantılarınız var mı?

Dai Lloyd: Evet, bizim bir Gençlik Meclisimiz var, 60 tane üyesi var. Aynı 60 üyeli ‘yetişkinler’ meclisi gibi. Farklı konuları temsil ediyorlar farklı partileri değil. Onlar arada sırada buluşuyorlar, biz onların toplantılarına da katıldık, akıl sağlığı, çevre, oy verme yaşının 16’ya indirilmesi gibi konular üzerinde tartışıyorlar. Bizim onlarla oldukça yakın bir ilişkimiz var.

Katılımcı: Onların kanunlar üzerinde çalışma hakkı var mı?

Dai Lloyd: Hayır, onların öyle bir yetkisi yok, 20 yıl önce de yetkileri yoktu, bu tarihin bir tekrarı. Basit diploması taktikleri kullanarak ve insanları bir araya getirerek zamanla güçlenirsiniz. İlk kurulduğumuzda bizim yetki için mücadele etmemiz gerekti, ama şimdi biz bu yetkiyi kullanıyoruz.

David Murphy: Çok teşekkür ederim. Çok geniş konular üzerine bir sürü soruyu cevapladınız. Bize zaman ayırdığınız için teşekkür ederiz. John Griffiths bizim konuşmaya katılmadan önce biraz daha zamanımız var. Çok teşekkür ederiz.

Dr Dai Lloyd, Kerim Yıldız ve diğer katılımcılar oturumun devamında toplu fotoğraf için bir araya gelecek.

Galler Meclisinin Rolünü Tartışmak Üzere Galler Meclis Üyeleriyle Toplantı

John Griffiths, Meclis Üyesi, Galler İşçi Partisi Üyesi & Galce Dili Partiler -Arası Birliği Üyesi

Kardif Koyu, Norveç Kilisesi

Meclis Üyesi, Galler İşçi Partisi Üyesi & Galce Dili Partiler-Arası Birliği Üyesi
John Griffiths katılımcılara hitap ediyor

John Griffiths: Herkese merhaba. Ben John Griffiths. Galler Meclisinin bir üyesiyim. 1990'dan itibaren yetki devri başladığından beri meclis üyesiyim. 1999'dan bu yana 60 kişiden 6 kişi kaldığımızı düşünüyorum. Benim partim İşçi Partisi. Biz yetki devrini ortaya attık. O zamandan beri onu baya geliştirdik ve daha fazla birincil yasa-yapma gücü, yeni sorumluluklar, vergi gücü ve daha başka şeyler elde ettik. Eminim ki, önümüzdeki yıllarda daha da gelişecek ve belki de Galler, İskoçya ve Kuzey İrlanda parlamentosuyla birlikte

Birleşik Krallık'ta öyle bir noktaya geleceğiz ki hükümeti olan federal bir devlet sistemine sahip olacağız. Bu yolda ilerlediğimiz düşünüyorum. Birleşik Krallık çok merkezi bir yapıdaydı ve daha az merkezi bir sistemi olması için Galler ve İskoçya'da çok fazla siyasi baskı vardı. Çünkü insanlar meselelerin ve sorunların yeterince farkına varılmadığını ve Birleşik Krallık devleti tarafından sahiplenilmediğini düşünüyorlardı. Dolayısıyla bizim, bölgeleri yetki devrine sokmamız ve bu bölgelerde yaşayan insanlara kendi hayatlarında ne olduğuna dair daha fazla söz sahibi kılmamız gerekiyordu.

Benim seçim bölgem olan Newport'da Galce dili çok zayıf ve çok fazla insan Galce konuşmuyor. Ben burada Galce öğreniyorum ve 20 yıldır öğreniyorum fakat hâlâ daha akıcı konuşamıyorum. Newport gibi bölgelerde bile Galce okullar yoluyla yirmi yıl öncesine nazaran çok daha güçlüdür. Fakat Galce üzerinden eğitim görülen, eğitim dili Galce olan okullar ile Galcenin sadece okutulan ders konularından bir tanesi olduğu, eğitim dili İngilizce olan okullar arasında çok büyük bir fark var. Ancak Galce eğitim veren bir okula gittiğiniz takdirde Galce'yi akıcı konuşabilirsiniz.

Benim partim olan İşçi Partisi yirmi yıllık yetki devri süresi boyunca ya tek başına ya da Plaid Cymru veya Liberal Demokratlarla koalisyon yaparak Galler Meclisinde iktidarda oldu. Diyebilirim ki bunun nedeni Galler'de eşitliğe, fırsat eşitliğine, gelir eşitliğine, azınlıklara saygıya güçlü bir inanç var. İşçi partisi bu değerlere güçlü bir şekilde sahip çıkan bir parti olarak görülmüş ve görülmekte. Bu nedenle ben siyaset yapıyorum. Bizim eşitsiz bir dünyada ve eşitsiz bir Birleşik Krallık'ta yaşadığımızı düşünüyorum. Hayatın bütün

alanlarında çok daha güçlü bir eşitlik unsuru görmek istiyorum. Bu, İşçi Partisi'nin çalışmasına ve işler durumda olmasını sağlayan itici güçtür. Ve Galler'de insanların çoğunluğu bu değerleri paylaşıyor ve bu nedenle de İşçi Partisi'ni destekliyorlar. Eminim başka partilerden başka görüşler de duydunuz fakat İşçi Partisi Galler'de yirmi yıldır iktidarda. Çok fazla zamanımız yok, o yüzden belki de bu noktada durmalı ve sizden soru almalıyım.

*Katılımcılar John Griffiths'in Galler'deki iktidar ile ilgili tecrübelerini
birinci elden dinleyecek.*

Katılımcı: Bu sabah bağımsızlığın Gal halkının iradesinde ve gündeminde olup olmadığını sordum. Bununla ilgili bir şey söyleyebilir misiniz?

John Griffiths: Galler'de bağımsızlığa desteğin düşük olduğu konusunda anketlerin oldukça tutarlı olduğunu düşünüyorum. %10 veya %15 olabilir, farklı anketlere göre değişiklik gösteriyor fakat yine de düşüktür. Bunun temel nedeni Galler'in Birleşik Krallığın geri kalanına göre ekonomik olarak zayıf olduğunun

farkında olunması. Dolayısıyla eğer Galler bağımsız olursa bu hayat standartlarında önemli ölçüde bir düşüş anlamına gelir ve Galler'deki insanlar hayat standartlarının önemli ölçüde düşmesini istemez. Aynı zamanda İskoçya'ya göre Galler'deki durumun çok daha farklı olduğunu da ekleyebilirim. İskoçya'da olduğu gibi bizim kendi iç işlerimiz üzerinde büyük ölçüde bir kontrol uygulanmadı. Ve geleneksel olarak onların kendi kurumları ve hukuk sistemi vardı ve onların ekonomisi çok daha güçlü, dolayısıyla Galler ve İskoçya arasındaki durum çok farklı. Tabii yıllar içinde meselelerin nasıl değişiklik göstereceğini bilemeyiz fakat şu anda durum böyle.

Katılımcı: İnsanlar neden Brexit için oy verdiler, zira bu bölgenin Avrupa Birliği'nde çok fazla fon aldığını biliyoruz?

John Griffiths: Bu çok iyi bir soru ve ben kişisel olarak referandumlara bayılmam, çünkü çoğu zaman insanlar asıl meseleyle ilgili oy vermezler ve Brexit olayında da durumun böyle olduğunu düşünüyorum. Galler'deki birçok insan Birleşik Krallık hükümeti ve yaptıkları kesintiler ile ilgili memnuniyetsizdi. Galler'deki kamusal hizmetlere yönelik fonlar kesilmişti ve hükümet onlardan Avrupa Birliği'nde kalmak için oy vermelerini istediğinde birçok insan Birleşik Krallık hükümetinin onlardan istediği şeye karşı gelmek istedi. Galler'deki birçok insan kendini geride bırakılmış hissetti ve onlara Avrupa Birliği'nden ayrılırlarsa zarar görecekları söylendiğinde zaten zarar görüyor olduklarını hissediyorlardı ve işlerin daha da kötü olabileceğine ikna olmadılar. Yanılıyor olabilirler. İnsanların neden bu şekilde oy verdiğini bilmek zor, fakat birçok insanın Brexit ile ilgili asıl meseleler nedeniyle değil, Birleşik Krallık hükümetini ve kesintilerini protesto etmek için

böyle oy verdiğini düşünüyorum. Avrupa Birliği'nden kontrolü geri almamız gerektiğini düşünen insanlar olabilir ve birçok insan göçmenler konusunda kaygılıydı, dolayısıyla sadece ekonomik olarak geride bırakılmış hissetme ile ilgili olduğunu söylemiyorum, fakat referandumların insanların asıl meseleye oy vermesini sağlama konusunda büyük bir problemi olduğunu düşünüyorum. Bu nedenle, her ne kadar onların önemli bir yeri olsa da referandumlara bayılmıyorum. Mesela, Galler Meclisini oluşturmak için bir referandum yaptık ve sonuç birbirine çok yakındı, yani bazen haklı nedenlerle yaptıklarını düşünüyorum fakat idareli kullanılmaları gerekiyor.

Katılımcı: Siz Galler Meclisinin bir üyesisiniz. Ben yerel ve merkezi hükümet arasında ne gibi meseleler olduğunu merak ediyorum. Kuzey İrlanda'ya gittik, onlar çok kötü günler geçirdiler, fakat bir süredir meclisin toplantı yapmadığı uzun bir dönem oldu ve o nedenle yerel konularla ilgili karar almıyorlar. Yerel yönetim açısından Kuzey İrlanda ve Galler arasında benzerlik var mı?

John Griffiths: Hayır, Katolik ve Protestan nüfus arasındaki sorunların tarihi nedeniyle Kuzey İrlanda'daki durum çok farklıdır. Çünkü kendi Kuzey İrlanda Meclisi ve kendi hükümetleri açısından partiler arasında anlaşma sağlayamadıkları için doğrudan yönetim yeniden tesis edildi. İki topluluk arasında çok fazla gerilimin olduğu çok özgün bir durumdu. Biz Galler'de 19 yıllık yetki devri sürecini böyle meseleler olmadan sürdürdük, yani Kuzey İrlanda'daki durum çok spesifik ve Galler'den İskoçya'dan ve İngiltere'den çok farklı.

Katılımcı: Galler'deki en büyük parti olarak Galce dili hakkında yeterince farkındalık yarattığınızı düşünüyor musunuz, özellikle de gençlik açısından?

John Griffiths: Son yıllarda Galler'de Galce dili ve gençler ile ilgili baya bir değişiklik gördüğümüzü düşünüyorum. Eğitimin İngilizce olduğu okullarda Galce dili derslerinin hâlâ çok yol kat etmesi gerekse de geliştiğini düşünüyorum. Benim temsil ettiğim İngiltere ile sınırı olan ve Galce dilinin çok güçlü olmadığı Newport gibi yerlerde bile birçok açıdan yirmi yıl öncesine oranla, Gal kimliği çok daha görünür. Kendi okula gittiğim dönemi düşündüğümde, Galce ulusal marşını bile Galce öğrenmiyorduk ve şu anda çok daha iyi. Hâlâ yapılacak çok şey var ve bir milyon Galce konuşan insan yaratmak için yeni stratejiler ve politikalar var, ki bu baya büyük bir iş ve yüksek bir hedef. Bunun asıl olarak eğitim sistemi yoluyla yapılması gerekiyor ve şimdi eğitim dili İngilizce olan okullarda Galce eğitimi oldukça geliştirecek bir hamle olacak. Fakat aynı zamanda bunu yapabilecek dil becerilerine sahip olan yeterli sayıda öğretmen bulmak gerekecek. Bu yeni bir öncelik ve yeni bir yatırım olacak.

Katılımcı: Galler'de Galce dilinin kullanılmasına karşı olan gruplar olup olmadığından söz edebilir misiniz?

John Griffiths: Evet var ve bu tartışmalı bir mesele. Bazılarının aktardığına göre, sanırım Galce bilmeyen insanlar Galce bilmedikleri için Galler'de ikinci sınıf vatandaş hâline gelmekten endişeleniyorlar. Galce dil becerisini talep edecek işlerin olabileceğinden ve onların bu işlere başvuramayacağından ya da bu işleri alınmayacaklarından

ve Galce konuşulduğunda dışlanacaklarından endişeliler. Tartışmalı bir mesele ve bazı insanlar Galler'de bağımsızlığa desteğin düşük olmasının nedenlerinden birinin bu olduğunu düşünüyor olabilir. Eğer bağımsız olursak hepimizin Galce konuşması gerekeceğini söyleyenler var ve bazı insanlar bunun olmasını istemiyor. Bence bu mantıklı ya da gerçekçi bir korku değil, fakat tartışmalı bir konu. Ve aynı zamanda, nasıl destekleneceği ve finanse edileceği konusu ile ilgili olarak da Galce diline karşı gruplar var.

Katılımcı: Bize toplumun fikirlerini söylediniz, fakat ben meclis üyeleri ile ilgili sormak istiyorum. Galce dili ile ilgili siyasi gruplar arasında gerilim var mı?

John Griffiths: Evet var. Mecliste Plaid Cymru kendini Galce dilinin şampiyonu olarak görüyor. Fakat bence Galler İşçi Partisi buna itiraz edecektir ve finansal destek, programlar ve stratejiler açısından hükümetin lideri olan Galler İşçi Partisi'nin gerçekleştirdiğimiz ilerlemenin mimarı olduğunu söyleyeceklerdir. Biz bu ilerlemenin mimarı olmaya devam edeceğiz. Muhafazakârlar geleneksel olarak Galce dili ile ilgili daha az destekleyiciler. Sadece bir Liberal Demokrat partimiz var ve onlar bence oldukça destekliyorlar. Aynı zamanda UKIP var—Birleşik Krallık Bağımsızlık Partisi—ve bunlar sanırım Galceyi en az destekleyen gruptur. Hepsinin kendine göre anlatacak bir hikâyesi vardır, fakat ben durumu böyle görüyorum. Eskiden Galce dilinin siyasi futbol olduğu söylenirdi ve şimdi ise eskisine göre daha az siyasi futbol olduğu düşünülüyor. Artık Galler nüfusunda ve Galler'de Galceyi destekleyen siyasi partiler arasında daha fazla bir uzlaşma var ve bu on yıllar içinde başarılı. Galce diline destek ve ona ülke çapında verilen değer eskisine

göre daha iyi. Bir Galler futbol fanatığı olarak, Galler'deki ragbi maçlarında geleneksel olarak Galce ulusal marşının söylenmesi, fakat futbol maçlarında bunun böyle olmaması beni şaşırtıyordu. Fakat artık futbol maçlarında da düzenli olarak söyleniyor ve bence bu ilerlemenin bir göstergesidir. Özellikle gençlerin daha iyi dil yeteneği var ve dile çok daha güçlü bir destekleri var, ki bu çok iyi.

Katılımcı: Galler'de Gal halkı ve İngilizler dışında başka kim yaşıyor?

John Griffiths: Kardif ve Newport'un büyük bir etnik azınlık nüfusu var. Pakistan ve Bangladeş'ten birçok Asyalı ve büyük bir batı Hindistan nüfusu var. Kardif sanırım Birleşik Krallık'taki en eski Somali nüfusuna sahip. Son zamanlarda Avrupa Birliği'nden buraya yüksek seviyede göç oldu; Polonyalı, Slovakyalı, Çek ve Romanyalı topluluklar geldiler. Çok fazla Fransız yok. Sanırım genel olarak ekonominin daha zayıf olduğu devletlerden iş aramak ve daha iyi hayat standartları için geliyorlar. Bu iyi, çünkü Galler'in daha çeşitli ve farklı oluşunu görmek güzel ve bu insanların kendi yeteneklerini, becerilerini ve enerjilerini Galler'e getirmelerini görmek toplumumuz için çok iyi oldu.

Katılımcı: Bu insanlar Meclis üyesi olabiliyorlar mı?

John Griffiths: Evet, eğer Avrupa Birliği vatandaşlarıysa yerel ve meclis seçimlerinde oy kullanabiliyorlar. Pakistan'dan ve Bangladeş'ten gelenlerin çoğu nesillerdir burada ve Birleşik Krallık vatandaşları ve yerel halkın önemli bir kısmını oluşturuyorlar.

Katılımcı: Peki bu parlamentoya nasıl yansıyor? Bu gruplar parlamentoda temsil ediliyor mu?

John Griffiths: Hayır ama Galler Meclisinde çeşitliliğimiz var. Kadınların temsili çok iyi, %50'nin biraz altında sadece. Pakistan topluluğundan bir Asyalı üyemiz var. İşçi Partisi bakanlarından biri, Vaughan Gething Afrika kökenli. Makul bir çeşitliliğimiz var, fakat çok daha iyi durumda olabileceğimize eminim.

Katılımcı: Her kültürün kendi halk müziği var. Sizin de Galce ulusal halk şarkılarınız var mı? Galce yayın yapan ulusal televizyon kanalından bahsetmiştik, bu kanalı kullanarak yeni nesillere kültürü aktarmak mümkün olur mu?

John Griffiths: Geleneksel bir Galce müzik sahnesi ve dans sahnesi var ve bunlar çok güçlü. Avrupadaki en büyük etkinliklerden biri olan ulusal kültürel bir etkinlikle bunlar kutlanıyor. Aynı zamanda ulusalı besleyen birçok yerel etkinlik de var. Televizyon kanalı Galce dilini destekleme konusunda ve Galler'de kültür, müzik ve dansı desteklemek konusunda oldukça önemli oldu. Galce dilinde yayın yapan kanalda bunu kutlayan günlük programlar var. Çok fazla geleneksel Galce şarkı var bunlardan bazıları Galler çapında ve Galler'in dışında çok iyi biliniyor. Aynı zamanda yeni müzik ve dans da geliyor. Çok başarılı Gal müzik gruplarımız oldu ve Tom Jones gibi kamuoyunda iyi tanınan eski Gal şarkıcılarımız var. Geleneğimiz olması konusunda şanslıyız ama aynı zamanda o geleneği ileriye taşıyabilecek modern gruplarımız da var.

Kerim Yıldız: Yetki devri süreci bir çeşit yerelleşmeydi ve Gal halkının ekonomik olarak ve dilsel olarak ilerlemesine yardım etti. Galler ya da Birleşik Krallık dünyanın başka yerlerindeki çatışmaların çözümü konusunda başka ülkelere yardım ediyor mu? Bu yetki devrinin şiddeti arttırmaktan ziyade çatışmayı çözmek konusunda nasıl bir önemli rol oynadığını düşünüyorsunuz?

John Griffiths: Kesinlikle. Yetki devri deneyiminin ve bunun pozitif taraflarının başka ülkelerle paylaşılmasını önemli buluyorum. Galler ile benzer sorunları olan başka ülkelerle ve ülkelerin içindeki başka bölgelerle iyi ilişkiler yürütebildiğimizi düşünüyorum. Deneyimimizi paylaşabiliriz ve bu çok değerlidir. Yetki devrinden itibaren Galler hükümeti dünyanın farklı yerlerinde ofisler açtı. Uluslararası işbirliklerinin eskisine göre çok daha güçlü bir şekilde parçası olmaya başladı, bu da bize yapabildiğimiz ölçüde sorunlarla ilgili yardım sunma fırsatı sunuyor. Kuzey İrlanda'nın kendi sorunlarının zorlu deneyimi nedeniyle çatışma çözümü konusunda çok daha fazla şey yaptığını zannediyorum. Büyük ölçüde bu sorunları çözebilmeyi başardılar, bu nedenle de çatışma çözümü konusunda daha fazla müdahil oldular, fakat biz de elimizden geldiğince bir şeyler yaptık. Yaptığımız şeylerden biri Afrika için bir program oluşturmak oldu. Özellikle sahra-altı Afrika için, öğretmenlerin, doktorların, hemşirelerin, ebelerin vb.nin Galler'den sahra-altı Afrika'ya gitmeleri ve oradakilere yardım etmeleri için Galler hükümetinin fonlama projesi var. Onlar da deneyimlerini paylaşmak ve bize yardım etmek için Galler'e geri geldiler. Bence yetki devri ile ilgili uluslararası açıdan bir sürü pozitif öge var ve zaman geçtikte bunların üzerine çalışmalı ve bunları güçlendirmeliyiz.

David Murphy: Çok teşekkür ederim John. Bu sabah Plaid Cymru temsilcisini dinledikten sonra İşçi Partisi perspektifini duymak çok ilgi çekici ve değerli oldu. Bizimle konuşmak için zaman ayırdığın için çok teşekkürler.

John Griffiths: Hepinizi burada görmek çok güzel. Yetki devrinin önemli faydalarından biri Galler'i dünyaya ve dünyayı da Galler'e açmasıdır. Ve biz şimdi daha çok uluslararası fon görüyoruz, bu da Galler'deki yeni hükümetin diğer ülkelerle daha güçlü ilişkiler sisteminin olmasının önemli bir tarafıdır.

David Murphy: Çok teşekkür ederim.

Konuşmacı John Griffiths ile katılımcılar

Urdd Gobaith Cymru'da Toplantı: Galler'de Gençlerle Buluşma ve Galce Dil Fırsatlarını Sağlamak

Catrin James, Milli Eğitim Görevlisi, Urdd Gobaith Cymru

Cardiff Koyu, Urdd Gobaith Cymru Bürosu

*Catrin James, DPI'ın Karşılaştırmalı Çalışma Ziyareti
genç katılım grubuna hitap ederken*

David Murphy: Burada, Urdd Gobaith Cymru ofislerindeyiz. Bizi burada ağırladığınız için teşekkür ederiz. Burada bulunan Catrin James, Urdd'nin ortaklığının yöneticisi. Çatışma çözümünde gençlerin rolü ve UNSCR 2250'nin gençlik üzerindeki etkisine bakış olarak iki-yönlü yaklaşımdan bakıyoruz. Şu sıralar çok fazla Galce diline ve onun etrafındaki ana meselelere bakıyoruz. Urdd, Galler'deki en büyük gençlik organizasyonu ve ülke çapında binlerce çocuğa ulaşıyor ve bütün bunlar Galce dili aracılığıyla yapıyor. Gençlere Galce dilini kullanarak ulaşmanın önemine ve bunun onların için ne ifade ettiğine bakacağız. Bu konuyu konuşmak üzere şimdi sözü sana bırakıyorum Catrin.

Catrin James: Teşekkür ederim. Hepinizi yürekten selamlıyorum. Bugün burada size konuşabiliyor olmak ve Urdd Gobaith Cymru'nun muhteşem işlerini sizinle paylaşıyor olmak bir ayrıcalık. Şimdi bazı slaytlar üzerinden geçeceğim ve 1922'deki yani birinci ve ikinci dünya savaşları arasındaki kurucu ilkelerimize geri döneceğim.

O zaman 27 yaşında olan Sir Ifan ab Owen Edwards isimli bir beyefendi tarafından kuruldu. Birinci Dünya Savaşı sırasında orduya çağrıldı ve geri döndüğünde çok fazla köyde, Galler'deki hemen hemen bütün kasabalarda, çocukların İngilizce oyun oynadığını ve İngilizce kitap okuduğunu ve Gal olduklarını unuttuklarını gözlemledi. Galler'deki Birleşik Krallık ve Amerikalı kitle iletişim araçları yüzünden bu durum bugün de böyle. Galler'in çocuklarını yeni organizasyona katılmaları için çağırdı. Bu organizasyon Galce aracılığıyla, Galler'de yeni fırsatlar sunabilirdi. Sonuç olarak Urdd Gobaith Cymru kuruldu. Bu kurum Galce diline dair bir şey yapma ihtiyacını gören dinamik ve ilham veren genç bir beyefendi tarafından kuruldu.

O dönemin ordudaki etkisi, onun organizasyona dair kurucu ilkelerini de yönlendirdi ve Galler'in hiçbir döneminde böyle bir harekete bu denli ihtiyaç duyulmadığına inanıyordu. Dil, varoluş krizi ile karşı karşıyaydı ve Gal halkı aşağılık duygusunun yarattığı ilgisizlikle şartlanmıştı. İngilizce dilinin Galce dilinden çok daha önemli olduğunu düşünüyorlardı. Küçük ulusların değerli olduğuna dair yeni uyanan inancın beslenmesi gerektiğine ve en küçük uluslardan biri olan Galler'in küçük olsa da insanlığın iyiliği adına katkı yapabilmesi için desteklenmesi gerektiğine inanıyordu.

Sir Ifan organizasyonu kurdu ve üyelik gençler tarafından sürdürüldü. Gençler üye olmaları için başka gençlerin katılımını sağladılar ve organizasyon tabandan yukarı doğru büyüdü. 1922’de çok fazla kitle iletişim araçları ve sosyal medya yoktu, fakat ulusu canlandırmayı başardı. Bir yıl sonra 1923’de Sir Ifan ab Owen Edwards sadece dilin kaderiyle değil aynı zamanda Galler ve Galler topraklarıyla da ilgileniyordu. Bu onun gençleri bir amaç uğruna harekete geçirmeyi nasıl başardığına bir örnekti ve bu amaç Gal olmanın ruhuna Gal halklarına hitap ediyordu. Warrington Şirketi’nin Galler’den İngiltere’ye su tedarik etmek için büyük bir su deposu inşa etmek için Glyn Ceiriog’un vadilerinden birini suyla doldurmak istediği yönünde bir haber dolaşıyordu. Bir imza kampanyası başlatıldı ve üç hafta içinde vadinin sular altında kalmasına karşı itirazlarını ifade etmeleri için 7000 çocuğu bir araya getirmeyi başardı. Söylediği şeylerden bira tanesi şuydu: “Gecikmeden protestomuzu yükseltelim...”

Galler’de 1922 ve 1925 arasında Galler’deki gençlerin dünyaya Barış ve İyi Niyet mesajı olarak adlandırılan mesajı vardı. Galler’deki yetkili kişiler, Birinci ve İkinci Dünya Savaşları sırasında küçük bir ulus olarak dünyadaki başka uluslara gençler olarak harmoniye inanıyoruz demek için, diğer ırklardan olan ve farklı idealleri olan insanlara karşı anlayış ve hoşgörü ruhuna ulaşma ihtiyacı olduğunu hissettiler. 1922 ve 1925 arasında bu mesajı iletmek ile ilgili tartışmalar vardı ve 1925’de bu mesajı iletmek için kurulan hareketin bir parçası olarak resmi olarak görevlendirildik. Slogan ‘Galler için ve Dünya için Galler’ idi. Yeni ve genç bir organizasyon olarak çok kısa bir zamanda uluslararası bir zemine ulaşıyorduk ve sadece Galler’e bakmıyorduk. Bu aynı zamanda Galler’deki

gençlerin Galler dışındaki ve daha uzaktaki meselelerin farkında olduğu anlamına geliyordu. İlk mesaj mors alfabesiyle Eyfel Kulesi'ne gönderildi ve Eyfel Kulesi'ndeki beyefendi bu mors alfabesini duydu ve yayınladı. Her yıl bu mesaj için bir temamız vardır. Göçmenler gibi temalarımız oldu, Çocuğun Uluslararası Yılı'nı kutladık, bilimsel ve edebi başarıları kutladık ve ayrıca genç erkeklerin işsizliği, kuraklık, kıtlık, eşitsizlik, gençlerin zorla askere alınması ve benzeri konuları ele aldık. Ayrıca bu zaman zarfında sık sık Cenevre'yi ziyaret ettik ve Birleşmiş Milletleri ziyarete gittik, dolayısıyla uluslararası partnerlere ulaşmak konusunda eski bir geleneğimiz var. Dünya çapında farkındalık ve anlayış konusu erkenden vurgulandı.

1947'de gençler için ilk uluslararası kampımızı organize ettik. Bu İkinci Dünya Savaşı'ndan hemen sonraydı ve bizi ilk olarak 1932'de ziyaret etmiş Almanya'dan bir grubu tekrardan 1947'de kabul ettik. Gençlerden biri şöyle yazdı; 'Bize diğer uluslardan nefret etmek öğretildi. Savaşı kaybetmiştik ve herkesin bizden nefret ettiğine inanıyorduk. Buraya nefretten korkarak geldik, fakat bu Galler'de yoktu. Burada kötülük değil şefkat var, intikam değil sempati var, nefret değil sevgi var. İlk defa gerçek mutluluğu deneyimledik.' Biz siyasi olmayan bir organizasyonduk ve savaş sırasında kimseyle bağımız yoktu, o nedenle de çalışmalarımıza devam edebildik. Danimarka'dan bir gencin söylediği gibi 'Eğer Gal üyeler bize örnek olmasaydı, ben, bizim, Danimarkalıların, Almanlarla arkadaşlık kurabileceğine hiç ihtimal vermiyordum. Hiçbir başka ulus bunda böylesine başarılı olamazdı.' Bu kocaman bir yüreği olan tarafsız ve küçük bir ülke olmak ile ilgiliydi ve ellerimizi başkalarına uzatabildik.

1955’de kurucumuz yaşlanıyordu ve organizasyonu gençliğe hizmet etmeye değil gençliğin hizmet vermeye devam ettiğine emin olmak istedi ve böylece gençlik konseyi kurduk. Bugün Senedd’de yeni bir Gençlik Konseyi var fakat bundan önce 1955’de de bir tane vardı. Bu biraz bizim kuruluş ilkelerimiz ve yaptığımız işle ilgili geçmiş bilgisi.

Bugün çok daha büyük bir organizasyonuz. Galler çapındayız, sadece Galce aracılığıyla iş yapıyoruz, fakat birçok dil öğreneni ve Galce konuşma konusunda kendine güvenmeyen insanı aktivitelerimize katılmak konusunda destekliyoruz. Bunu yapmak için dilimizi ya da kullandığımız cümlelerin zorluğunu değiştiriyoruz ve verdiğimiz karşılıkları adapte ediyoruz. Birkaç tane ana iş alanımız var. Bunlardan biri Eisteddfod, bu bir kültür festivali, bir çeşit Kültür Olimpiyatları. Yerel sahneler, bir bölgesel sahne bir de ulusal sahne var. Tüm bu sahnelerde gençler yarışıyor ve profesyonel hakemler her aşamada ilk üçe giren yarışmacıları belirliyor. Galler’de ulusal Eisteddfod’ta yaşları 8-25 arası değişen 45.000 genç yarışıyor ve hafta içi 9:00 - 19:00 arasında ana televizyon kanalımızda bu yayınlanıyor. Bizim ayrıca üç yerleşim merkezimiz var ve bununla ilgili size bir video göstereceğiz. Siz bugün bizim yerleşim yerlerimizden birisindesiniz ve buranın 150 yatağı var ve bunlar hostel gibi genç gruplara kiralanıyor. Bir tane de Batı Galler’in sahilinde, bir tane de Kuzey Galler’deki Snowdonia dağlarında var. Bu merkezlerde kayalıklara tırmanma, nehir gezisi, at binme, kayak, karting vb. aktiviteleri Galce dili aracılığıyla yapıyoruz.

Katılımcı: Bu aktiviteler gençlik için gençlik tarafından mı organize ediliyor?

Catrin James: Bizim tarafımızdan gençlik için organize ediliyor, fakat çalışanların %30'u 30 yaşın altında. Futbol, ragbi, jimnastik, judo, masa tenisi gibi vb. spor bölümlerimiz var ve bunların hepsi Galce aracılığıyla yapılıyor. Aynı zamanda ulusal yarışmalar da yapıyoruz. Uluslararası alanda gördüğünüz ünlü oyuncuların bazıları bir zamanlar Urdd'da oynadı. Gareth Bale, Aaron Ramsey ve diğerleri gibi bazı insanlar.

Aynı zamanda gençlik çalışması da yapıyoruz. Eğitim almış ve kalifiye elemanlar 25 yaş altındakilere yönelik çıraklık programı ile Galce aracılığıyla eğitim vererek gençleri gençlik çalışanı olmak yetiştiriyor. Yerelde çalışıyoruz, böylelikle topluluğumuz içindeki gönüllüler yerel gençlik kulüplerine yardım edebiliyorlar. Bizim kurallarımız, yönlendirmemiz ve desteğimizle kulüpleri yönetebiliyorlar.

Katılımcı: Herkese açık mı?

Catrin James: Bu üyelik gerektiren bir organizasyon ve üye olmak için yılda 10 Sterlin ödüyorsunuz. Bir çıraklık programımız var, çünkü dilin hayatta kalabilmesi için gelecekte de çalışanların olacağına emin olmalıyız. Gençler için bir çıraklık programımız var. Dolayısıyla, yaptığımız işi geleceğe taşınması için Galceyi kullanabilen bir işgücü geliştiriyoruz. Aynı zamanda gençlere Galce dilini kullanarak yapabilecekleri iş fırsatlarını göstermiş oluyoruz. Ayrıca Barış mesajı yoluyla yaptığımız uluslararası çalışmadan da

bahsettim. Bir başka çalışma alanımız ise sosyal medya, veriler ve yayınlardır. Güçlü bir sosyal medya mevcudiyetimiz olduğunu görebilirsiniz.

Aynı zamanda yaptığımız işlerin bir videosu var, bunu web sitemizde görebilirsiniz. Yaptığımız işin ekonomik etki değerlendirmesini yaptık. Çünkü Galler'in tamamını kapsıyoruz, üç yerleşim merkezimiz var, büyük kültür festivalimiz var, Galler'e sunacak çok şeyimiz olduğunu hissediyoruz. Gönüllü bir kuruluş olduğumuz için toplumumuza sunduğumuz değerın ekonomik açıdan ne olduğunu fark etmemiz lazım. Geçen yıl bir rapor hazırladık ve ekonomiye katkımızın 25 milyon Sterlin olduğunu gördük. Bu gönüllü bir kuruluş için oldukça büyük bir yatırımdır.

Yapmaya çalıştığımız şey Galce dili ile Galcenin resmi derslerin ve eğitimin dışında aktiviteler, sosyalleşme ve eğlence yoluyla gündelik hayatta kullanımını teşvik etmek. Yaptığımız bütün çalışma 2050 Galce Dili Stratejisine katkı sunuyor. Biz Tema 2'nin altındayız: Galcenin sosyal alandaki kullanımını için resmi ve gayri resmi olanakların desteklediği pozitif dil kullanımı ve uygulamalarını sabitliyoruz. Bu gayri resmi olanaklar aynı zamanda insanları yurtdışına, Katalonya, Paris, Macaristan ve Patagonya gibi yerlere götürmeyi de içeriyor. Ve gençleri Galler'in dışına çıkardığımız zaman gördüğümüz şey onların kendi dillerinden aşırı gurur duyuyor oldukları ve bu bazen onların Galce kullanımını arttırıyor. Bir otobüs dolusu genci Barselona'ya götürdüğünüzde, kendi aralarında Galce konuşuyorlar.

Genelde bu şekilde çalışıyoruz. Gençlerin Galce dili yoluyla yaptığı

çalışmayı cesaretlendiriyoruz ama aynı zamanda bunu kutluyoruz. Bunu Eisteddfod'da görebiliyoruz. Aynı zamanda, gönüllü olarak yaptıkları işleri, genç liderler olarak yaptıkları çalışmaların kutlanmasında ve gençler olarak Galler'in değerleri için duydukları heyecanda bunu görebiliyoruz.

Son olarak, aynı zamanda yeniklikçiyiz. Var olmamızın nedeni sürekli değişiyor olmamız ve zor kararlar almak konusunda cesaretli oluşumuz ya da yerleşim merkezlerine yatırım yapmamız. 10-12 yıl önce bize Kardif'te bir yerleşim merkezi yapmak önerisi geldi. Bu riskliydi, çünkü başka merkezlerde sağladığımız aktivitelerden bazıları burada yapılamazdı. Fakat çok büyük bir başarıya ulaştı ve taşradan insanları şehrli Galler'e getirdi ve insanların Galce dilini kamusal bir dil olarak başkentimizde görmelerine sebep oldu.

Esra Elmas: Bugün bir sürü oturum dinledik ve Brexit meselesinin gündemin tepesinde olduğunu biliyoruz. Siz farklı yaşlardan gençlerle çalışıyorsunuz, bu onların da gündemi mi? Avrupa'dan ayrılmak ile ilgili gelecekleri için endişeliler mi?

Catrin James: Bir sürü mesele hakkında endişeliler. Öncelikle, oy verme ve söz söyleme konusundaki eksiklik ve şu anda 18 olanlar Brexit olduğunda 16 yaşındaydı ve bu onları çok endişelendiren bir konu. Erasmus programının ve yurtdışında okumak için sunduğu fırsatların sonlandırılmasıyla beraber ne olacağına dair de endişeliler. Birleşik Krallık'ta ve Galler'de ortaya çıkan başka bir konu ise insanların birbirlerine karşı düşmanca davranmaya genel olarak her an açık olmalarıydı. İnsanların Galce diline ve bu bölgeye taşınan insanlara karşı düşmanlıkları olduğunu fark ettik.

Bu gençler arasında gözlemlediğimiz bir durum. Fakat Polonya ve daha uzak yerlerden buraya göç eden birçok insanın Galce diline karşı çok pozitif olduğunu gördük, çünkü iki dilli ulus olmaya ve iki dil konuşmaya alışıklar.

Çünkü Brexit ile birlikte ne olacağı bir bilinmez, gençleri yönlendirmek çok zor. Biz bir kurum olarak şu anda Avrupa fonuna maruz kalmıyoruz çünkü Avrupa Bölgesel Gelişim Fonu ya da Avrupa Sosyal Fonuna dahil değiliz. Öğrenci değişimi için Erasmus fonundan faydalanmıyoruz, şöyle ki biz gençleri yurtdışına gönderdiğimiz zaman bunu kendi kaynaklarımızla yapıyoruz. Belki de bu bir hayal kırıklığı olabilir. Gençler için değişim programını yapabilmek için Erasmus fonundan olan desteği arttıramadık. Fakat kurum olarak bu başvuruları yapmayı çok zor buluyoruz. Büyük bir organizasyon olmamıza rağmen bunu kendi çabamızla, fon talep etmeden yapıyoruz. Gençler bazı aktivitelere katkı sağlamak için ödemeler yapıyorlar.

Ayrıca, 1932 ve 1933'de Cenevre'ye gidiyorduk. Avrupa'da turistik gemi yolculuğu ve yurtdışına seyahatler yapıyorduk. Bu bizim Avrupa desteği olmadan alışık olduğumuz bir şeydi.

Esra Elmas: En çok şunu merak ediyorum. Siz Galler'in farklı bölgelerinden çok fazla genç ile çalıştığınız için belki de Brexit'in organizasyonunuz üzerinde herhangi bir önemli negatif etkisi olmayacak, fakat gençlere ve onların geleceğine ne olacak? Çok fazla ekonomik, toplumsal, politik dinamik değişecek. Dolayısıyla, gençler için gelecekteki sonuçların farkında olup olmadığınızı merak ediyorum.

Catrin James: Brexit'den sonra gençlerin hakları üzerine yapılan çok fazla tartışmaya katıldık. Burada yapmaya çalıştığımız, gençleri farkında olma, metanetli olma ve değişikliklere adapte olma yönünde geliştirmektir. Her ne olursa olsun bu bizim kontrolümüz dışında. Öyle olunca, yapmaya çalıştığımız şey gençlerin yollarına çıkan şeylerle yüzleşmeleri için gelişmelerini sağlamak. Galler, Birleşik Krallık'ta müzakerelerin bir parçası değil ve Birleşik Krallık temsilcileri ve gençler arasında hiçbir diyalog yok. Sadece siyasi hareketler ve aktivizm üzerinden bu diyalog olabilir ve biz bunu besledik, fakat bu bir hayal kırıklığıdır, çünkü bizim bir şeyleri değiştirmeye gücümüz yok. Gençlerimizin Avrupa Birliği dışında da olabildiğince çok fırsata sahip olabilmelerini sağlamaya çalışıyorduk. Bunun sonuçlarından biri, bu yıl hiçbir genci yurtdışına götürememek oldu, çünkü bu yolculukları düzenlerken maliyetin ne olacağından ve vize, pasaport ve sağlık sigortası gibi meselelerin nasıl olacağından emin değildik. Bu yüzden bir yıl boyunca geri adım attık ve onun yerine başka fırsatlar sunduk. Korkarım ki bununla ilgili cevabım yok.

Bizim karşılaştığımız zorluklar ve güçlü olduğumuz taraflar üzerine de konuşmak isterim. Bütün Galler'i kapsayacak bir azınlık dili kanununu geliştirirken en önemli zorluklardan biri tutarlılık ve eşit erişim ve bütüncül bir Galler yaklaşımı sağlamaktı. Galler'de yirmi iki yerel yetkilimiz var ve bunların her biri kendi bütçelerinden sorumlu. Gençlik çalışmaları istedikleri gibi harcama yapmaları için yerel yetkililere devredilmişti. Bizim bir organizasyon olarak bu bölgede Galce dili gençlik çalışmasına katkı sağlamak için konuşacak ve talep edecek 22 çalışmamız var. Her bir yerel temsilciliğin kendilerine özgü öncelikleri var ve kararları yıldan yıla

değişiyor.

Hükümlerin tutarlılığını her yerel otoritede sağlamak zordur, ancak gençlerin yine de yararlanabilmesi için yerel otorite programlarına sahibiz.

Başka bir konu, başkalarının işimizi algılama biçimidir. 50.000 üyemiz olmasına rağmen, kuruluş dışındaki insanlar üyelerimizi, iyi okullara giden, beyaz orta sınıf Galce konuşan aileler olarak görüyorlar. Gerçekte ise farklı arka planlara sahip gizli ihtiyaçları olan, yoksulluk içinde olan ve engelli olan çeşitli gençlerle çalışıyoruz ve aynı fırsatlara sahip olduklarından emin oluyoruz. Vaka çalışmalarımızdan biliyoruz ki, gençlerin çeşitli ihtiyaçları üzerinde çalışıyoruz, ancak insanlar bizi bu şekilde görmeye devam ediyor. Dezavantajlı bölgelerden gençleri kaotik yaşamlarından soluk alıracak bir konut merkezinde bir haftanın keyfini çıkarmalarında yardımcı olma konusunda birçok hikâyemiz var ve bu hatıralar, gelecek yıllar boyunca hâlâ bu gençlerle birlikte olacak.

Güçlü yönlerimiz bakımından eğitim sektörü ve okullarla çok yakın bir ilişkimiz var. Çok uzun bir zamandan beri kurulmuş olduğumuz ve eğitim sistemiyle el ele verdiğimiz için, organizasyonumuzun çalışmalarını gençlerin Galler diline duydukları güveni geliştirmeleri ve dillerini dışarıda kullanmalarını sağlamalarına yardım etmek olarak görüyorlar. Bu, okulların, personelimizi öğrencilerle konuşmaya ve onlarla projeler yapmak için davet etmeleri anlamına geliyor. Bu çok değerli bir ilişki ve imajımızı ve itibarımızı geliştiren bir şey.

Ayrıca geçmişteki üyelerin tanıklığına ve meşruiyetine sahibiz. Gençlerin projelerimizde edindikleri iyi deneyimler ve başarılarından dolayı bunu başkalarına tavsiye etmeye isteklidirler. Bunlar çocuklarıyla konuşan ebeveynler de olabilir ya da katılımlarını hatırlayan haberi duyuran ünlüler de olabilir. Çalışmalarımıza yardımcı olması için Macaristan'daki ev benzeri bağışları alma konusunda şanslıyken, bu tanıklıklar finansal modelimizde yardımcı oluyor.

Diğer bir çalışma alanımız topluluk ve gönüllülerdir. Kuruluşumuzda 10.000 gönüllümüz var. Bazıları bizim Eisteddfod'umuzun kapısını oluştururken, bazıları da topluluklarında bir gençlik kulübünü işletmek için haftada bir akşamlarından vazgeçiyorlar. Topluluğumuz gücümüzdür ve gönüllülerimiz içinde çalışmak için koruma ve emniyet parametreleri alıyorlar.

Gelecek açısından yenilikler ve yatırımlar yapmaya devam ediyoruz. Burada dijital dağıtıcılık yapıyoruz ve gençler için kayakla atlamaya yatırım yaptık. Yönetimimizde gençlerin sesi güçlü. Bölgesel gençlik forumlarımız ve ulusal bir gençlik forumumuz var ve gençlik forumunun başkanlığını yapan kişi aynı zamanda organizasyonun başkanı. Gençler işe alım heyetlerinde bulunma ve uluslararası etkinliklerde bizi temsil etme şansına sahipler. Ayrıca, örgüt olarak aldığımız kararların bazıları hakkında fikirlerini beyan ediyorlar. Uluslararası bir strateji geliştiriyoruz ve eyleme geçme çağrısında bulunan dünya çapında bir kampanyada Barış ve İyi Niyet mesajını geliştirmek istiyoruz; böylece gençler gönüllü olma, çalışma ve Galler dışındaki fırsatları deneyimleme şansına ve ortak bir amaca sahip olacaklar. Çatışma çözümüne geri dönersek, bu, şiddet ve silahlar ve bıçak suçuyla ilgili, çünkü

bu, Amerika'da ve burada bir sorun olmuştur. Ayrıca, 2022 yılına kadar gelecekte gençlere istihdam sağlamanın bir yolu olarak organizasyon dahilinde ve diğer dış organlarla birlikte 100 çıraklık eğitimi vermeye çalışıyoruz. Dahası bir veri ve iletişim yatırımımız var. Okullar aracılığıyla işler yapıyoruz ve okullarda bilgiyi paylaşan kontaklar olarak öğretmenlerimiz var, ancak şu anda öğretmenler üzerindeki baskı nedeniyle bu zor. Bu nedenle, doğrudan gençlerle iletişim kurmak için bir iletişim stratejisi geliştiriyoruz ve kuruluşa katılımlarını onlara raporluyoruz. Bu katılım raporlarını okullara da sağlamak istiyoruz. Bu önemli, çünkü Galler'de eğitim değişiyor. Yepyeni bir müfredat var ve şimdi müfredatın bir kısmı deneyimleri zenginleştiriyor ve biz de bunun bir parçası olarak okul dışında neler yaptıkları konusunda insanların farkında olmalarını sağlamak istiyoruz.

Katılımcı: İçinizde çalışan herhangi bir kuruluş var mı? Türkiye'de çok büyük bir gençlik örgütü olduğunda, gençliğin önderlik ettiği daha küçük kuruluşlar bunun içinde olma eğilimindedir.

Catrin James: Gençlik kulüplerimiz gençliğin önderliğindedir, ancak onların kendi oluşumları değiller - onlar bizim sorumluluğumuzdalar. Hepsi bizim bir parçamız. Galler'de başka gençlik örgütleri var ve hepimiz çok iyi anlaşıyoruz ve çok fazla rekabet yok, ancak spor organizasyonları gibi diğer kuruluşlarla da işbirliği yapıyoruz. Çalışanlarımızdan bazıları serbest çalışmaya devam etti, ancak konut merkezlerimiz onların coğrafi alanlarında böyle bir ekonomik değer sağlıyor ve diğer kuruluşların da bunu desteklemeleri için çekirdek bir gövdelerinin olması gerekir. Finansmanımızın sadece % 20'si devlet kaynaklarından geliyor.

Konut merkezleri, topluluklar içinde etkinlik yürütebilmemiz için fon yaratıyorlar, bu yüzden bu bir sosyal girişim gibidir. Bölgesel düzeyde gençlik çalışmaları için fon yok, bu nedenle fonları konut merkezleri aracılığıyla merkezi olarak yaratarak, yerelde insanların doğrudan gençlerle çalışmalarını garantiye alıyoruz.

David Murphy: Kurulmakta olan yeni gençlik parlamentosuna herhangi bir katılımınız var mı?

Catrin James: Evet, gençlik parlamentosu iki hafta önce ilk defa toplandı ve konut merkezimizi kullandılar. Gençlik parlamentosunun bir ortağıyız, bu da gençlerimizden birinin üye olduğu anlamına geliyor. Genç birinin Urdd'yi temsil etmesini sağlamak için gençlik forumumuz aracılığıyla bir iç seçim yaptık. 60 üyeden% 30'unun Urdd'ye üye olduğunu söyleyebilirim. Oğlumun gittiği okulda iki temsilcileri var ve ikisi de Urdd'nin aktif üyesi.

Katılımcı: Öyleyse Galler dışında herhangi bir etkinliğiniz yok mu?

Catrin James: Gençlerimizi Galler dışına çıkarmamızın haricinde her şey Galler'de oluyor. Onları bir Gal topluluğu ve Gal okulunun olduğu Patagonya'ya götürüyoruz ve bazı yaşlı büyük gençleri iki haftalığına Gal okulunda gönüllü olmaları için götürüyoruz. Tarihsel olarak, Almanyada eskiden Urdd grubu olan bir gruba sahip olduğumuzu söyledim. Ayrıca İngiltere'de üyelik ceplerimiz var. Galler'den bir grup öğrenci İngiltere'de üniversiteye gittiğinde, kendi Urdd kulüplerini oluşturuyorlar ve Urdd üyesi

olmayı istiyorlar. Bu nedenle Galler dışına üyelerimiz var, ancak faaliyetlerimiz çoğunlukla Galler'de.

David Murphy: Organizasyon başladığında Almanların gelip onlara katılmaları ilginç. Bu belki de mülteciler aracılığıyla Galler'de hâlâ etkin olan bir şey mi? Onları katıyor musunuz?

Catrin James: Bunun haklı bir soru olduğunu ve hakkında daha fazlasını yapmamız gereken bir şey olduğunu düşünüyorum. Daha uluslararası olan bir stratejiyle ilgileniyoruz ve daha çok gelen gruplarla çalışmaya bakıyoruz. Welsh okullarına gelen mülteciler, Urdd'nin ve faaliyetlerin bir parçası olma fırsatını elde ediyorlar. Devlet finansmanına tabi olmadığımız için, topladığımız bilgiler fon verenlerin bilmesi gerekenler yerine bizim bilmemiz gerekenler hakkında, bu nedenle faaliyetlerimizi finanse etmedikleri için her zaman Birleşik Krallık veya Galler hedeflerine aykırı veri toplamıyoruz ve bu not almamız gereken bir şeydir. Konut merkezlerimizde yaptığımız şey herkes için bir fon yaratmaktır, çünkü herkesin merkezlerimizin birinde 165 sterline mal olan bir haftayı ödeyebilecek paraya sahip olmadığının bilincindeyiz. Geçtiğimiz yıl, eski üyelerimizin ifadelerini kullanarak ve devam etmek için burs gibi araçları olmayan gençleri okulların saptayabildiği yerlerde işverenlerden ve bireylerden bağışlar isteyerek fonu kurduk. Her yıl 200 genç bu fırsatı elde ediyor. Ancak bu Barış ve İyi Niyet mesajımızda önemli bir tema olduğu için üzerinde çalışılması gereken önemli bir alan.

Mayıs ayında dünyaya Barış ve İyi Niyet mesajı göndereceğiz ve insanların bunu paylaşmasını istiyoruz. Ayrıca, mesajın mümkün

olduğunca çok dile çevrildiğinden emin olmak istiyoruz ve geçen sene Türkçede olmadığını biliyoruz. Yani, mesajı Türkçeye çevirmek isteyenler isminizi kapıya bırakın!

David Murphy: Çok teşekkür ederim, bağlantıda kalacağımızdan ve bunu yürürlüğe koyacağımızdan emin olacağız. Galler'deki gençlere yatırım yapmaya dönük fedakârlıkları öğrenmek bizim için çok ilginç ve faydalı oldu.

Katılımcılar ve Yönetim Kurulu Başkanı Kerim Yıldız da dahil olmak üzere DPI personeli Senedd (Galler Ulusal Meclisi) dışında bir fotoğraf için bir araya gelirken

Katılımcı ve Personel Listesi

Katılımcı Listesi

Alexia Kotaki, Yunanistan Azınlık Vakfı Temsilcisi

Cantekin Elmas, Sosyal Hizmet Uzmanı, Öldürülen Askerlerin Aileleri ile Çalışıyor, Aile ve Sosyal Politikalar Bakanlığı

Dilara Gök, Conflictus'un Eş-Kurucusu, Çatışma Çözümü Eğitim ve Danışmanlık

Lokman Sazan, Halkların Demokratik Partisi (HDP) Dış İşleri Danışmanı

Merve Nur Okutan, Sosyal Girişimci, Ashokayou Türkiye Bürosu

Revsenberfin Coskun, PODEM

Safa Koçoğlu, Adalet ve Kalkınma Partisi (AK Parti) İstanbul Kadın Şubesi, Genç KADEM Başkanı

Taha Baran, Akademisyen, Yıldız Teknik Üniversitesi Siyaset Bilimi ve Uluslararası İlişkiler

Umut Erarслан, CHP Ankara Gençlik Şube Başkan Yardımcısı

Varduhi Balyan, Gazeteci, Ermeni Haftalık Agos Gazetesi

Zübeyde Karagöz, Öğretim Asistanı, İstanbul Bilgi Üniversitesi, Kültürel Çalışmalar

Personel Listesi

Kerim Yıldız, Yönetim Kurulu Başkanı

Ville Forsman, Yönetici Yardımcısı

Esra Elmas, Türkiye Programı Başkanı

David Murphy, Proje Yetkilisi

Natasha Raspudic, Stajyer

DPI Aims and Objectives

Aims and objectives of DPI include:

- To contribute to broadening bases and providing new platforms for discussion on establishing a structured public dialogue on peace and democracy building.
- To provide opportunities, in which different parties are able to draw on comparative studies, analyse and compare various mechanisms used to achieve positive results in similar cases.
- To create an atmosphere whereby different parties share knowledge, ideas, concerns, suggestions and challenges facing the development of a democratic solution in Turkey and the wider region.
- To support, and to strengthen collaboration between academics, civil society and policy-makers.
- To identify common priorities and develop innovative approaches to participate in and influence democracy-building.
- Promote and protect human rights regardless of race, colour, sex, language, religion, political persuasion or other belief or opinion.

DPI aims to foster an environment in which different parties share information, ideas, knowledge and concerns connected to the development of democratic solutions and outcomes. Our work supports the development of a pluralistic political arena capable of generating consensus and ownership over work on key issues surrounding democratic solutions at political and local levels.

We focus on providing expertise and practical frameworks to encourage

stronger public debates and involvements in promoting peace and democracy building internationally. Within this context DPI aims to contribute to the establishment of a structured public dialogue on peace and democratic advancement, as well as to widen and create new existing platforms for discussions on peace and democracy building. In order to achieve this we seek to encourage an environment of inclusive, frank, structured discussions whereby different parties are in the position to openly share knowledge, concerns and suggestions for democracy building and strengthening across multiple levels.

DPI's objective throughout this process is to identify common priorities and develop innovative approaches to participate in and influence the process of finding democratic solutions. DPI also aims to support and strengthen collaboration between academics, civil society and policy-makers through its projects and output. Comparative studies of relevant situations are seen as an effective tool for ensuring that the mistakes of others are not repeated or perpetuated. Therefore we see comparative analysis of models of peace and democracy building to be central to the achievement of our aims and objectives.

Demokratik Gelişim Enstitüsü'nün Amaçları ve Hedefleri

DPI'nin amaçları ve hedefleri:

- Barışın ve demokrasinin inşası üzerine yapılandırılmış bir kamusal diyalogun oluşması için gerekli olan tartışma ortamının geliştirilmesi ve genişletilmesi.
- Farklı kesimlerin karşılaştırmalı çalışmaları vesilesiyle bir araya gelerek, farklı dünya örnekleri özelinde benzer durumlarda olumlu sonuçlar elde etmek için kullanılmış çeşitli mekanizmaları incelemesine ve analiz etmesine olanak sağlamak. Farklı kesimlerin bir araya gelerek Türkiye ve daha geniş bir coğrafyada demokratik bir çözümün geliştirilmesine yönelik bilgilerini, düşüncelerini, endişelerini, önerilerini, kaygılarını ve karşılaşılan zorlukları paylaştığı bir ortam yaratmak. Akademisyenler, sivil toplum örgütleri ve karar alıcılar arasındaki işbirliğinin desteklemek ve güçlendirmek.
- Ortak öncelikleri belirlemek ve demokrasi inşası sürecini ve sürece katılımı etkileyecek yenilikçi yaklaşımlar geliştirmek. Din, dil, ırk, renk, cinsiyet, siyasi görüş ve inanç farkı gözetmeksizin insan haklarını teşvik etmek ve korumak.

Demokratik Gelişim Enstitüsü (DPI), Türkiye'de demokratik bir çözümün geliştirilmesi için, farklı kesimlerin bir araya gelerek bilgilerini, fikirlerini, kaygılarını ve önerilerini paylaştıkları bir ortamı teşvik etmeyi amaçlamaktadır. Çalışmalarımız, demokratik çözümün sağlanması için kilit önem taşıyan konularda fikir birliğine varma ve uzlaşılan konuları sahiplenme yeteneğine sahip çoğulcu bir siyasi

alanın geliştirilmesini desteklemektedir.

Kurum olarak güçlü bir kamusal tartışmayı; barışı ve demokrasiyi uluslararası düzeyde geliştirmeye yönelik katılımları teşvik etmek için uzmanlığa ve pratiğe dayalı bir bakış açısıyla hareket ediyoruz. Bu çerçevede barış ve demokratik ilerleme konusunda yapılandırılmış bir kamusal tartışmanın oluşturulmasına katkıda bulunmayı; barış ve demokrasi inşası tartışmaları için yeni platformlar yaratmayı ve mevcut platformları genişletmeyi amaçlıyoruz.

Bu amaçlara ulaşabilmenin gereği olarak, farklı kesimlerin demokrasinin inşası ve güçlendirmesi için bilgilerini, endişelerini ve önerilerini açıkça paylaşabilecekleri kapsayıcı, samimi ve yapılandırılmış tartışma ortamını çeşitli seviyelerde teşvik etmeye çalışıyoruz. DPI olarak farklı projelerimiz aracılığıyla akademi, sivil toplum ve karar alıcılar arasındaki işbirliğini desteklemeyi ve güçlendirmeyi de hedefliyoruz.

Board Members / Yönetim Kurulu Üyeleri

Kerim Yıldız (Chief Executive Officer / İcra Kurulu Başkanı)

Kerim Yıldız is an expert in conflict resolution, peacebuilding, international human rights law and minority rights, having worked on numerous projects in these areas over his career. Yıldız has received a number of awards, including from the Lawyers Committee for Human Rights for his services to protect human rights and promote the rule of law in 1996, and the Sigrid Rausing Trust's Human Rights award for Leadership in Indigenous and Minority Rights in 2005. Yıldız is also a recipient of the 2011 Gruber Prize for Justice. He has also written extensively on international humanitarian law, conflict, and various human rights mechanisms.

Kerim Yıldız çatışma çözümü, barışın inşası, uluslararası insan hakları ve azınlık hakları konusunda uzman bir isimdir ve kariyeri boyunca bu alanlarda çok çeşitli projelerde çalışmıştır. Kerim Yıldız, 1996 yılında insan haklarının korunması ve hukuk kurallarının uygulanması yönündeki çabalarından ötürü İnsan Hakları İçin Avukatlar Komitesi Ödülü'ne, 2005'te Sigrid Rausing Trust Vakfı'nın Azınlık Hakları alanında Liderlik Ödülü'ne ve 2011'de ise Gruber Vakfı Uluslararası Adalet Ödülü'ne layık görülmüştür. Uluslararası insan hakları hukuku, insancıl hukuk ve azınlık hakları konularında önemli bir isim olan Yıldız, uluslararası insan hakları hukuku ve insan hakları mekanizmaları üzerine çok sayıda yazılı esere sahiptir.

Nicholas Stewart QC (Chair / Yönetim Kurulu Başkanı)

Nicholas Stewart, QC, is a barrister and Deputy High Court Judge (Chancery and Queen's Bench Divisions) in the United Kingdom. He is the former Chair of the Bar Human Rights Committee of England and Wales and former President of the Union Internationale des Avocats. He has appeared at all court levels in England and Wales, before the Privy Council on appeals from Malaysia, Singapore, Hong Kong and the Bahamas, and in the High Court of the Republic of Singapore and the European Court of Human Rights. Stewart has also been the chair of the Dialogue Advisory Group since its founding in 2008.

Tecrübeli bir hukukçu olan Nick Stewart Birleşik Krallık Yüksek Mahkemesi (Chancery and Queen's Bench Birimi) ikinci hâkimidir. Geçmişte İngiltere ve Galler Barosu İnsan Hakları Komitesi Başkanlığı (Bar Human Rihts Committee of England and Wales) ve Uluslararası Avukatlar Birliği (Union Internationale des Avocats) başkanlığı görevlerinde bulunmuştur. İngiltere ve Galler'de gerçekleşen ve Malezya, Singapur, Hong Kong, Bahamalar, Singapur ve Avrupa İnsan Hakları mahkemelerinin temyiz konseylerinde görüş bildirdi. Stewart, 2008'deki kuruluşundan bu yana Diyalog Danışma Grubunun başkanlığını da yürütüyor.

Priscilla Hayner

Priscilla Hayner is co-founder of the International Center for Transitional Justice and is currently on the UN Department of Political Affairs Standby Team of Mediation Experts. She is a global expert on truth commissions and transitional justice initiatives and has authored several books on these topics, including *Unspeakable Truths*, which analyses truth commissions globally. Hayner has recently engaged in the recent Colombia talks as transitional justice advisor to Norway, and in the 2008 Kenya negotiations as human rights advisor to former UN Secretary-General Kofi Annan and the United Nations-African Union mediation team. Hayner has also worked significantly in the implementation stages following a peace agreement or transition, including Sierra Leone in 1999 and South Sudan in 2015.

Geçiş Dönemi Adaleti için Uluslararası Merkez'in (International Center for Transitional Justice) kurucularından olan Priscilla Hayner, aynı zamanda BM Kıdemli Arabuluculuk Danışmanları Ekibi'ndedir. Hakikat komisyonları, geçiş dönemi adaleti inisiyatifleri ve mekanizmaları konusunda küresel bir uzman olan Hayner, hakikat komisyonlarını küresel olarak analiz eden *Unspeakable Truths* (Konulmayan Gerçekler) da dahil olmak üzere, alanda pek çok yayına sahiptir. Hayner, yakın zamanda Kolombiya barış görüşmelerinde Norveç'in geçiş dönemi adaleti danışmanı olarak ve 2008 Kenya müzakerelerinde eski BM Genel Sekreteri Kofi Annan ve Birleşmiş Milletler-Afrika Birliği arabuluculuk ekibinin insan hakları danışmanı olarak görev yapmıştır. Hayner, 1999'da Sierra Leone ve 2015'te Güney Sudan da dahil olmak üzere birçok ülkede, barış anlaşması ve geçiş sonrası uygulamaları konularında çalışmalar yapmıştır.

Arild Humlen

Arild Humlen is a lawyer and Director of the Norwegian Bar Association's Legal Committee. He is widely published within a number of jurisdictions, with emphasis on international civil law and human rights, and he has lectured at the law faculty of several universities in Norway. Humlen is the recipient of the Honor Prize of the Bar Association of Oslo for his work on the rule of law and in 2015 he was awarded the Honor Prize from the international organisation Save the Children for his efforts to strengthen the legal rights of children.

Hukukçu olan Arild Humlen aynı zamanda Norveç Barosu Hukuk Komitesi'nin direktörüdür. Uluslararası medeni hukuk ve insan hakları gibi yargı alanları üzerine çok sayıda yazısı yayınlanmış, Norveç'te bir dizi hukuk fakültesinde ders vermiştir. Oslo Barosu bünyesinde Sığınmacılık ve Göçmenlik Hukuku Davaları Çalışma Grubu başkanı olarak yaptığı çalışmalardan dolayı Oslo Barosu Onur Ödülü'ne layık görülmüştür.

Jacki Muirhead

Jacki Muirhead was appointed Chambers Administrator at Devereux Chambers, London, UK, in November 2015. Her previous roles include Practice Director at FJ Cleveland LLP, Business Manager at Counsels' Chambers Limited and Deputy Advocates Clerk at the Faculty of Advocates, UK.

Şu anda Devereux Chambers isimli hukuk firmasında üst düzey yönetici olarak görev yapan Jacki Muirhead bu görevinden önce Cleveland Hukuk Firması çalışma direktörü, Counsel's Chambers Limited isimli hukukçular odasında şef katip ve Avukatlar Fakültesi'nde (Faculty of Advocates) pazarlama müdürü olarak çalışmıştır.

Prof. David Petrasek

Professor David Petrasek is Associate Professor at Graduate School of Public and International Affairs, University of Ottawa, Canada. He is a former Special Adviser to the Secretary-General of Amnesty International. He has worked extensively on human rights, humanitarian and conflict resolution issues, including for Amnesty International (1990-96), for the Office of the UN High Commissioner for Human Rights (1997-98), for the International Council on Human Rights Policy (1998-02) and as Director of Policy at the Centre for Humanitarian Dialogue (2003-07). Petrasek has also taught international human rights and humanitarian law courses at the Osgoode Hall Law School at York University, Canada, the Raoul Wallenberg Institute at Lund University, Sweden, and at Oxford University.

Kanada'da Ottawa Üniversitesi'nde Uluslararası Siyasal İlişkiler Bölümünde öğretim üyesi olarak görev yapmaktadır. Geçmişte Uluslararası Af Örgütü Eski Genel Sekreteri'ne başdanışmanlık yapan Prof. David Petrasek, uzun yıllardır insan hakları, insancıl hukuk ve uyuşmazlıkların çözümü konularında çalışmalar yürütmektedir. Bu alanlarda önde gelen bir uzman ve yazardır. 1990-1996 yılları arasında Uluslararası Af Örgütü, 1997-1998 yılları arasında Birleşmiş Milletler İnsan Hakları Yüksek Komiserliği, 1998-2002 yılları arasında İnsan Hakları Politikası üzerine Uluslararası Konsey ve 2003-2007 yılları arasında da İnsani Diyalog Merkezi'nde Politika Bölümü Direktörü olarak çalışmıştır.

Antonia Potter Prentice

Antonia Potter Prentice is currently the Director of Alliance 2015 – a global network of humanitarian and development organisations. Prentice has extensive experience on a range of humanitarian, development, peacemaking and peacebuilding issues through her previous positions, including interim Senior Gender Adviser to the Joint Peace Fund for Myanmar and providing technical advice to the Office of the Special Envoy of the UN Secretary General to the Yemen peace process. Prentice has also been involved in various international organisations including UN Women, Dialogue Advisory Group, and Centre for Humanitarian Dialogue. Prentice co-founded the Athena Consortium as part of which she acts as Senior Manager on Mediation Support, Gender and Inclusion for the Crisis Management Initiative (CMI) and as Senior Adviser to the European Institute for Peace (EIP).

Antonia Potter Prentice, insani yardım kuruluşlarının ve kalkınma örgütlerinin küresel ağı olan İttifak 2015'in direktörüdür. Prentice, Myanmar için Ortak Barış Fonu'na geçici Kıdemli Cinsiyet Danışmanı ve Birleşmiş Milletler Genel Sekreteri Yemen Özel Elçisi Ofisi'ne teknik tavsiyeler vermek de dahil olmak üzere insancıl faaliyetler, kalkınma, barış yapma ve barış inşası gibi konularda sivil toplum bünyesinde 17 yıllık bir çalışma tecrübesine sahiptir. BM Kadınları, Diyalog Danışma Grubu ve İnsani Yardım Diyalogu Merkezi gibi çeşitli uluslararası örgütlerde görev yapan Prentice, kurucuları arasında yer aldığı Athena Konsorsiyomu Arabuluculuk Desteği, Toplumsal Cinsiyet ve Kaynaştırma için Kriz Yönetimi İnsiyatif'i'nde yöneticilik ve Avrupa Barış Enstitüsü'ne (EIP) başdanışmanlık yapmaktadır.

Council of Experts / Uzmanlar Kurulu Üyeleri

Bertie Ahern

Bertie Ahern is the former Taoiseach (Prime Minister) of Ireland, a position to which he was elected following numerous Ministerial appointments as well as that of Deputy Prime Minister. A defining moment of Mr Ahern's three terms in office as Taoiseach was the successful negotiation of the Good Friday Agreement in April 1998. Mr Ahern held the Presidency of the European Council in 2004, presiding over the historic enlargement of the EU to 27 member states. Since leaving Government in 2008 Mr Ahern has dedicated his time to conflict resolution and is actively involved with many groups around the world. Current roles include Co-Chair of The Inter Action Council; Member of the Clinton Global Initiative; Member of the International Group dealing with the conflict in the Basque Country; Honorary Adjunct Professor of Mediation and Conflict Intervention in NUI Maynooth; Member of the Kennedy Institute of NUI Maynooth; Member of the Institute for Cultural Diplomacy, Berlin; Member of the Varkey Gems Foundation Advisory Board; Member of Crisis Management Initiative; Member of the World Economic Forum Agenda Council on Negotiation and Conflict Resolution; Member of the IMAN Foundation; Advisor to the Legislative Leadership Institute Academy of Foreign Affairs; Senior Advisor to the International Advisory Council to the Harvard International Negotiation Programme; and Director of Co-operation Ireland.

Tecrübeli bir siyasetçi olan Bertie Ahern bir dizi bakanlık görevinden sonra İrlanda Cumhuriyeti Başbakanı olarak görev yapmıştır. Bertie Ahern'in başbakanlık yaptığı dönemdeki en belirleyici gelişme 1998 yılının Nisan ayında Hayırlı Cuma Anlaşmasıyla sonuçlanan barış görüşmesi müzakerelerinin başlatılması olmuştur. Ahern, 2004 yılında Avrupa Konseyi başkanlığı görevini yürütürken Avrupa Birliği'nin üye ülke sayısının 27'ye çıktığı tarihsel süreçte payı olan en önemli isimlerden biri olmuştur. 2008 yılında aktif siyasetten çekilen Bertie Ahern o tarihten bu yana bütün zamanını çatışma çözümü çalışmalarına ayırmakta ve bu amaçla pek çok grupla temaslarda bulunmaktadır. Ahern'in hali hazırda sahip olduğu ünvanlar şunlardır: The Inter Action Council Eşbaşkanlığı, Clinton Küresel İnsiyatifi Üyeliği, Bask Ülkesindeki Çatışma Üzerine Çalışma Yürüten Uluslararası Grup Üyeliği, İrlanda Ulusal Üniversitesi Arabuluculuk ve Çatışmaya Müdahale Bölümü Fahri Profesörlüğü, Berlin Kültürel Diplomasi Enstitüsü Üyeliği, Varkey Gems Vakfı Danışma Kurulu Üyeliği, Kriz İdaresi İnsiyatifi Üyeliği, Dünya Ekonomik Forumu Müzakere ve Çatışma Çözümü Forumu Konsey Üyeliği, Harvard Uluslararası Müzakere Programı Uluslararası Danışmanlar Konseyi Başkanışmanı.

Dermot Ahern

Dermot Ahern is a former Irish Member of Parliament and Government Minister and was a key figure for more than 20 years in the Irish peace process, including in negotiations for the Good Friday Agreement and the St Andrews Agreement. He also has extensive experience at the EU Council level, including as a key negotiator and signatory to the Constitutional and Lisbon Treaties. In 2005, he was appointed by the then UN Secretary General Kofi Annan, to be a Special Envoy on the issue of UN Reform.

Geçmişte İrlanda Parlamentosu milletvekilliği ve kabinede bakanlık görevlerinde bulunan Dermot Ahern, 20 yıldan fazla bir süre İrlanda barış sürecinde anahtar bir rol oynamıştır ve bu süre içinde Belfast Anlaşması (Hayırlı Cuma Anlaşması) ve St. Andrews Anlaşması için yapılan müzakerelere dahil olmuştur. AB Konseyi seviyesinde de önemli tecrübeleri olan Ahern, AB Anayasası ve Lizbon Antlaşmaları sürecinde de önemli bir arabulucu ve imzacı olmuştur. 2005 yılında dönemin Birleşmiş Milletler Genel Sekreteri Kofi Annan tarafından BM Reformu konusunda özel temsilci olarak atanmıştır.

Prof. Dr. Aşkın Asan

Professor Dr. Aşkın Asan is an executive board member of the Maarif Foundation, a member of Turkey's Democracy Platform, and a faculty member at Istanbul Ticaret University. Elected as a Member of the Turkish Grand National Assembly from Ankara, Prof. Dr. Asan served as a vice president of the Parliamentary Assembly of the Mediterranean and was a member of the Turkish Delegation of the Parliamentary Union of the Organisation of the Islamic Conference during her time in parliamentary office. She is a former Deputy Minister of Family and Social Policies (2011-2014) and was Rector of Avrasya University in Trabzon between 2014-2017.

Maarif Vakfı Mütevelli Heyeti üyesi ve Türkiye Demokrasi Platformu kurucu üyesi olan Aşkın Asan, 23. Dönem'de Ankara Milletvekili olarak Parlamentoda görev yaptı. TBMM'de Akdeniz Parlamenter Asamblesi (APA) Türk Grubu Başkanı, Milli Eğitim, Gençlik ve Spor Komisyonu ve İKÖPAB Türk Grubu Üyesi oldu. 2011-2014 Yılları arasında Aile ve Sosyal Politikalar Bakanlığı Bakan Yardımcısı görevini yürüttü. 2014-2017 yılları arasında Avrasya Üniversitesi'nin rektörlüğünü yapan Asan, şu an İstanbul Ticaret Üniversitesi öğretim üyesidir.

Prof. Dr. Mehmet Asutay

Professor Dr. Mehmet Asutay is a Professor of Middle Eastern and Islamic Political Economy & Finance at the Durham University Business School, UK. He researches, teaches and supervises research on Islamic political economy and finance, Middle Eastern economic development and finance, the political economy of the Middle East, including Turkish and Kurdish political economies. He is the Director of the Durham Centre for Islamic Economics and Finance and the Managing Editor of the Review of Islamic Economics, as well as Associate Editor of the American Journal of Islamic Social Science. He is the Honorary Treasurer of the BRISMES (British Society for Middle Eastern Studies); and of the IAIE (International Association for Islamic Economics).

Dr. Mehmet Asutay, İngiltere'deki Durham Üniversitesi'nin İşletme Fakültesi'nde Ortadoğu'nun İslami Siyasal Ekonomisi ve Finansı alanında profesör olarak görev yapmaktadır. Asutay Türk ve Kürt siyasal ekonomisi, İslami siyasal ekonomi, ve Ortadoğu'da siyasal ekonomi konularında dersler vermekte, araştırmalar yapmakta ve yapılan araştırmalara danışmanlık yapmaktadır.

Ali Bayramoğlu

Ali Bayramoğlu is a writer and political commentator. Since 1994, he has contributed as a columnist for a variety of newspapers. He is currently a columnist for *Al-Monitor*. He is a member of the former Wise Persons Committee in Turkey, established by then-Prime Minister Erdoğan.

Yazar ve siyaset yorumcusu olan Ali Bayramoğlu uzun yıllar günlük yayınlanan Yeni Şafak gazetesinde köşe yazarlığı yapmıştır. Recep Tayyip Erdoğan'ın başbakanlığı döneminde oluşturulan Akil İnsanlar Heyetinde yer almıştır. Bayramoğlu köşe yazılarına şu an Al-Monitor'de devam etmektedir.

Prof. Christine Bell

Professor Christine Bell is a legal expert based in Edinburgh, Scotland. She is Professor of Constitutional Law and Assistant Principal (Global Justice) at the University of Edinburgh, Co-director of the Global Justice Academy, and a member of the British Academy. She was chairperson of the Belfast-based human rights organization, the Committee on the Administration of Justice, from 1995-7, and a founder member of the Northern Ireland Human Rights Commission established under the terms of the Belfast Agreement. In 1999 she was a member of the European Commission's Committee of Experts on Fundamental Rights. She is an expert on transitional justice, peace negotiations, constitutional law and human rights law. She regularly conducts training on these topics for diplomats, mediators and lawyers, has been involved as a legal advisor in a number of peace negotiations, and acted as an expert in transitional justice for the UN Secretary-General, the Office of the High Commissioner for Human Rights, and UNIFEM.

İskoçya'nın başkenti Edinburgh'ta faaliyet yürüten bir hukukçudur. Edinburgh Üniversitesi'nde Anayasa hukuku profesörü olarak ve aynı üniversite bünyesindeki Küresel Adalet Projesinde Müdür yardımcısı olarak görev yapmaktadır. İngiliz Akademisi üyesi de olan Bell, 1995-1997 yılları arasında Belfast merkezli İnsan Hakları örgütü Adalet İdaresi Komisyonu başkanı ve Belfast Anlaşması şartları çerçevesinde kurulan Kuzey İrlanda İnsan Hakları Komisyonu kurucu üyesi olarak görev yaptı. 1999'da ise Avrupa Komisyonu Temel Haklar Uzmanlar Komitesi üyeliğinde bulundu. Temel uzmanlık alanları Geçiş Dönemi Adaleti, Barış Müzakereleri, Anayasa Hukuku ve İnsan Hakları olan Prof. Bell, aynı zamanda bu konularda diplomat, arabulucu ve

hukukçulara eğitim vermekte, BM Genel Sekreterliği, İnsan Hakları Yüksek Komiserliği Ofisi ve UNIFEM'in de dahil olduğu kurumlarda hukuk danışmanı olarak görev yapmaktadır.

Cengiz Çandar

Cengiz Çandar is currently a columnist for *Al-Monitor*, a widely respected online magazine that provides analysis on Turkey and the Middle East. He is a former war correspondent and an expert on the Middle East. He served as a special adviser to the former Turkish president, Turgut Özal. Cengiz Çandar is a Distinguished Visiting Scholar at the Stockholm University Institute for Turkish Studies (SUITS).

Kıdemli bir gazeteci ve köşe yazarı olan Çandar uzun yıllar Radikal gazetesi için köşe yazarlığı yapmıştır. Al Monitor haber sitesinde köşe yazarlığı yapmaktadır. Ortadoğu konusunda önemli bir uzman olan Çandar, bir dönem savaş muhabiri olarak çalışmış ve Türkiye eski Cumhurbaşkanı merhum Turgut Özal'a özel danışmanlık yapmıştır.

Andy Carl

Andy Carl is an independent expert on conflict resolution and public participation in peace processes. He believes that building peace is not an act of charity but an act of justice. He co-founded and was Executive Director of Conciliation Resources. Previously, he was the first Programme Director with International Alert. He is currently an Honorary Fellow of Practice at the School of Law, University of Edinburgh. He serves as an adviser to a number of peacebuilding initiatives including the Inclusive Peace and Transition Initiative at the Graduate Institute in Geneva, the Legal Tools for Peace-Making Project in Cambridge, and the Oxford Research Group, London.

Andy Carl çatışma çözümü ve barış süreçlerine kamusal katılımın sağlanması üzerine çalışan bağımsız bir uzmandır. Barışın inşasının bir hayırseverlik faaliyetinden ziyade adaletin yerine getirilmesi çabası olduğuna inanan Carl, çatışma Çözümü alanında çalışan etkili kurumlardan biri olan Conciliation Resources'un kurucularından biridir. Bir dönem Uluslararası Uyarı (International Alert) isimli kurumda Program Direktörü olarak görev yapan Carl, halen Edinburgh Üniversitesi Hukuk Fakültesi bünyesinde Fahri Bilim Kurulu Üyesi olarak görev yapmaktadır. Barış inşası üzerine çalışan Cenevre Mezunlar İnisiyatifi bünyesindeki Barış ve Geçiş Dönemi İnisiyatifi, Cambridge'te yürütülen Barışın İnşası için Yasal Araçlar Projesi ve Londra'da faaliyet yürüten Oxford Araştırma Grubu gibi bir dizi kurum ve oluşuma danışmanlık yapmaya devam etmektedir.

Dr. Vahap Coşkun

Dr. Vahap Coşkun is a Professor of Law at University of Dicle in Diyarbakır where he also completed his bachelor's and master's degrees in law. Coşkun received his PhD from Ankara University Faculty of Law. He has written for Serbestiyet and Kurdistan24 online newspaper. He has published books on human rights, constitutional law, political theory and social peace. Coşkun was a member of the former Wise Persons Commission in Turkey (Central Anatolian Region).

Dr. Vahap Coşkun Diyarbakır'da, Dicle Üniversitesi Hukuk Fakültesi'nde öğretim üyesidir. Lisans ve lisansüstü eğitimini Dicle Üniversitesi'nde tamamladıktan sonra Ankara Üniversitesi'nde Hukuk Doktoru tamamlamıştır. Serbestiyet ve Kurdistan 24 online gazetesinde makale yazan Coşkun, insan hakları, anayasa hukuku, siyasal teori ve toplumsal barış konulu kitaplar yayınlamıştır. Coşkun, Akil İnsanlar Komisyonu'nun İç Anadolu bölgesi üyesiydi.

Ayşegül Doğan

Ayşegül Doğan is a journalist who has conducted interviews, created news files and programmes for independent news platforms. She studied at the Faculty of Cultural Mediation and Communications at Metz University, and Paris School of Journalism. As a student, she worked at the Ankara bureau of Agence-France Presse (AFP), the Paris bureau of Courier International and at the Kurdish service of The Voice of America. She worked as a programme creator at Radyo Ekin, and as a translator-journalist for the Turkish edition of Le Monde Diplomatique. She was a lecturer at the Kurdology department of National Institute of Oriental Languages and Civilizations in Paris. She worked on political communications for a long time. From its establishment in 2011 to its closure in 2016, she worked as a programmes coordinator at IMC TV. She prepared and presented the programme “Gündem Müzakere” on the same channel.

Bağımsız haber platformlarına özel röportaj, haber dosyası ve programlar hazırlayan gazeteci Ayşegül Doğan; Metz Üniversitesi Medyasyon Kültürel ve İletişim Fakültesi'nin ardından eğitimine Paris Yüksek Gazetecilik Okulu'nda devam etti. Okul yıllarında, Fransız Haber Ajansı-AFP'nin Ankara, Courier International'ın Paris bürosunda ve Amerika'nın Sesi Kürtçe servisinde gazeteciliği deneyimledi. Radyo Ekin'de programcı, Le Monde Diplomatique Türkçe'de çevirmen gazeteci olarak çalıştı. Paris'te yaşadığı süre içinde Doğu Dilleri ve Medeniyetleri Enstitüsü Kürdoloji bölümünde okutmanlık yaptı. Uzunca bir süre siyaset iletişimi ile ilgilendi. 2011'de kurulan IMC TV 2016'da kapatılana dek; program koordinatörü olarak çalıştı. Aynı kanalda “Gündem Müzakere” programını hazırladı ve sundu. Halen ülkesindeki pek çok meslektaş gibi etik ilkelere bağlı; bağımsız bir gazeteci olarak çalışma arayış, istek ve heyecanını koruyor.

Prof. Dr. Fazıl Hüsnü Erdem

Dr. Fazıl Hüsnü Erdem is Professor of Constitutional Law and Head of the Department of Constitutional Law at Dicle University, Diyarbakır. In 2007, Erdem was a member of the commission which was established to draft a new constitution to replace the Constitution of 1982 which was introduced following the coup d'état of 1980. Erdem was a member of the Wise Persons Committee in Turkey, established by then Prime Minister Erdoğan, in the team that was responsible for the South-eastern Anatolia Region.

Fazıl Hüsnü Erdem Dicle Üniversitesi Hukuk Fakültesi Anayasa Hukuku Anabilim Dalı Başkanıdır. 2007'de, 1980 darbesinin takiben yürürlüğe giren 1982 darbe anayasasını değiştirmek üzere kurulan yeni anayasa hazırlama komisyonunda yer almıştır. Erdem, 2013'de Türkiye Cumhuriyeti Hükümeti tarafından Demokratik açılım ve çözüm süreci kapsamında oluşturulan Akil İnsanlar Heyeti üyesidir.

Prof. Dr. Salomón Lerner Febres

Professor Dr. Salomón Lerner Febres holds a PhD in Philosophy from Université Catholique de Louvain. He is Executive President of the Center for Democracy and Human Rights and Professor and Rector Emeritus of Pontifical Catholic University of Peru. He is former President of the Truth and Reconciliation Commission of Peru. Prof. Lerner has given many talks and speeches about the role and the nature of university, the problems of scholar research in higher education and about ethics and public culture. Furthermore, he has participated in numerous conferences in Peru and other countries about violence and pacification. In addition, he has been a speaker and panellist in multiple workshops and symposiums about the work and findings of the Truth and Reconciliation Commission of Peru. He has received several honorary doctorates as well as numerous recognitions and distinctions of governments and international human rights institutions.

Prof. Salomón felsefe alanındaki doktora eğitimini Belçika'daki Université Catholique de Louvain'de tamamlamıştır. Peru'daki Pontifical Catholic Üniversitesi'nin onursal rektörü sıfatını taşıyan Prof. Salomón Lerner Febres, aynı üniversite bünyesindeki Demokrasi ve İnsan Hakları Merkezi'nin de başkanlığını yapmaktadır. Peru Hakikat ve Uzlaşma Komisyonu eski başkanıdır. Üniversitenin rolü ve doğası, akademik çalışmalarda karşılaşılan zorluklar, etik ve kamu kültürü konulu çok sayıda konuşma yapmış, şiddet ve pasifizm konusunda Peru başta olmak üzere pek çok ülkede yapılan konferanslara konuşmacı olarak katılmıştır.

Prof. Mervyn Frost

Professor Mervyn Frost teaches International Relations, and was former Head of the Department of War Studies, at King's College London, UK. He was previously Chair of Politics at the University of Natal, Durban, South Africa and was President of the South African Political Studies Association. He currently sits on the editorial boards of International Political Sociology and the Journal of International Political Theory, among others. He is an expert on human rights in international relations, humanitarian intervention, justice in world politics, democratising global governance, the just war tradition in an era of New Wars, and ethics in a globalising world.

Londra'daki King's College'in Savaş Çalışmaları bölümünün başkanlığını yapmaktadır. Daha önce Güney Afrika'nın Durban şehrindeki Natal Üniversitesi'nde Siyaset Bilimi bölümünün başkanlığını yapmıştır. Güney Afrika Siyaset Çalışmaları Enstitüsü Başkanlığı görevinde de bulunan Profesör Frost, İnsan Hakları ve Uluslararası İlişkiler, İnsancıl Müdahale, Dünya Siyasetinde Adalet, Küresel Yönetimin Demokratikleştirilmesi, Yeni Savaşlar Döneminde Adil Savaş Geleneği ve Küreselleşen Dünyada Etik gibi konularda uzman bir isimdir.

Martin Griffiths

Martin Griffiths is a senior international mediator and currently the UN's Envoy to Yemen. From 1999 to 2010 he was the founding Director of the Centre for Humanitarian Dialogue in Geneva where he specialised in developing political dialogue between governments and insurgents in a range of countries across Asia, Africa and Europe. He is a co-founder of Inter Mediate, a London based NGO devoted to conflict resolution, and has worked for international organisations including UNICEF, Save the Children, Action Aid, and the European Institute of Peace. Griffiths has also worked in the British Diplomatic Service and for the UN, including as Director of the Department of Humanitarian Affairs (Geneva), Deputy to the Emergency Relief Coordinator (New York), Regional Humanitarian Coordinator for the Great Lakes, Regional Coordinator in the Balkans and Deputy Head of the Supervisory Mission in Syria (UNSMIS).

Üst düzeyde uluslararası bir arabulucu olan Martin Griffiths, uluslararası bir arabulucudur ve yakın zamanda BM Yemen Özel Temsilcisi olarak atanmıştır. Asya, Afrika ve Avrupa kıtalarındaki çeşitli ülkelerde hükümetler ile isyancı gruplar arasında siyasi diyalog geliştirilmesi üzerine çalışan Cenevre'deki İnsani Diyalog Merkezi'nin (Centre for Humanitarian Dialogue) kurucu direktörü olan Martin Griffiths 1999-2010 yılları arasında bu görevi sürdürmüştür. Çatışma çözümü üzerine çalışan Londra merkezli Inter Mediate'in kurucuları arasında bulunan Griffiths, UNICEF, Save the Children ve Action Aid isimli uluslararası kurumlarda da görev yapmıştır. İngiltere Diplomasi Servisi'ndeki hizmetlerinin yanı sıra Birleşmiş Milletler bünyesinde Cenevre Ofisi'nde İnsani Faaliyetler Bölümünde yönetici, New York ofisinde Acil Yardım Koordinatörü yardımcılığı, Büyük Göller (Great

Lakes) bölgesinde İnsani Yardım Koordinatörü, Balkanlarda BM Bölgesel Koordinatörü ve BM eski Genel Sekreteri Kofi Annan'ın BM ve Arap Birliği adına Suriye özel temsilciliği yaptığı dönemde kendisine baş danışmanlık yapmıştır.

Kezban Hatemi

Kezban Hatemi holds an LL.B. from Istanbul University and is registered with the Istanbul Bar Association. She has worked as a self employed lawyer, as well as Turkey's National Commission to UNESCO and a campaigner and advocate during the Bosnian War. She was involved in drafting the Turkish Civil Code and Law of Foundations as well as in preparing the legal groundwork for the chapters on Religious Freedoms and Minorities and Community Foundations within the Framework Law of Harmonization prepared by Turkey in preparation for EU accession. She has published articles on women's, minority groups, children, animals and human rights and the fight against drugs. She is a member of the former Wise Persons Committee in Turkey, established by then Prime Minister Erdoğan, and sits on the Board of Trustees of the Technical University and the Darulacaze Foundation.

İstanbul Üniversitesi Hukuk Fakültesi'nden mezun olduktan sonra İstanbul Barosuna kayıtlı olarak avukatlık yapmaya başlamıştır. Serbest avukatlık yapmanın yanı sıra UNESCO Türkiye Milli Komisyonu'nda hukukçu olarak görev yapmış, Bosna savaşı sırasında sürdürülen savaş karşıtı kampanyalarda aktif olarak yer almıştır. Türkiye'nin Avrupa Birliği'ne üyelik süreci gereği hazırlanan Uyum Yasaları Çerçeve Yasasının Dini Özgürlükler, Azınlıklar ve Vakıflar ile ilgili bölümlerine ilişkin hukuki çalışmalarda yer almış, Türk Ceza Kanunu ve Vakıflar Kanunu'nun taslaklarının hazırlanmasında görev almıştır. İnsan hakları, kadın hakları, azınlık hakları, çocuk hakları, hayvan hakları ve uyuşturucu ile mücadele konularında çok sayıda yazılı eseri vardır. Recep Tayyip Erdoğan'ın başbakanlığı döneminde oluşturulan Akil

İnsanlar Heyetinde yer almıştır. Bunun yanı sıra İstanbul Üniversitesi ile Darülaceze Vakfı Mütevelli heyetlerinde görev yapmaktadır.

Dr. Edel Hughes

Dr. Edel Hughes is a Senior Lecturer in Law at Middlesex University. Prior to joining Middlesex University, Dr Hughes was a Senior Lecturer in Law at the University of East London and a Lecturer in Law and the University of Limerick. She was awarded an LL.M. and a PhD in International Human Rights Law from the National University of Ireland, Galway, in 2003 and 2009, respectively. Her research interests are in the areas of international human rights law, public international law, and conflict transformation, with a regional interest in Turkey and the Middle East. She has published widely on these areas.

Dr. Edel Hughes, Middlesex Üniversitesi Hukuk Fakültesi'nde kıdemli öğretim üyesidir. Daha önce Doğu Londra Üniversitesi Hukuk Fakültesi ve Limerick Üniversitesi'nde görev yapan Hughes, doktorasını 2003-2009 yılları arasında İrlanda Ulusal Üniversitesi'nde Uluslararası İnsan Hakları Hukuku alanında tamamlamıştır. Hughes'un birçok yayınının da bulunduğu çalışma alanları içinde, Orta Doğu'yu ve Türkiye'yi de kapsayan şekilde, uluslararası insan hakları hukuku, uluslararası kamu hukuku ve çatışma çözümü yer almaktadır.

Kadir İnanır

Kadir İnanır was born in 1949 Fatsa, Ordu. He is an acclaimed actor and director, and has starred in well over a hundred films. He has won several awards for his work in Turkish cinema. He graduated from Marmara University Faculty of Communication. In 2013 he became a member of the Wise Persons Committee for the Mediterranean region.

Ünlü oyuncu ve yönetmen Kadir İnanır, 100'ü aşkın filmde rol almış ve Türk sinemasına katkılarından dolayı pek çok ödüle layık görüşmüştür. 1949 senesinde Ordu, Fatsa'da doğan İnanır, Marmara Üniversitesi İletişim Fakültesi Radyo-Televizyon Bölümünden mezun olmuştur. 2013 senesinde barış sürecini yönetmek amacıyla kurulan Akil İnsanlar Heyeti'ne Akdeniz Bölgesi temsilcisi olarak girmiştir.

Prof. Dr. Ahmet İnel

Professor Ahmet İnel is a former faculty member of Galatasaray University in Istanbul, Turkey and Paris 1 Panthéon Sorbonne University, France. He is Managing Editor of the Turkish editing house, *İletişim*, and member of the editorial board of monthly review, *Birikim*. He is a regular columnist at *Cumhuriyet* newspaper and an author who published several books and articles in both Turkish and French.

İletişim Yayınları Yayın Kurulu Koordinatörlüğünü yürüten Ahmet İnel, Galatasaray Üniversitesi ve Paris 1 Panthéon-Sorbonne Üniversitesi'nde öğretim üyesi olarak görev yapmıştır. Birikim Dergisi yayın kolektifi üyesi ve Cumhuriyet Gazetesinde köşe yazarıdır. Türkçe ve Fransızca olmak üzere çok sayıda kitabı ve makalesi bulunmaktadır.

Avila Kilmurray

Avila Kilmurray is a founding member of the Northern Ireland Women's Coalition. She was part of the Coalition's negotiating team for the Good Friday Agreement and has written extensively on community action, the women's movement and conflict transformation. She serves as an adviser on the Ireland Committee of the Joseph Rowntree Charitable Trust as well as a board member of Conciliation Resources (UK) and the Institute for British Irish Studies. She was the first Women's Officer for the Transport & General Workers Union for Ireland (1990-1994) and from 1994-2014 she was Director of the Community Foundation for Northern Ireland, managing EU PEACE funding for the re-integration of political ex-prisoners in Northern Ireland as well as support for community-based peace building. She is a recipient of the Raymond Georis Prize for Innovative Philanthropy through the European Foundation Centre. Kilmurray is working as a consultant with The Social Change Initiative to support work with the Migrant Learning Exchange Programme and learning on peace building.

Avila Kilmurray, Kuzey İrlanda Kadın Koalisyonu'nun kurucusudur ve bu siyasi partinin temsilcilerinden biri olarak Hayırlı Cuma Anlaşması müzakerelerine katılmıştır. Toplumsal tepki, kadın hareketi ve çatışmanın dönüşümü gibi konularda çok sayıda yazılı eseri vardır. Birleşik Krallık ve İrlanda'da aralarında Conciliation Resources (Uzlaşma Kaynakları), the Global Fund for Community Foundations (Toplumsal Vakıflar için Küresel Fon), Conflict Resolution Services Ireland (İrlanda Çatışma Çözümü Hizmetleri) ve the Institute for British Irish Studies (Britanya ve İrlanda çalışmaları Enstitüsü) isimli kurumlarda yönetim kurulu üyesi olarak görev yapmaktadır. 1990-94

yılları arasında Ulaşım ve Genel İşçiler Sendikası'nda Kadınlardan Sorumlu Yönetici olarak çalışmış ve bu görevi yerine getiren ilk kadın olmuştur. 1994-2014 yılları arasında Kuzey İrlanda Toplum Vakfı'nın direktörlüğünü yapmış ve bu görevi sırasında eski siyasi mahkumların yeniden entegrasyonu ile barışın toplumsal zeminde yeniden inşasına dair Avrupa Birliği fonlarının idaresini yürütmüştür. Avrupa Vakıflar Merkezi tarafından verilen Yenilikçi Hayırseverler Raymond Georis Ödülü'nün de sahibidir.

Prof. Ram Manikkalingam

Professor Ram Manikkalingam is founder and director of the Dialogue Advisory Group, an independent organisation that facilitates political dialogue to reduce violence. He is a member of the Special Presidential Task Force on Reconciliation in Sri Lanka and teaches politics at the University of Amsterdam. Previously, he was a Senior Advisor on the Sri Lankan peace process to then President Kumaratunga. He has served as an advisor with Ambassador rank at the Sri Lanka Mission to the United Nations in New York and prior to that he was an advisor on International Security to the Rockefeller Foundation. He is an expert on issues pertaining to conflict, multiculturalism and democracy, and has authored multiple works on these topics. He is a founding board member of the Laksham Kadirgamar Institute for Strategic Studies and International Relations, Colombo, Sri Lanka.

Amsterdam Üniversitesi Siyaset Bilimi Bölümü'nde misafir Profesör olarak görev yapmaktadır. Sri Lanka devlet başkanına barış süreci için danışmanlık yapmıştır. Danışmanlık görevini hala sürdürmektedir. Uzmanlık alanları arasında çatışma, çokkültürlülük, demokrasi gibi konular bulunan Prof. Ram Manikkalingam, Sri Lanka'daki Laksham Kadirgamar Stratejik Çalışmalar ve Uluslararası İlişkiler Enstitüsü'nün kurucu üyesi ve yönetim kurulu üyesidir.

Bejan Matur

Bejan Matur is a renowned Turkey-based author and poet. She has published ten works of poetry and prose. In her writing she focuses mainly on Kurdish politics, the Armenian issue, minority issues, prison literature and women's rights. She has won several literary prizes and her work has been translated into over 28 languages. She was formerly Director of the Diyarbakır Cultural Art Foundation (DKSV). She is a columnist for the *Daily Zaman*, and occasionally for the English version, *Today's Zaman*.

Türkiye'nin önde gelen şair ve yazarlarından biridir. Şiir ve gazetecilik alanında yayımlanmış 10 kitabı bulunmaktadır. 2012 yılının başına kadar yazdığı düzenli köşe yazılarında Kürt siyaseti, Ermeni sorunu, gündelik siyaset, azınlık sorunları, cezaevi yazıları ve kadın sorunu gibi konuları işlemiştir. Yapıtları 28 değişik dile çevrilen Matur, çok sayıda edebiyat ödülü sahibidir. Diyarbakır Kültür ve Sanat Vakfı Kurucu Başkanlığı görevinde bulunmuştur.

Prof. Monica McWilliams

Professor Monica McWilliams teaches in the Transitional Justice Institute at Ulster University in Northern Ireland. She currently serves on a three-person panel established by the Northern Ireland government to make recommendations on the disbandment of paramilitary organisations in Northern Ireland. During the Northern Ireland peace process, Prof. McWilliams co-founded the Northern Ireland Women's Coalition political party and was elected as a delegate to the Multi-Party Peace Negotiations, which took place in 1996 to 1998. She was also elected to serve as a member of the Northern Ireland Legislative Assembly from 1998 to 2003. Prof. McWilliams is a signatory of the Belfast/Good Friday Agreement and has chaired the Implementation Committee on Human Rights on behalf of the British and Irish governments. For her role in delivering the peace agreement in Northern Ireland, Prof. McWilliams was one recipient of the John F. Kennedy Leadership and Courage Award.

Prof. Monica McWilliams, Ulster Üniversitesi'ndeki Geçiş Dönemi Adaleti Enstitüsü'ne bağlı Kadın Çalışmaları Bölümü'nde öğretim üyesidir. 2005- 2011 yılları arasında Kuzey İrlanda İnsan Hakları Komisyonu Komiseri olarak Kuzey İrlanda Haklar Beyannamesi için tavsiyeler hazırlamaktan sorumlu olarak görev yapmıştır. Kuzey İrlanda Kadın Koalisyonu'nun kurucularından olan Prof. McWilliams 1998 yılında Belfast (Hayırlı Cuma) Barış Anlaşması'nın imzalanmasıyla sonuçlanan Çok Partili Barış Görüşmeleri'nde yer almıştır.

Hanne Melfald

Hanne Melfald worked with the Norwegian Ministry of Foreign Affairs for eight years including as the Senior Adviser to the Secretariat of the Foreign Minister of Norway before she became a Project Manager in HD's Eurasia office in 2015. She previously worked for the United Nations for six years including two years with the United Nations Assistance Mission in Afghanistan as Special Assistant to the Special Representative of the Secretary-General. She has also worked for the United Nations Office for the Coordination of Humanitarian Affairs in Nepal and Geneva, as well as for the Norwegian Refugee Council and the Norwegian Directorate of Immigration. Melfald has a degree in International Relations from the University of Bergen and the University of California, Santa Barbara, as well as a Master's degree in Political Science from the University of Oslo.

Hanne Melfald, başdanışmanlık dahil olmak üzere 8 yıl boyunca Norveç Dışişleri Bakanlığı bünyesinde çeşitli görevlerde bulunmuş, 2015 yılından itibaren İnsani Diyalog için Merkez isimli kurumun Avrasya biriminde Proje Müdürü olarak çalışmaya başlamıştır. Geçmişte Birleşmiş Milletler bünyesinde görev almış, bu görevi sırasında 2 yıl boyunca Birleşmiş Milletler'in Afganistan Yardım Misyonunda BM Genel Sekreteri Özel Temsilcisi olarak görev yapmıştır. Ayrıca Birleşmiş Milletler Cenevre Yerleşkesi bünyesinde bulunan Nepal İnsani Yardım Koordinasyon Ofisinde de görev almıştır. Bir dönem Norveç Sığınmacılar Konseyi ve Norveç Göçmenlik İşleri Müdürlüğünde çalışan Hanna Melfald Norveç'in Bergen ve ABD'nin Kaliforniya Üniversitelerinde aldığı Uluslararası İlişkiler eğitimini Oslo Üniversitesinde aldığı Siyaset Bilimi yüksek lisans eğitimiyle tamamlamıştır.

Roelf Meyer

Meyer is currently a consultant on international peace processes having advised parties in Northern Ireland, Sri Lanka, Rwanda, Burundi, Iraq, Kosovo, the Basque Region, Guyana, Bolivia, Kenya, Madagascar, and South Sudan. Meyer's experience in international peace processes stems from his involvement in the settlement of the South African conflict in which he was the government's chief negotiator in constitutional negotiations with the ANC's chief negotiator and current South African President, Cyril Ramaphosa. Negotiating the end of apartheid and paving the way for South Africa's first democratic elections in 1994, Meyer continued his post as Minister of Constitutional Affairs in the Cabinet of the new President, Nelson Mandela. Meyer retired as a Member of Parliament and as the Gauteng leader of the National Party in 1996 and co-founded the United Democratic Movement (UDM) political party the following year. Retiring from politics in 2000, Meyer has since held a number of international positions, including membership of the Strategy Committee of the Project on Justice in Times of Transition at Harvard University.

Roelf Meyer, Güney Afrika'daki barış sürecinde iktidar partisi Ulusal Parti adına başmüzakereci olarak görev yapmıştır. O dönem Afrika Ulusal Kongresi (ANC) adına başmüzakereci olarak görev yapan ve şu an Güney Afrika devlet başkanı olan Cyril Ramaphosa ile birlikte yürüttüğü müzakereler sonrasında Güney Afrika'daki ırkçı apartheid rejim sona erdirilmiş ve 1994 yılında ülkedeki ilk özgür seçimlerin yapılması sağlanmıştır. Yapılan seçim sonrası yeni devlet başkanı seçilen Nelson Mandela kurduğu ilk hükümette Roelf Meyer'e Anayasal İlişkilerden Sorumlu Bakan olarak görev vermiştir. Roelf Meyer

2011-2014 yılları arasında Güney Afrika Savunma Değerlendirme Komitesine başkanlık yapmış, aynı zamanda aktif olan bazı barış süreçlerine dahil olarak Kuzey İrlanda, Sri Lanka, Ruanda, Burundi, Irak, Kosova, Bask Bölgesi, Guyana, Bolivya, Kenya, Madagaskar ve Güney Sudan'da çatışan taraflara danışmanlık yapmıştır.

Mark Muller QC

Mark Muller, QC, is a senior advocate at Doughty Street Chambers (London) and the Scottish Faculty of Advocates (Edinburgh) where he specialises in public international law and human rights. Muller is also currently on the UN Department of Political Affairs Standby Team of Mediation Experts and is the UN Special Envoy to Syria in the Syrian peace talks. He has many years' experience of advising numerous international bodies, such as Humanitarian Dialogue (Geneva) and Inter-Mediate (London) on conflict resolution, mediation, confidence-building, ceasefires, power-sharing, humanitarian law, constitution-making and dialogue processes. Muller also co-founded Beyond Borders and the Delfina Foundation.

Mark Muller Londra merkezli Doughty Street Chambers Hukuk Bürosu'na ve Edinburg'daki İskoç Avukatlar Birliği'ne bağlı olarak çalışan tecrübeli bir hukukçudur. Uluslararası kamu hukuku ve insan hakları hukuku alanında uzman olan Muller, Afganistan, Libya, Irak ve Suriye gibi çeşitli çatışma alanlarında uzun seneler çatışma çözümü, arabuluculuk, çatışmasızlık ve iktidar paylaşımı konusunda danışmanlık hizmeti vermiştir. 2005'den bu yana İnsani Diyalog için Merkez (Centre for Humanitarian Dialogue), Çatışma Ötesi (Beyond Borders) ve Inter Mediate (Arabulucu) isimli kurumlara kıdemli danışmanlık yapmaktadır. Harvard Hukuk Fakültesi üyesi olan Muller bir dönem İngiltere ve Galler Barosu İnsan Hakları Komisyonu başkanlığı ve Barolar Konseyi Hukukun Üstünlüğü Birimi başkanlığı görevlerini de yürütmüştür. Kültürel diyalog yoluyla barışı ve uluslararası anlayışı teşvik etme amacıyla İskoçya'da kurulan Sınırlar Ötesi (Beyond Borders) isimli oluşumun kurucusu olan Muller halen BM Siyasal İlişkiler Birimi bünyesindeki Arabulucular Destek Ekibinde Kıdemli Arabuluculuk Uzmanı olarak görev yapmaktadır.

Avni Özgürel

Mehmet Avni Özgürel is a Turkish journalist, author and screenwriter. Having worked in several newspapers such as *Daily Sabah* and *Radikal*, Özgürel is currently the editor in chief of the daily *Yeni Birlik* and a TV programmer at TRT Haber. He is the screenwriter of the 2007 Turkish film, *Zincirbozan*, on the 1980 Turkish coup d'état, *Sultan Avrupa'da* (2009), on Sultan Abdülaziz's 1867 trip to Europe; and *Mahpeyker* (2010): *Kösem Sultan*, on Kösem Sultan. He is also the screenwriter and producer of 2014 Turkish film, *Darbe* (Coup), on the February 07, 2012 Turkish intelligence crisis. In 2013 he was appointed a member of the Wise Persons Committee in Turkey established by then Prime Minister Erdoğan.

Gazeteci-yazar Avni Özgürel, uzun yıllar Milliyet, Akşam, Sabah ve Radikal gibi çeşitli gazetelerde haber müdürlüğü ve köşe yazarlığı yaptı. 2013 yılında Türkiye Cumhuriyeti Hükümeti tarafından Demokratik açılım ve çözüm süreci kapsamında oluşturulan Akil İnsanlar Heyeti üyesidir. 1980 darbesini konu eden belgesel film *Zincirbozan* (2007), Sultan Abdülaziz'in 1867'de Avrupa'ya yaptığı yolculuğu konu eden *Sultan Avrupa'da* (2009), *Mahpeyker: Kösem Sultan* (2010) ve 7 Şubat Milli İstihbarat Teşkilatı (MİT) operasyonunun anlatıldığı "Darbe" filmleri senaristliğini ve yapımcılığını üstlendiği projeler arasındadır. Özgürel, şu anda *Yeni Birlik* gazetesinin sahibi ve genel yayın yönetmenidir. Ayrıca TRT Haber'de program yapmaktadır.

Giles Portman

Giles Portman is an experienced British and EU diplomat, currently serving as the Head of the East Stratcon Task Force in the European External Action Service in Brussels since September 2015. Prior to this, Portman worked for 12 years on EU-Turkey relations as Chair of the EU enlargement working group that negotiated the opening of Turkey's EU accession negotiations in 2005, as deputy head of mission at the British Embassy in Ankara and as advisor, then head of division for Turkey at the European External Action Service. He has also served on diplomatic postings to the UN in New York and in Prague.

Giles Portman Birleşik Krallık ve Avrupa Birliği bünyesinde faaliyet yürütmüş tecrübeli bir diplomattır. Birleşik Krallık Dışişleri Bakanlığı bünyesinde bakanlığın Brüksel, New York ve Prag büroları ile Ankara'daki Büyükelçilik Misyon ekibinde görev yapmıştır. Avrupa Birliği'nin Dış Faaliyet Servisi Yüksek temsilcisine danışman olarak hizmet etmiş, daha sonra Avrupa Birliği'nin Türkiye ve Doğu Komşuluk Bölgeleri Birimi başkanlığına stratejik iletişim konusunda danışmanlık yapmıştır.

Prof. John Packer

Professor John Packer is Associate Professor of Law and Director of the Human Rights Research and Education Centre (HRREC) at the University of Ottawa in Canada. Prof. Packer has worked for inter-governmental organisations for over 20 years, including in Geneva for the UN High Commissioner for Refugees, the International Labour Organisation, and for the UN High Commissioner for Human Rights. From 1995 to 2004, Prof. Packer served as Senior Legal Adviser and then the first Director of the Office of the OSCE High Commissioner on National Minorities in The Hague. In 2012 – 2014, Prof. Packer was a Constitutions and Process Design Expert on the United Nation’s Standby Team of Mediation Experts attached to the Department of Political Affairs, advising in numerous peace processes and political transitions around the world focusing on conflict prevention and resolution, diversity management, constitutional and legal reform, and the protection of human rights.

Dr. John Packer Kanada’da Ottawa Üniversitesi Hukuk Fakültesi’nde doçent ve İnsan Hakları Araştırma ve Eğitim Merkezi (Human Rights Research and Education Centre) müdürüdür. 20 yıl boyunca Packer BM Mülteciler Yüksek Komiserliği, Uluslararası Çalışma Örgütü ve BM İnsan Hakları Yüksek Komiserliği gibi Cenevre’de bulunan hükümetler arası örgütlerde çalışmıştır. 1995’ten 2004’e kadar Lahey’de Packer Kıdemli Hukuk Danışmanı, ardından da Ulusal Azınlıklar Yüksek Komiserliği birinci müdürü olarak görev almıştır. 2012-2014 yıllarında Packer BM Arabuluculuk Uzmanlar Ekibi siyasi ilişkiler biriminde Anayasa ve Süreçlerin Tasarımı Uzmanı olarak yer aldı. Dünyadaki birçok barış süreci ve siyasi geçişler konusunda danışmanlık yapan Pecker, çatışma önleme ve çözümü, çeşitlilik yönetimi, anayasa ve hukuk reformları ve insan hakları korumasına odaklanmıştır.

Jonathan Powell

Jonathan Powell is the founder and CEO of Inter Mediate, an NGO devoted to conflict resolution around the world. In 2014, Powell was appointed by former Prime Minister David Cameron to be the UK's Special Envoy to Libya. He also served as Tony Blair's Chief of Staff in opposition from 1995 to 1997 and again as his Chief of Staff in Downing Street from 1997 to 2007. Prior to his involvement in British politics, Powell was the British Government's chief negotiator on Northern Ireland from 1997 to 2007 and played a key part in leading the peace negotiations and its implementation.

Ortadoğu, Latin Amerika ve Asya'da yaşanan çatışmaların çözümü üzerine çalışan ve devletten bağımsız arabuluculuk kurumu olan Birleşik Krallık merkezli Inter Mediate'in kurucusudur ve İcra Kurulu Başkanıdır. 2014 yılında Birleşik Krallık Başbakanı David Cameron tarafından Libya konusunda Özel Temsilci olarak atanmıştır. 1995-2007 yılları arasında Birleşik Krallık eski Başbakanı Tony Blair kabinesinde Başbakanlık Personel Daire Başkanlığı görevinde bulunmuş, 1997 yılından itibaren Kuzey İrlanda sorununun çözümü için yapılan görüşmelere Britanya adına başmüzakereci olarak katılmıştır. 1978-79 yılları arasında BBC ve Granada TV için gazeteci olarak çalışmış, 1979-1994 yılları arasında ise Britanya adına diplomatlık yapmıştır.

Sir Kieran Prendergast

Sir Kieran Prendergast is a former British diplomat who served as the Under-Secretary General for Political Affairs at the United Nations from 1997 to 2005 and as High Commissioner to Kenya from 1992 to 1995 and to Zimbabwe from 1989 to 1992. During his time at the UN, Prendergast stressed the human rights violations and ethnic cleansing that occurred during the War in Darfur and was involved in the 2004 Cyprus reunification negotiations. Since his retirement from the UN, he has conducted research at the Belfer Center for Science and International Affairs (United States) and is a member of the Advisory Council of Independent Diplomat (United States). Prendergast also holds a number of positions, including Chairman of the Anglo-Turkish Society, a Trustee of the Beit Trust, and Senior Adviser at the Centre for Humanitarian Dialogue.

Birleşik Krallık Dışişleri Bakanlığı bünyesinde aralarında Kıbrıs, Türkiye, İsrail, Hollanda, Kenya ve ABD'de diplomat olarak çalışmıştır. Birleşik Krallık Dışişleri ve Milletler Topluluğu Bürosu'nun (Foreign and Commonwealth Office) Güney Afrika'daki Apartheid rejimi ve Namibya konularıyla ilgilenen birimine başkanlık etmiştir. Bir dönem BM Siyasal İlişkiler Biriminde Müsteşar olarak çalışmış, BM Genel Sekreteri'nin Barış ve Güvenlik konulu yönetim kurulu toplantılarının düzenleyiciliğini yapmış, Afganistan, Burundi, Kıbrıs, Demokratik Kongo Cumhuriyeti, Doğu Timor gibi bölgelerde barış çabalarına dahil olmuştur.

Rajesh Rai

Rajesh Rai was called to the Bar in 1993 with his areas of expertise including human rights law, immigration and asylum law, and public law. He has been treasurer of 1MCB Chambers (London) since 2015 and has also been a Director of an AIM-listed investment company where he led their renewable energy portfolio. Rai is a frequent lecturer on a wide variety of legal issues, including immigration and asylum law and freedom of experience (Bar of Armenia), minority linguistic rights (European Parliament), and women's and children's rights in areas of conflict (cross-border conference to NGOs working in Kurdish regions). He is also Founder Director of HIC, a community centred NGO based in Cameroon.

1993 yılında İngiltere ve Galler Barosu'na kaydolmuştur. İnsan Hakları Hukuku, Göçmenlik ve Sığınma Hakkı hukuku ile Kamu Hukuku temel uzmanlık alanlarıdır. Kamerun'daki HIC isimli sivil toplum örgütü ile Uganda'daki Human Energy isimli şirketin kurucusudur. Bir dönem The Joint Council for the Welfare of Immigrants – JCWI – (Göçmenlerin Refahı için Ortak Konsey) direktörlüğünü yapmıştır. Başta İngiltere ve Galler Barosu İnsan Hakları Komisyonu adına olmak üzere uluslararası alanda özellikle Avrupa, Asya, Afrika, ABD ve Hindistan'da çok çeşitli hukuki konular üzerine seminerler ve dersler vermiştir.

Sir David Reddaway

Sir David Reddaway is a retired British diplomat currently serving as Chief Executive and Clerk of the Goldsmiths' Company in London. During his previous career in the Foreign and Commonwealth Office, he served as Ambassador to Turkey (2009-2014), Ambassador to Ireland (2006-2009), High Commissioner to Canada (2003-2006), UK Special Representative for Afghanistan (2002), and Charge d'Affaires in Iran (1990-1993). His other assignments were to Argentina, India, Spain, and Iran, where he was first posted during the Iranian Revolution.

Halen çeşitli özel şirket ve üniversitelere danışman, yönetim kurulu üyesi ve konsültasyon uzmanı olarak hizmet etmektedir. 2016 yılının Ocak ayından bu yana Londra Üniversitesi bünyesindeki Goldsmith Koleji'nde Konsey üyesi ve Goldsmith şirketinde yönetici katip olarak görev yapmaya başlamıştır. Bir dönem Birleşik Krallık adına Türkiye ve İrlanda Cumhuriyeti Büyükelçisi olarak görev yapan Reddaway bu görevinden önce Birleşik Krallık adına Kanada'da Yüksek Misyon Temsilcisi, Afganistan'da Özel Temsilci, İran'da ise Diplomatik temsilci olarak görev yapmıştır. Bu görevlerinin yanı sıra İspanya, Arjantin, ve Hindistan'da diplomatik görevler üstlenmiştir.

Prof. Naomi Roht-Arriaza

Professor Naomi Roht-Arriaza is a Distinguished Professor of Law at the Hastings College of Law, University of California (San Francisco) and is renowned globally for her expertise in transitional justice, international human rights law, and international humanitarian law. She has extensive knowledge of, and experience in, post-conflict procedures in Latin America and Africa. Roht-Arriaza has contributed to the defence of human rights through legal and social counselling, her position as academic chair, and her published academic works.

Prof. Naomi Roht-Arriaza Amerika Birleşik Devletleri'nin San Francisco şehrindeki UC Hastings College of the Law isimli Hukuk okulunda öğretim üyesi olarak görev yapmaktadır. Geçiş Dönemi Adaleti, İnsan Hakları İhlalleri, Uluslararası Ceza Hukuku ve Küresel Çevre Sorunları gibi konular uzmanlık alanına girmektedir.

Prof. Dr. Mehmet Ufuk Uras

Mehmet Ufuk Uras is a co-founder and member of social liberal Greens and the Left Party of the Future, founded as a merger of the Greens and the Equality and Democracy Party. He was previously a former leader of the now-defunct University Lecturers' Union (Öğretim Elemanları Sendikası) and was elected the chairman of Freedom and Solidarity Party in 1996. Ufuk resigned from the leadership after the 2002 general election. Ufuk ran a successful campaign as a "common candidate of the Left", standing on the independents' ticket, backed by Kurdish-based Democratic Society Party and several left-wing, environmentalist and pro-peace groups in the 2007 general election. He resigned from the Freedom and Solidarity Party on 19 June 2009. After the Democratic Society Party was dissolved in December 2009, he joined forces with the remaining Kurdish MPs in the Peace and Democracy Party group. On 25 November 2012, he became a co-founder and member of social liberal Greens and the Left Party of the Future, founded as a merger of the Greens and the Equality and Democracy Party. Ufuk is a member of the Dialogue Group and is the writer of several books on Turkish politics.

Prof. Dr. Mehmet Ufuk Uras İstanbul Üniversitesi İktisat Fakültesi'nde lisans, yüksek lisans ve doktora öğrenimini tamamladıktan sonra, milletvekili seçilene kadar İstanbul Üniversitesi İktisat Fakültesi, Siyaset Bilimi ve Uluslararası İlişkiler Bölümü'nde yardımcı doçent doktor olarak görev yapmıştır. 22 Temmuz 2007 genel seçimlerinde İstanbul 1. Bölge'den bağımsız milletvekili adayı olmuştur. Seçimlerin sonucunda %3,85 oranıyla yani 81.486 oy alarak İstanbul 1. Bölge'den bağımsız milletvekili olarak 23. dönem meclisine girmiştir. Seçimler öncesinde liderliğinden ayrıldığı Özgürlük ve Dayanışma Partisi

(ÖDP) Genel başkanlığına 11 Şubat 2008’de yapılan 5. Olağan Kongresi’ni takiben geri dönmüştür. 17 Haziran 2009 tarihinde, partinin dar grupçu bir anlayışa kaydığı düşüncesi ve sol siyasetin daha geniş bir yelpazeye ulaşması iddiasıyla bir grup arkadaşıyla Özgürlük ve Dayanışma Partisi’nden istifa etmiştir. ÖDP’den ayrılışıyla birlikte Eşitlik ve Demokrasi Partisi kuruluş sürecine katılmıştır. DTP’nin 19 kişiye düşüp grupsuz kalmasından sonra, Kürt sorununun parlamentoda çözülmesi gerektiğini savunarak Barış ve Demokrasi Partisi (BDP) grubuna katılmıştır. Ufuk Uras, seçim sürecinde, kuruluş çağrısını yaptığı Eşitlik ve Demokrasi Partisi’ne üye olmuştur. 25 Kasım 2012’de kurulan Yeşiller ve Sol Gelecek Partisinin kurucularındandır ve aynı zamanda PM üyesidir. Uras’ın çok sayıdaki yayınları arasında «ÖDP Söyleşileri», “İdeolojilerin Sonu mu?” (Marksist Araştırmaları Destek Ödülü), “Sezgiciliğin Sonu mu?”, “Başka Bir Siyaset Mümkün”, “Kurtuluş Savaşında Sol”, “Siyaset Yazıları” ve “Alternatif Siyaset Arayışları” “Sokaktan Parlamente’ye” “Söz Meclisten Dışarı” ve “Meclis Notları” adlı kitapları da bulunmaktadır.

Catherine Woollard

Catherine Woollard is the current Secretary General for ECRE, the European Council for Refugees and Exiles, a pan-European alliance of 96 NGOs protecting and advancing the rights of refugees, asylum seekers and displaced persons. Previously she served as the Director of the Brussels Office of Independent Diplomat, and from 2008 to 2014 she was the Executive Director of the European Peacebuilding Liaison Office (EPLO) – a Brussels-based network of not-for-profit organisations working on conflict prevention and peacebuilding. She also held the positions of Director of Policy, Communications and Comparative Learning at Conciliation Resources, Senior Programme Coordinator (South East Europe/CIS/Turkey) at Transparency International and Europe/Central Asia Programme Coordinator at Minority Rights Group International. Woollard has additionally worked as a consultant advising governments on anti-corruption and governance reform, as a lecturer in political science, teaching and researching on the EU and international politics, and for the UK civil service.

Catherine Woollard, Avrupa Mülteci ve Sürgünler Konseyi (ECRE) Genel Sekreteri'dir. ECRE, Avrupa ülkelerinin ittifakına dayalı ve uluslararası koruma alanında çalışan yaklaşık 96 sivil toplum kuruluşunun üye olduğu bir ağıdır. Geçmişte Bağımsız Diplomatlar Grubu'nun Brüksel Ofis Direktörü olarak çalışan Woollard 2008-2014 yılları arasında çatışmanın önlenmesi ve barışın inşası üzerine çalışan sivil toplum kuruluşlarının oluşturduğu bir ağ olan Avrupa Barış İnşası İrtibat Bürosu'nun direktörü olarak görev yapmıştır. Conciliation Resources'da Siyaset, İletişim ve Karşılaştırmalı Öğrenme Birimi Direktörü, Transparency International'da Güneydoğu Avrupa

ve Türkiye Kıdemli Program Koordinatörü, Minority Rights Group'da Avrupa ve Orta Asya Program Koordinatörü olarak görev yapmıştır. Hükümetlere yolsuzluk konusunda danışmanlık hizmeti vermiş, akademisyen olarak Birleşik Krallık'taki kamu kurumu çalışanlarına siyaset bilimi, AB üzerine eğitim ve araştırma ve uluslararası politika alanlarında dersler vermiştir.

Prof. Dr. Sevtap Yokuş

Professor Dr Sevtap Yokuş is a Professor of Law at the University of Kemerburgaz, Istanbul, Turkey. She holds a PhD in Public Law from the Faculty of Law, Istanbul University, awarded in 1995 for her thesis which assessed the state of emergency regime in Turkey with reference to the European Convention on Human Rights. She is a widely published expert in the areas of Constitutional Law and Human Rights and has multiple years' experience of working as a university lecturer at undergraduate, postgraduate and doctoral level. She also has experience of working as a lawyer in the European Court of Human Rights. Since 2009 she has been contributing to the ongoing work to prepare a new constitution in Turkey.

Halen İstanbul Kemerburgaz Üniversitesi'nde öğretim üyesi olarak görev yapmaktadır. İstanbul Üniversitesi Hukuk Fakültesi Kamu Hukuku Doktora Programı bünyesinde başladığı doktorasını "Avrupa İnsan Hakları Sözleşmesi'nin Türkiye'de Olağanüstü Hal Rejimine Etkisi" başlıklı tezle 1995 yılında tamamlamıştır. Akademik görevi sırasında lisans, yüksek lisans ve doktora aşamasında dersler veren Prof. Dr. Yokuş özellikle Anayasa Hukuku ve İnsan hakları Hukuk alanında uzmanlaşmıştır. Ayrıca Avrupa İnsan Hakları Mahkemesi'ne başvuruda pratik avukatlık deneyimi de bulunmaktadır. 2009 yılından bu yana Türkiye çapında gerçekleşen yeni Anayasa çalışmalarına dair toplantılara katılmış, bu konuda hazırlanan taslak ve raporlara katkıda bulunmuştur.

11 Guilford Street
London WC1N 1DH
United Kingdom
+44 (0) 207 405 3835

info@democraticprogress.org
www.democraticprogress.org

 @DPI_UK

 DemocraticProgressInstitute